

ZANE GREY

TEXANNO

**Colecția Romanelor Senzaționale
Nr. 6**

ZANE GREY

TEXANII

(Texasrangers)

V.1.0
V.1.0

Traducere de ȘT. SOCRATE

**Editura Danubiu
1942**

TEXANI

de Zane Grey

CAP. I

Ziua în care nevasta lui Theodor Lambeth îl anunță că vor avea un moștenitor, fu pentru acesta o zi de mare bucurie. Fiul său, gândea el, avea să îndeplinească visul tinereții sale, devenind un om liber și ducând o viață aventuroasă pe câmpiile întinse de dincolo de râul Pecos.

Chiar în ziua aceea, el dădu viitorului său moștenitor numele Terill după numele fratelui său. Tatăl lui Theodor Lambeth lăsase celor doi fii câte o plantație, una în Luisiana cealaltă în răsăritul Texasului. Dar pe când Theodor nu avusese deloc noroc în Texas, lucrurile se întâmplaseră cu totul altfel în Luisiana.

Mult așteptatul copil sosi însfârșit, dar fu o fată. Lambeth nu-și reveni niciodată din această dezamăgire. El hotărî, ca o sfidare adusă sortii, să-și crească fata exact ca pe un băiețaș, pentru ca totuși să aibă un fiu. Păstră chiar și numele de Terill, socotind că se potrivea tot atât de bine unui băiat ca și unei fete.

Se înțelege de la sine, că Lambeth ar fi iubit-o pe Terill chiar dacă ar fi fost o fetiță sfioasă și blândă. Cu atât mai mare îi fu bucuria când ea se dovedi de timpuriu a fi vioaie și îndrăzneată ca orice ștregar, arătând o predilecție deosebită pentru jocurile și ocupațiile băiețești.

Când împlini 5 ani, Terill căpătă un profesor. Cu educația ei fizică, se însărcina chiar Theodor, astfel că la 10 ani, fetița se putea măsura cu oricare băiat. Cea mai mare îndemănare o arăta însă la călărie – căci putea să stăpânească nu numai orice cal, dar și orice patrupe de pe plantația tatălui ei.

În Aprilie 1861, cei doi frați Lambeth porniră ca voluntari în războiul de secesiune. Acuma, când lipsa soțului ei îi dădea mai multă libertate, doamna Lambeth încercă să-și exercite la rândul ei influența asupra fetei, căutând să transforme ștregarul cel voinic într-o domnișoară drăguță.

Lucrul acesta nu-i reuși complet. Totuși când muri, spre sfârșitul războiului, lăsă fiicei sale o moștenire spirituală care atenua, fără a înlătura complet, influența tatălui.

La întoarcerea din război, Lambeth socoti moartea soției sale drept un semn al sorții, drept un îndemn să rupă cu viața din răsăritul Texasului și să pornească spre hotarul vestic, unde câmpiile întinse și mănoase, ofereau oricărui om voinic și priceput, posibilitatea de a face avere.

Pentru Lambeth, Texasul era toată lumea. Îi cunoștea cum nu se putea mai bine, căci vânătorile la care luase parte, îl duseră de la Arkansas la Red River; avea o imagine clară a posibilităților pe care le oferea acest ținut. Apoi în afară de faptul că era sătul de cultivarea bumbacului, ținuturile necunoscute de dincolo de râul Pecos îl atrăgeau cu o putere irezistibilă.

Primul lucru pe care îl făcu Lambeth la întoarcerea sa, fu să-și libereze sclavii, care rămaseră însă mai departe pe plantație. Apoi își vându plantația cu tot inventarul, păstrându-și pentru el numai calul favorit și o căruță cu cai pentru bagaje.

În momentul acesta, ajunse până la el vestea morții fratelui său care se îmbolnăvisese în timpul războiului și a cărei plantație o moșteneau el. I se oferea astfel o posibilitate să-și continue viața de plantator, dar se împotrivi ispitei și-și urmă pregătirile de plecare, vânzând și plantația aceasta. Dintre toți servitorii negrii care îi rugau să-i ia cu el, Lambeth alese numai pe Sambo și Mauree, o pereche de tineri căsătoriți, voinici și credincioși.

Își făcuse și el socoteala că se va descurca mai bine dacă va avea eu el o pereche de servitori credincioși. Dar, ca să-i încerce, îi lăsase să vină de multe ori la el, fără să primească să-i asculte.

Însfârșit în ajunul plăcării, îi primi în casă.

— Știi că ești un om liber acum, Sambo? începu Theodor Lambeth.

— Desigur, răspunse negrul, dar ce mă fac eu dacă plecați dumneavoastră?

Lambeth îl privi gânditor. Sambo era un negru în floarea vârstei, voinic ca un taur și priceput ca nimeni altul mânuitul vitelor. Se pricepea de asemenea și la vânătoare de bivoli, la care însoțea adesea pe stăpânul său. Dar mai presus de orice, Lambeth era ca Sambo ținea la Terill ca la nimeni altcineva. Negrul fusese chiar primul maestru de călărie al fetei.

— Bine, spuse Lambeth în cele din urmă, te iau cu mine. Dar Mauree, ce caută cu tine?

Spunând acestea, Theodor privi întrebător către o negresă

tânăra care venise împreună cu Sambo.

— Ne-am căsătorit în lipsa dumneavoastră, răspunse Sambo repede. Dacă merg eu, trebuie să o luați și pe Mauree va fi de mare folos căci nu există bucătăreasă mai iscusită ca Mauree a mea.

Cuvintele acestea îl hotărâră pe Lambeth, ca să-i ia cu sine pe amândoi negrii. Rugămințile tuturor celorlalți negrii rămaseră însă fără nici un rezultat. Ei fură nevoiți să-și caute rostul în altă parte, cu atât mai mult cu cât ziua plecării se apropia din ce în ce.

În zilele dinaintea plecării, Terill făcu de zeci de ori înconjurul proprietății lor. O melancolie puțin obișnuită o făcea să revină mereu în grădină, unde fusese locul preferat al mamei sale.

Timpul se menținea frumos, deși erau în Martie, astfel că Lambeth prevedea o călătorie fără neajunsuri. În fiecare zi, soarele strălucea mai cald și rândunelele ciripeau vesele întoarse din călătoria lor anuală.

În dimineața plecării, Terill făcu pentru ultima oară înconjurul grădinii, luându-și rămas bun de la locurile copilăriei, Căruța aștepta în fața porții, iar Sambo încărcă proviziile. În clipa aceea, aduse din casă un cufăraș de lemn pe care căuta să-l pună neobservat în căruță.

— A mers strună, Miss Terill, șopti el fetei, dar în clip aceea fu întrerupt de glasul lui Lambeth.

— Sambo - ce ai adus acolo?

— Nimic tată, răspunse Terill în locul lui. Numai câteva, nimicuri, cărți și... rochiile mele.

Lambeth ramase uimit. Așa cum stătea în fața lui, cu pantalonii de piele și bluza bărbătească, cu buclele scurte sub pălăria imensă, nimeni n-ar fi luat-o drept altceva decât un flăcău tânăr și chipeș.

— Puteai foarte bine să le lași aici, răspunse el după un timp. Acolo, unde mergem nu vei mai avea nevoie de ele. Ar trebui să te obișnuiești cu gândul că ești băiat. Ca fată mi-ai aduce numai necazuri. De altfel dacă nu-ți place, poți foarte bine să te duci la mătușa ta...

— Vai tată, strigă ea, cum poți vorbi astfel? Știi cât te iubesc și că nu vreau să mă despart de tine. De altfel, eu abia aștept să ajungem în vest - numai că mi-e cam greu că plec de acasă pentru totdeauna.

Lambeth dădu din cap fără să răspundă. Sambo îndemnă caii

și după câteva minute, casa și gradina nu mai erau decât o pată mică la orizont.

Lambeth călătorea foarte încet, ca să aibă timp să vadă ținutul. Făcură haltă în fiecare sătuleț pe care-l întâlnea și adesea dormea sub cerul liber.

Terill se obișnuia din ce în ce mai mult cu această viață rătăcitoare. Sambo îi făcuse un culcuș în căruță, unde putea să stea după placul inimii, ascunsă de privirile indiscrete. Căci își dădea bine seama că deghizarea ei nu era perfectă, așa că oricine, cu puțină atenție, i-ar fi descoperit secretul. Altfel, era cât se poate de mulțumită și nu se mai gândea deloc la trecut.

Când ajunseră în San-Antonio, Terill se găsi deodată într-o lume cu totul străină care o ameți cu larma ei neîntreruptă, o intimida și totuși o atrase într-un mod irezistibil.

Îl se părea cu neputință să poată trece și aici drept băiat. Asupra hainelor nu avea nici o grijă, dar fața o neliniștea cumplit. Cum ajunseră la han, prima ei grijă fu să se examineze amănunțit într-o oglindă. Cercetarea aceasta o lăsa nemulțumită. Buclele blonde, ochii albaștri și mai ales tenul alb și delicat îi plăceau complet. Trebuia neapărat să facă ceva!

Un gând avu darul că o liniștească complet. Își spuse, anume, că nu va face cu nimeni cunoștință mai îndeaproape și că nu va vedea pe nici unul dintre tovarășii de călătorie mai mult decât o singură dată.

Terill nu părăsea niciodată hanul decât întovărașită de tatăl ei sau de Sambo. Dar Lambeth se întâlnea de fiecare dată cu oameni cu care ducea conversații prelungite – lucru destul de plictisitor pentru Terill. După câteva experiențe de acest fel, fata hotărî să nu mai părăsească hanul. Trebui totuși să mai meargă odată în oraș după cumpărături, de data aceasta întovărașită de Sambo. Lucrul acesta era însă primejdios, căci negrul nu putea să uite că fata era totuși «Miss Rill» și nu un băiat.

— Termină odată cu veșnicul tău «Miss Rill», spunea ea supărată. De acum să-mi spui numai «Mr. Rill».

— Firește, Miss Rill; răspundea negrul din toată inima.

Se aflau pe strada principală a orașului. Toții călăreții, căruțele și diligentele pe care le întâlneau, aveau, pentru imaginația vie a lui Terill, ceva cu totul neobișnuit – ele îi vorbeau despre vestul îndepărtat și sălbatec, despre care auzise atât de multe.

La un moment dat, atenția fetei fu atrasă de o prăvălioară cu mărfuri ademenitoare. Totuși ea trecu înainte, căci se găsea tocmai lângă o cârciumă din care răzbătea larmă și în fața căreia

erau legați o mulțime de cai. Dar, după câțiva pași, ispita deveni prea mare: Terill se întoarse brusc și întră în prăvălie. Fata îl uitase cu totul pe Sambo și se gândi la el abia după ce-și făcuse toate cumpărăturile. Dar Sambo nu se vedea nicăieri.

Afară, larma se întetise. Terill începu să se teamă și ieși iute în stradă, dar negrul nu se afla nici acolo. Un grup de oameni care vorbeau și râdeau trecu prin fata ei, ascunzându-i cu totul vederea. Terill voia să meargă după ei, dar când ajunse în fața cârciumei. Ușa acesteia se deschise brusc; un om se repezi dinăuntru, mergând de-a-ndăratelea, se lovi de Terill și o îmbrânci cu atâta violență încât toate pachetele ei se rostogoliră în praf.

Mânioasă, fata se ridică și-și adună lucrurile, dar deodată înlemni: omul care o îmbrâncise atât de aspru, ținea în fiecare mână câte un revolver. E drept că acestea nu erau îndreptate asupra ei, ci asupra ușii care rămăsese deschisă. În cârciuma se făcuse deodată liniște.

— Când veți mai juca cu cărți măsluite, fiți mai prevăzători la alegerea victimei – cu Pecos-Smith nu merge treaba asta, strigă omul.

Apoi întorcându-se spre Terill care rămăsese împietrită în loc, el adăogă:

— Ascultă băiete, dezleagă-mi calul și adu-mi-l. E murgul acela de colo.

Terill îndeplini ordinul, ca vrăjită. Tânărul își vârî revolverele în buzunar și dintr-o săritură fu pe cal.

— De ce tremuri așa, băiete? Întrebă el privind-o pe Terill mirat și puțin ironic.

— Nu – știu, domniile, se bâlbâi ea și dădu drumul frâului pe care încă îl mai ținea în mână.

Niciodată încă până atunci nu fusese atât de aproape de renumiții cowboy din Texas iar acesta avea o înfățișare teribilă, cu ochii lui aprigi care mai păstrau încă o licărire de zâmbet.

— Nu sunt chiar căpcăun, așa cum se pare că mă socoți tu, urmă Pecos-Smith. Chiar pungașului aceuia dinăuntru i-am zgâriat numai urechea. Și acum rămâi cu bine fiule – trebuie să mă duc.

Îi făcu un semn prietenesc cu capul și dispăru într-un cor de pulbere.

În vreme ce Terill se mai uita încă uimită după străin. Sambo își făcu apariția alergând din răspuțeri.

— Slava Domnului că te-am găsit, Mr. Rill! spuse el abia

răsuflând. Te-am căutat pretutindeni.

Terill nu răspunse și amândoi se întoarseră acasă.

O singura plimbare prin Santone (cum i se mai spunea orașului San-Antonio) fusese deajuns pentru a mări în mod considerabil cunoștințele lui Terill asupra oamenilor. În curând, începu să recunoască dintr-o singură privire, diferitele tipuri pe care le întâlnea.

Tinerii mândri cu șei împodobite erau călăreți din Texas – iar oamenii, probabil părinții lor. Nici unul din ei însă nu suferea comparația cu Pecos-Smith, care făcuse asupra ei o impresie puternică.

Mexicanii se recunoșteau, ușor, după jachetele scurte, pantaloni largi și pălăriile enorme, iar soldații după uniformă. Îi venea mai greu să deosebească pe vânătorii de bivoli, care veniseră după cirezile rătăcitoare, de negustorii de cai și vite. Câteodată întâlnea călăreți aspri cu privirea cercetătoare – aceștia erau șerifi. Iar tinerii drăguți, cu haine negre și veste colorate erau jucători profesioniști de cărți. Numai pe oamenii zdrențăroși și murdari pe care-i găsea pretutindeni nu izbutea să-i catalogheze, până ce tatăl ei n-o lămuri că erau rămășițele armatei Sudului care nu mai găseau nicăieri de lucru.

Într-o bună zi, Lambeth îi spuse fetei:

— Astăzi, am timp liber câteva ore și vreau să merg cu tine să-ți arăt vestita clădire Alamo – asta trebuie s-o vadă toți tinerii care s-au născut și au crescut în Texas.

Cum Terill învățase pe de rost istoria Texasului, nu trebui să pună nici o întrebare pentru a afla în ce constă însemnătatea acestei clădiri. Lambeth, care cunoștea bine locurile căci mai fusese pe acolo, o duse și arată tot ce era mai interesant.

— Santa Anna, dictatorul Mexicului, strânsese cam șapte sute de soldați cu care atacă apărătorii Texasului, strânși în Alamo, spuse el. Atacul a început în zorii zilei. De două ori, s-au repezit să înainteze și de două ori au fost respinși cu pierderi îngrozitoare. Se părea că își pierduseră cu totul curajul, când Santa Anna dădu semnalul celui de-al treilea atac. De data aceasta, izbutiră să facă o spărtură în zidul de la sud și pătrunseră chiar în clădire unde începu o luptă pe viață și pe moarte. Aici, în camera aceasta, a fost omorât în patul său, celebrul Bowie care era bolnav. Acolo a căzut Trovis lângă tunul său. Și, în partea cealaltă, a fost răpus Davy Crockett, înconjurat de un morman de cadavre de ale dușmanilor; Așa un sfârșit i-aș dori eu fiului meu, dacă aș fi avut vreunul! Cei o sută douăzeci și opt de texani au

murit până a unul, dar trimiseseră pe lumea cealaltă șase sute de soldați de-ai dictatorului Santa Anna! Așa oameni erau copiii Texasului altădată!

— Ca fată ce sunt, ar trebui să mă simt înfricoșată când aud asemenea grozăvii, spuse Terill încet ca pentru sine. Totuși, mi-e imposibil să mă gândesc la altceva decât la eroii noștrii în lupta cu inamicul – și sunt mândră de ei!

— Așa te vreau, copilul meu, strigă Theodor Lambeth nespus de fericit. Să nu uiți niciodată că, deși am fost învinși în războiul de secesiune, nimeni nu ne poate lua faima că am liberat Texasul de asuprairea mexicană!

Terill fu gânditoare tot drumul spre oraș – dar apoi firea ei veselă birui și ea începu din nou să ciripească voioasă.

Acasă o aștepta o surpriză. Tatăl ei îi cumpărase o șa mexicană, cu frâu și piteni, apoi haine mexicane și un sombrero atât de mare încât fata avea impresia că purta un nor deasupra capului.

— Acum ești un cowboy desăvârșit! zise Lambeth mândru când o văzu îmbrăcată.

Abia atunci observă Terill că Lambeth cumpărase arme, muniții, topoare, un revolver special pentru ea și înșfârșit atâtea bagaje încât abia ar fi putut să le ducă cu ei dacă n-ar fi avut precauțiunea să mai cumpere o căruță cu patru cai voinici.

Cu această ocazie, tatăl ei îi destăinui planul pe care și-l făcuse.

— Nu vreau să urmăresc drumul obișnuit, spuse el. Dincolo de San-Antonio e bine să eviți pe cât se poate întâlnirile cu străinii. De aceea m-am hotărât să întovărășesc o ceată de vânători care pleacă în căutarea bivoliilor sălbateci. Vom merge un timp cu ei, apoi ne vom continua drumul singuri. Și unde mai pui că vei avea și tu ocazia să iei parte la o vânătoare de bivoli.

După două zile plecară.

Mica lor caravană se compunea din șase căruțe, fără a le mai socoti pe ale lor. Între cei opt vânători cu care mergeau, nu se afla, după cum constată Terill bucuroasă, nici un om mai tânăr.

Drumul lor ducea spre nord. Prima zi, merseă voinicește încât la apusul soarelui se găseau cam la treizeci de mile de San-Antonio. Numai Sambo îl îngrijoră pe Lambeth. Căci, căruța lui fiind mai grea, rămase mereu în urmă. Nu-i ajunse decât după lăsarea întunericii.

Tovarășii de drum glumiseră adesea cu Terill, dar nici unul din ei nu-i bănuise identitatea. Ea luă loc lângă foc după masa de

seară și ascultă poveștile lor.

La început, toate meraseră bine. Vânătorii aveau multe lucruri vesele de povestit, aflate în nesfârșitele lor călătorii. Totul se schimbă ca prin farmec, atunci când unul dintre ei începu să vorbească despre indieni.

Nu mai auzai acum decât povești sângeroase cu Pieile-Roșii, aventuri care se întâmplaseră fie povestitorilor, fie unor prieteni și astfel erau demne de crezare.

La sfârșit se încinse o discuție interminabilă asupra chestiunii indienilor.

— Da, da, spunea unul din ei, credeți-mă că nu va fi liniște în Texas până nu vor fi exterminași toți Kiawasii, Comanchii, Cheyennii și toți blestemații aceștia de Piei-Roșii!

— În orice caz, răspunse un vânător numit Hudkins, de data aceasta nu avem să ne temem, căci e prea puțin înaintată primăvara pentru ca Pieile-Roșii să fi putut ajunge până aici, pe urma cirezilor de bivoli. După cum știm cu toții, acestea din urmă care sosesc din spre Rio Grande n-au atins încă Red River, așa că mai au o bună bucată de drum de făcut, până să ajungă aici.

— Desigur, întâri un alt vânător roșu la față, vom întâlni cirezile de bivoli de abia în apropierea râului Colorado. Sunt însă de părere că nu va fi nevoie să traversăm râul și mă bucur, căci traversarea lui Colorado este foarte dificilă în anotimpul acesta. Prietenul nostru Lambeth va face în curând această experiență.

— Ar fi poate mai bine nici să nu traverseze Colorado-ul, interveni un al treilea și să meargă de-a lungul râului. În orice caz, mărturisesc că nu cunosc atât de bine regiunea aceasta.

Puțin îngrijorat de cele auzite, Lambeth încercă să capete mai multe lămuriri. Vânătorii se grăbiră să-i răspundă și timp de o jumătate de oră. Discutară cu însuflețire asupra drumului pe care trebuia să-l urmeze prietenul lor. Fiecare avea altă părere, un lucru era însă clar: oricare ar fi fost drumul luat, el era cum nu se poate mai primejdios.

Terill ascultase cu sufletul la gură toate povestirile acestea. Chiar dacă ar fi fost într-adevăr băiat, tot ar fi rămas impresionat. Dar acum, când se zvârcolea fără somn în culcușul pregătit de Mauree și fragmente din cele auzite îi reveneau în minte, ajunse la regretabila constatare că rămăsese totuși – o fată.

CAP. II

Câteva zile mai târziu, Terill călărea pe lângă căruța lui Sambo care rămăsese din nou în urma celorlalți, când auzi, deodată, un zgomot neobișnuit.

— la ascultă Sambo, strigă ea, întorcându-se spre el, auzi?

— Nu aud nimic, răspunse negrul mirat.

— Ba da, se aude ceva, zise Terill din nou, îngrijorată. Parcă ar fi un tunet... Se apropie oare o furtună?

— Asta nu-i un tunet obișnuit, răspunse Sambo care auzise însfârșit, căci se face din ce în ce mai puternic. Știți ce este? O cireadă de bivoli sălbateci care aleargă spre noi.

Zgomotul devenea din ce în ce mai tare. Un praf greu le înecă respirația.

— Cum aleargă! Parcă ar fi înspăimântați de ceva! spuse Terill.

— Asta se numește o stampedă, răspunse Sambo. Nu-ți fie frică, Mr. Rill, ai încredere în mine.

Cu aceste cuvinte, o sili să coboare de pe cal și să se urce în căruță lângă Mauree. Apoi îndrepta caii în direcția spre care mergeau bivoli.

Terill ar fi preferat să o ia pe Mauree în șea și să galopeze nebunește înainte, ca să scape de bivol. Dar speriată cum era, se supuse fără să crâcnească și se urcă în căruță, ținându-l pe Dixie, calul ei, de frâul care din fericire era destul de lung.

Planul lui Sambo era să pună căruța cea mare și grea ca un obstacol în calea animalelor înnebunite. Acum nu-i mai despărțea decât vreo 50 de metri de bivoli care soseau cu capul aplecat, înconjuțați de un nor galben de praf.

Inima lui Terill bătea să se rupă. Cât timp vor mai rezista caii la goana aceasta nebunească? Auzise destule povești în care caravane întregi erau răsturnate și sfărâmate de bivoli. Până și Dixie părea că-i împărtășește teama, că extrăgea de frâu atât de tare încât fata abia îl mai ținea.

Depărtarea dintre cireadă și căruța se făcea din ce în ce mai mică. Acum nu mai rămăseseră decât câțiva metri. În curând nu mai distinge nimic din cauza prafului care-i întuneca, Sambo îi strigă ceva, dar îi fu imposibil să-l audă ce spune.

O sudoare rece o scălda din creștet până-n tălpi. Mai aveau câteva secunde – după aceea venea sfârșitul. Terill închise ochii.

Căruța începu deodată să se hurduce și să sară ca purtată de valuri. Caii scăpaseră de sub controlul negrului și fugeau orbește acum Dixie abia mai putea să se țină de ei.

Sambo își ridică, revolverul și trase orbește în grămada bivoliilor. Câțiva dintre ei căzură, dar ceilalți alergară înainte peste cadavrele tovarășilor lor ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Un miros acru îi înconjură și le tăie respirația.

Nervii lui Terill erau încordați să se rupă. Praful era atât de gros încât nu-l mai vedea pe Sambo decât după focul revolverelor. Căruța începu deodată să-și încetinească mersul, apoi se opri. Terill închise ochii. Era sfârșitul.

Dar nu se întâmplă nimic, numai banca pe care ședea începu să se clatine. Terill se uita în jur. Sambo îndreptase caii către o colină stâncoasă la picioarele căreia valul animalelor se desfăcea în doua. Erau salvați.

Sălbăticiunile alergau gâfâind în jurul lor și după o oră nu mai rămase din cireada decât zgomotul îndepărtat, ca un tunet care se stingea.

— Am scăpat ca prin minune, spuse Sambo liniștind pe Dixie și aducându-l. Dar fata nu se simțea în stare să încalece.

Căruța se întoarse încet și porni prin praful care încă mai acoperea câmpia, către Lambeth și ceilalți tovarășii de drum care soseau în căutarea lor.

De pe colina înălțată spre răsărit, pe vârful căreia ajunseseră călătorii noștri, râul Colorado se vedea ca o panglică lucioasă care se întindea între două fâșii de verdeață. De jur împrejurul fâșiilor verzi, se vedeau numai coline galbene nisipoase. Pe întinderea aceasta gălbuie se mișcau nenumărate forme negre, unele mai mici, altele mai mari, care nu se puteau recunoaște ușor cu ochii liberi. Pe malul nordic al fluviului erau mai puține, pe cel stâng însă, acolo unde câmpia se întindea până hăt – departe, până la orizontul înroșit de răsăritul soarelui, erau cu mult mai multe.

Punctele acestea negre erau bivoliile, în cete de mii și sute de mii, căci se aflau tocmai în timpul călătoriei lor anuale de primăvară spre nord.

La vederea lor, vânătorii începură să chiuie înveseliți, Lambeth se grăbi să o caute pe Terill ca să-i arate și ei.

Ochii lui negri străluceau și părea că devenise cu totul alt om. Soarele, aerul sănătos și mișcarea șterseseră toate urmele pe care le întipărise mâhnirea pe chipul său.

— Aici erai? strigă el entuziasmat.

— Rill, ce spui de priveliștea asta?

— Nemaipomenita! răspunse Terill cu jumătate de voce.

Ședea pe capra căruței lângă Sambo, căci Dixie, calul ei, era obosit de atâta mers.

— Mr. Rill va doborî astăzi primul său bivol, spuse negrul.

— N-am nici cea mai mică dorință să mânuiesc puștile acelea grele care îți rup mâinile când pornește focul! răspunse Terill râzând.

— Păi da, dacă nu știi s-o ții bine, nu-i de mirare că-ți scoate umărul din loc!

Cu toate că drumul ducea acum drept la vale, ajunseră cu căruțele la malul râului abia la sfârșitul după amiezei. Hudkins, care conducea vânătoarea, alegea locul lagărului pe un dâmb împădurit lângă mal. După cum o arătau pământul uscat și urmele de focuri, locul acesta mai fusese întrebuițat în acelaș scop.

— Ei fraților, spuse dânsul, aranjați voi lagărul, în vreme ce eu mă duc să văd, dacă nu pot cumva să aduc friptura de bivol pentru masa de seară.

Și spunând acestea, își luă pușca lui enormă la care Terill se uita cu admirație și plecă.

În timp ce bărbații lucrau, Terill ședea pe capra căruței și îi privea, căci pregătirile pitorești pentru înnoptare, îi făceau întotdeauna mare plăcere. Chiar dacă n-ar fi găsit nici o plăcere în viața rătăcitoare pe care o ducea acum, tot ar fi fost mulțumită de schimbarea care făcuse atât de mult pentru sănătatea și echilibrul sufletesc al lui Theodor Lambeth.

Până acum, preocupată de schimbările survenite, Terill mu avusese prea mult răgaz ce să se gândească și la ceilalți. Fiecare zi aducea cu ea o nouă schimbare de decor în jurul fetei. Cunoștințele cu oameni ciudați și interesanți se țineau și de lanț, așa că Terill era puțin amețită. Acum însă, după câteva zile de răgaz, avu timp să se liniștească și să judece. Și așa se făcu, că în seara aceia observă pentru întâia dată cât de mult se schimbaseră tatăl ei și Sambo de la plecarea lor de acasă. Renunțând cu desăvârșire să se mai gândească la trecut, ei deveniseră cu totul alți oameni. Fostul plantator coplesit de griji devenise un călăreț voinic, ars de soare și de vânt, cu privirea senină și râsul vesel. Iar din Sambo, pieriseră cu desăvârșire toate urmele care puteau să amintească de muncitorul supus de odinioară. Acum, fiecare mișcare a lui vădea o astfel de putere fizică, încât negrul își lua în seama toate muncile mai grele ale

lagărului.

Terill fu întreruptă din aceste gânduri de tatăl ei care venea spre dânsa cu o pușcă grea în mână.

Fata râse. Se împotrivi, discută – degeaba. Trebui să ridice pușca enorma care îi rupea mâinile și să ochească cu ea ținta așezată de Sambo. Din fericire, reuși să tragă destul de bine, astfel că Lambeth fu mulțumit.

— De acum înainte, spuse el, nu te vei mai despărți niciodată de pușca asta. Sambo ți-o va curăța astă-seară, dar va trebui să înveți să ți-o îngrijești singur. Ai să exersezi în fiecare zi, așa că în curând vei putea să fii un trăgător bun. Nu vreau ca fiul meu să fie de râsul tovarășilor noștri.

Între acestea, se întoarse și Hudkins înapoi în lagăr. Vânătoarea lui fusese încununată de succes, după cum o arata ciozvărta uriașă de bivol pe care o purta în spate. Din aceasta se făcură gustoasele fripturi de bivol care erau socotite ca o delicatete rară în toate cercurile vânătoarești.

Masa de seară fu mai vesela ca niciodată. Vânătorii erau fericiți că dăduseră în fine de urma cirezilor de bivoli și glumele curgeau fără încetare. O ploscă cu rachiu tare făcu de mai multe ori înconjurul mesei, mărin și mai mult veselie conmesenilor. O clipă, Terill se temu că tatăl ei o va opri să bea, dar nimic nu se întâmplă și ea își îndeplini cu vrednicie rolul de flăcău vânjos.

— Ei, tinerelule, cum ți-a plăcut friptura de bivol? o întrebă Hudkins la sfârșitul mesei, ca pe unul care nu mai gustase încă felul acesta.

— E foarte bună, răspunse ea, dar trebuie mai întâi să fi obișnuit cu gustul vânatului.

Cum era obosită de veșnicul zdruncinat al căruței pe care îl îndurase toată ziua, fata se duse la culcare foarte devreme în seara aceea.

În mijlocul nopții, Terill fu trezită din somn de niște urlete prelungi și sări speriată în sus. Amestecare cu clipocitul apei și foșnetul frunzelor, urletele acestea păreau că se cheamă și își răspund de pe-o parte pe cealaltă a fluviului. Primul ei gând fu că, erau atacați de indieni. Dar apoi recunoscă că era vorba de lupi și coioții care urmau cirezile de bivoli în toate peregrinările lor.

Și deși acum era liniștită, dură mult timp până izbuti să adoarmă din nou.

A doua zi, mult timp după ce Lambeth plecase la vânătoare împreună cu toți ceilalți, Sambo se apropie de Terill.

— Miss Rill, începu el, ce-ar fi...

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Mr. Bill, îl întrerupse ea enervată.

— Ce-ar fi să vânezi și d-ta un bivol? Primejdia nu e prea mare – și ce mândru ar fi Mr. Lambeth când ar afla!

Terill se învoi imediat, își luă pușca și porni după Sambo, toată numai ochi și urechi. La început nu întâlneau decât păsări și animale mărunte. Apoi însă începură să audă focurile celorlalți vânători și pricepură că bivoli sunt pe aproape.

Deodată, Sambo o apucă pe Terill de mână și o trase după un capac unde rămaseră ascunși amândoi.

— Ce zgomot se aude? întrebă Terill.

— Bivoli – vin prin apă spre noi, răspunse Sambo și-și pregăti pușca.

Terill privi printre ramuri. O ceată de bivoli trecea dinaintea lor, fără nici o fereală. Erau conduși de un mascul enorm, după care se țineau toți. Fata îi auzi mugind, chemându-se unul pe altul, iar vântul îi aduse în față mirosul lor acru.

— Pune pușca pe ramura asta și ochește, murmură Sambo. Bagă de seamă să-l lovești exact în umăr.

Terill se zbătea între două simțiri cu totul opuse, dar până la urmă febra vânătoarei puse stăpânire pe ea. Își ridică arma și trase – lovitura o făcu să cadă în genunchi și pulberea o orbi aproape. În același timp, auzi răsunând focul lui Sambo.

— Sper că nu l-am nimerit, suspină ea.

— Dimpotrivă, Miss Rill, l-ai nimerit și încă cum! strigă Sambo. Ia uite cum se mai zvârcolește!

Terill își rezemă arma de copac și se așeză pe jos, căutând să-și potolească bătăile inimii.

— Au murit amândoi! strigă Sambo. Ce mândru va fi tatăl d-tale!

— Unde sunt ceilalți bivoli? întrebă ea.

— Au fugit, răspunse negrul.

— Uite, pe ăsta l-ai omorât d-ta. Ce învelitoare bună o să mai avem de la el. Hai numai să-i tragem pielea peste cap.

Terill scutură din cap, dar se uită totuși dincolo de copac. Ca la vreo sută de pași, zăcea un bivol și ceva mai departe, altul. O milă adâncă înlocui în inima ei mândria vânătoarească.

— Cum, nu vrei să pui mâna la jupuirea primului d-tale bivol? întrebă Sambo mirat.

Terill se cutremură.

— Nu, fă tu singur treaba asta, răspunse ea. Îmi pare destul de

rău că am omorât bietul animal.

— Cum dorești, spuse Sambo și adaogă cu filosofie: Ai să te obișnuiești destul de curând cu vederea morții.

După aceste vorbe, începu să se ocupe de prada lor. Terill îl văzu cum îngenunchie lângă vânat și își scoate cuțitul. Se mulțumi însă numai cu atât, căci se întoarse și pătrunse în păduricea al carei farmec liniștit o cuprinsese îndată. Fata se așază în iarba înaltă pe care se jucau razele soarelui și în care înfloreau floricele mirositoare și încercă să-și stăpânească revolta, frica și dezgustul de sine însăși. Bivolul care zăcea acolo era prima ființă vie pe care o omorâse cu bună știință. Chiar dacă cuvintele înțelepte ale lui Sambo nu mințeau, nu ajunsese încă atât de departe căci, până la urmă tot nu era băiat și nu putea să se poarte băiețește.

Păsărelele, veverițele și tot felul de animale de pădure care fugiseră la venirea ei, se convinseseră că nu le amenința nici o primejdie și se întoarseră sărind în jurul fetei. Puțin mângaiată de această încredere, Terill începu să observe frumusețea și grația animalelor care deveneau tot mai încrezătoare. Era atât de adâncită în admirație încât aproape se mânia de sosirea lui Sambo care cu pasul lui greoi le puse pe toate pe fugă și rupse farmecul.

— Mr. Rill – Mr. Rill! Unde te-ai ascuns? strigă Sambo.

Terill sări în sus și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Slavă Domnului! spuse el abia trăgându-și sufletul. Credeam că te-au răpit indienii! Acum am să-ți arăt ce lovitură ai dat!

Spunând acestea, luă jos legătura pe care o purta în spate și întinse pielea bivolului pe iarbă. Era o piele atât de mare încât Terill nu-și putea crede ochilor.

— Cred că nimeni n-a doborât încă un asemenea colos, spuse Sambo mândru. Ia d-ta puștile noastre și să ne întoarcem la lagăr. Mie mi-e greu să le mai iau căci pielea e grea și mai duc și bucățele cele mai bune de carne din care să facem friptură.

Când ajunseră din nou în lagăr, o găsiră pe Mauree singură căci nu se înapoia se încă nici un vânător. Sambo îi arată pielea și nu găsea cuvinte îndeajuns ca să laude ochiul ager și vitejia lui Terill, dar negresa scutură capul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea rotind ochii, să nu mai faci așa ceva Miss Rill! Nu e vânătoarea pentru dumneata!

Spre sfârșitul după amiezei, veniră câțiva vânători ca să ia cu ei două căruțe pe care să încarce vânatul. Lambeth se întoarse

însă de abia la apusul soarelui. Și el și calul erau plini de praf și sudoare. Cum veni, se repezi să se spele cu apa caldă pregătită de Mauree și abia după aceasta zări pielea bivolului pe care Sambo o întinsese cu îngrijire și o așezase astfel încât era cu neputință să n-o zărească.

— Ce-i, Sambo, ai fost și tu la vânătoare? întrebă el mirat.

— Desigur, Mr. Lambeth. Cum vă place lovitura asta?

— Așa ceva n-am mai văzut încă, răspuse Lambeth. Sambo, trebuie să mi-o vinzi mie!

— Îmi pare rău, Mr. Lambeth, răspuse negrul clătinând din cap, dar așa ceva mie peste putință.

— Ai dăruit-o lui Terill?

— Nu, n-am dăruit-o – dar pielea este, totuși a lui Miss Rill. Ea însăși a doborât bivolul, cu un singur glonte.

— Terill! strigă Lambeth.

— Ce e, tată? întrebă ea apropiindu-se.

— A mințit Sambo sau chiar tu ai doborât singură bivolul acesta?

— Desigur, răspuse ea cu o liniște, prefăcută, apoi adaogă: Și drept să-ți spun, nu înțeleg ce mare distracție găsiți voi în vânătoria de bivoli. E ca și cum te-ai apuca să omori un bou pașnic!

Lambeth nu-și mai încăpea în piele de bucurie și o îmbrățișă iar și iar, lăudând-o. Când se întoarseră și ceilalți vânători, le povesti tuturor vitejia «fiului» său, pe care îl sărbătoriră cu toții ca fiind eroul zilei, deși ceilalți aduseseră cu ei 19 bivoli uciși.

E de la sine înțeles că în seara aceea veselia domni din nou la masa vânătorilor. După masă însă, începu munca și cu toții rămaseră deștepți până noaptea târziu, îngrijind de împachetarea și aranjarea pradei.

A treia zi, vânătorii își strânseră lucrurile și se pregătiră să plece înapoi la San-Antonio. Vânătoria se sfârșise și ora despărțirii sosise, însfârșit. Lambeth pleca acum singur mai departe spre Apus – pentru el și ai lui, adevărata călătorie începea de abia acum.

— Băgați bine de seamă să nu pierdeți direcția cea bună, îi sfătui Red-Turner unul dintre vânători care cunoștea bine ținuturile acestea, Mai aveți 80 de, mile, adică patru zile de mers până să ajungeți la San-Saba – de acolo vă veți îndrepta spre Apus și nu pot să vă sfătuiesc decât atâta: să fiți mereu cu ochii în patru!

Cu toții își luară rămas bun prietenește de la Terill, care avea

să-și amintească mai ales de ultimele cuvinte ale lui Hudkins:

— Rămâi cu bine, fiule, îi spuse acesta și bagă de seamă: să nu lași să ți se ia vreodată pușca sau buclele tale cele frumoase!

CAP. III

Când caravana lui Lambeth se îndepărta din ce în ce de Colorado, întâlnirile cu cirezile de bivoli deveniră un lucru obișnuit.

Când erau cete mai mici, care pășteau în voie în timpul înaintării, își desfăceau singuri rândurile ocolind cele două căruțe și unindu-se din nou după ce treceau.

Dar dacă erau turme mari, nu le rămânea nimic altceva de făcut decât să se oprească și să aștepte cu răbdare până treceau toți bivoli. Animalele nu erau deloc sălbatece, încât chiar un vânător pasionat cum era Theodor Lambeth nu găsi ocazia să sloboadă măcar un foc de pușcă.

Chiar și caii se obișnuiră până la urmă cu mirosul sălbătăciunilor și nu se mai speriau la vederea lor, în afară de Dixie care ciulea urechile, necheza și începea să tropăie neliniștit, de câte ori îi aducea vântul mirosul acru al turmelor.

Terill obișnuia să călărească câteva ore pe zi, apoi își relua locul pe capră lângă Sambo care conducea a doua căruță, în urma căruței lui Lambeth.

Terill se afla în căruță lângă Sambo când întâlnește cea mai mare turmă de bivoli pe care o văzuseră până atunci.

— Cred că vom fi înconjurați de ei, spuse Sambo și s-ar putea să ne pierdem de Mr. Lambeth.

— E chiar așa de primejdios? întrebă Terill cu frică. Mi se părea că sunt animale foarte liniștite.

— Nu te îngrijii - nu e nici un pericol. Cirezile cele mari sunt încă departe în Sud.

— Doamne Sfinte! Sunt cirezi și mai mari decât aceasta?

— Și încă cum! La vederea lor ți se face negru înaintea ochilor... dar ce spuneam eu? Ai văzut că ne-au despărțit de Mr. Lambeth?

Într-adevăr, bivoli reușiseră să pună între cele două căruțe, o distanță care se făcea din ce în ce mai mare. În curând distanța aceasta se făcu de o jumătate de milă și mai mult. Terill privi împrejur: cât vedea cu ochii, erau numai spinări negre care se mișcau domol în jurul lor. Erau înconjurați.

Sambo încercă să o liniștească. Nu era nici un pericol, spunea el, dar Terill cam ezita să-l creadă pe cuvânt. Pe ea o chinuia gândul, ce s-ar întâmpla dacă ar izbucni deodată o panică între

animale. Totuși, teama aceasta se dovedi a fi neîntemeiată, căci nu se întâmplă nimic rău. Bivolii continuau să meargă încet și pașnic de jur împrejurul căruței. Praful răscolit de ei le îneca respirația și mirosul greu pe care-l răspândeau era de nesuportat.

Dură aproape o oră până putură să meargă mai departe. Când se risipi tot praful, îl zăriră în depărtare pe Lambeth care venea în căutarea lor.

De atunci, nu mai întâlnește decât grupuri mici, răzlețe de bivoli și în curând nu-i mai văzură nici pe aceștia.

În seara aceea, pe când Lambeth și Sambo făceau pregătirile pentru înnoptat, fata ședea gânditoare în căruță, privind ca vrăjită peisajul pe care-l avea înaintea ochilor și care-i amintea de trecut. Deodată însă se scutură din amorțeală și luă o hotărâre eroică: de acum nu se va mai ocupa decât de prezent și viitor, întâmpinând cu bărbăție, toate nevoile.

Terill fu trezită a doua zi de zgomotul securii lui Sambo și ieși îndată din cort, plină de dorința de a munci.

— Ce s-a întâmplat, Miss Rill? o întreabă Sambo rotindu-și ochii.

— Vreau să lucrez, răspunse fata. Nu vreau să-l dezamăgesc pe tata care așteaptă de la mine să mă port ca un fiu adevărat. Și de aceea nici să nu-mi mai spui altfel decât Mr. Rill.

— Firește, firește, răspunse Sambo. Dar mi se pare atât de curios!

În clipa aceea se apropie de ei Lambeth. Ochii săi strălucitori arătau că auzise vorbele lui Terill și când o săruta, păru că-și ia rămas bun de la o ființă care dispărea pentru totdeauna. De atunci el n-o mai sărută niciodată.

La răsăritul soarelui, porniră. Drumul lor ducea peste câmpii întinse, tăiate numai de râulețe leneșe care alunecau în zig-zag și-și însemnau drumul printr-o linie de verdeață. Încolo, toată iarba era arsă de, arșița soarelui.

Merseră astfel zile și săptămâni, fără ca peisajul să se schimbe câtuși de puțin. Mereu aceleași câmpii întinse, tăiate ici colo de câte o colină nisipoasă. Zilele semănau atât de bine între ele, încât, până la urmă, Terill pierdu noțiunea timpului și mai târziu nu-și mai aminti decât foarte vag de perioada aceasta.

Într-o bună zi întâlnește un râu care, după spusele vânătorilor trebuia să fie un afluent al lui Colorado și, imediat după aceea, se aflară pe un drum bătătorit care ducea la San-Saba.

În Iulie întâlnește prima fermă și Lambeth intră în vorbă cu

stăpânul care se numea Hetcoff și era originar din Missouri. Acesta îi dădu toate lămuririle cerute. Cale de o zi se afla un orașel Menardsville, unde puteau găsi vite de vânzare. El, ca și vecinii săi aveau prea puține animale ca să le poată vinde. Iar când Lambeth îl întrebă ce crede despre regiunea Pecosului, Hetcoff răspunse că auzise mult bine despre ea.

Terill se bucura că vor ajunge din nou într-un oraș, dar Menardsville o dezamăgi complet. Nu erau aici decât câteva case în jurul unei prăvălioare ținute de un mexican, Bartlet. Afacerile acestuia mergeau destul de prost, așa că se ocupa și de negustoria cu vite.

Lambeth rămase o săptămână întreagă în Menardsville ca să se odihnească animalele și să aibă timp să se informeze asupra locurilor și oamenilor. Când porniră, cele două căruțe erau pline cu provizii – o pradă frumoasă pentru domnii indieni spunea Bartlet râzând.

În căruța mai mică lăsaseră un loc liber pentru Terill. Evident, trebuia să se mulțumească cu o lipsă completă de confort. De altfel și ea se schimbaseră mult și nu o mai înfricoșau vântul și soarele. Măinile ei frumoase deveniseră arămii iar obrajii pârliti de vânt nici nu mai aminteau de fața ei trandafirie de odinioară.

Regiunea pe care o străbăteau acum era presărată de ferme atât de bogate încât proprietarii lor nici nu mai puteau să-și însemneze toate vitele.

Lambeth hotărî să cumpere acuma animalele care aveau să formeze baza întreprinderilor sale din Pecos.. Wakefield, un fermier care nici el nu-și mai știa numărul vitelor, îi vându cât voi el, pe un preț ridicol de ieftin.

— Faceți bine că mergeți spre Pecos, spunea el. E un ținut minunat. Atâta numai că bogăția lui atrage pe zi ce trece mai mulți hoți de vite și aventurieri de cea mai joasă speță.

Wakefield le dăduse și doi cowboy care sa le păzească turma. La fiecare fermă, Lambeth cumpără vite noi și în ciuda pierderilor inevitabile cireada lor crescuse din ce în ce. Odată cu ea creștea și greutatea de a o păzi, astfel că mergeau acum din ce în ce mai încet.

Spre sfârșitul lui August, caravana lui Lambeth se găsea într-un ținut nisipos, lipsit de apă și verdeață: Llano Estacado.

Aici întâlnește un căutător de aur care se rătăcise și era la capătul puterilor astfel că fu foarte bucuros să meargă cu ei și să aibă și el grijă de turmă.

Aceasta creștea încontinuu, chiar fără voia lui Lambeth, căci

întâlneau mereu vite rătăcite, care se amestecau între ale lui și care nu mai puteau fi găsite și gonite. De altfel și Wakefield îl anunțase că vine un timp când orice fermier e fără voia lui un hoț de vite.

Cei doi cowboy aveau atât de mult de lucru, încât Terill abia. Avea timp să vorbească cu ei. Unul era mexican, cu părul și ochii negri și atât de sălbatec încât abia de putea schimba două vorbe cu el. Celălalt, era din Texas, puțin cam aspru dar simpatic și se împrietenii cu Terill, măgulit de atenția cu care îl urmărea. Într-adevăr, fata se silea să învețe tot ce trebuia pentru a fi, la rândul ei, capabilă să stăpânească o turmă de vite

Sosise Septembrie și nopțile devenim din ce în ce mai reci, iar dimineața era frig de-a-binelea. Terill lua adeseori parte la paza, de noapte și lucrul acesta îi plăcea nespus de mult, mai ales atunci când cowboy-ul mexican începea să cânte melodii spaniole pentru a liniști animalele. Păzitorii se schimbau la fiecare patru ore și până acum nu se întâmplase nimic supărător.

De multe zile observase Terill mai multe coline albastrii în zare, în spatele cărora se ridicau vârfurile unor munți, care se pierdeau în nori. Steve, cowboy-ul mexican pe care îl întrebase, o lămurii că după el, aceștia trebuiau să fi munții Guadalup. Iar colinele din față arătau malul râului Pecos.

Totuși Septembrie trecu, trecu și Octombrie și râul căutat nu se arătase încă. Caravana continuă să rătăcească pe câmpia fără sfârșit și până la urmă începuseră cu toții să se gândească că sau rătăcit.

Colinele albastrii rămâneau mereu în zare și se părea ca e cu neputință să ajungă până la ele. Red Turner și alți cunoscători ai acestui ținut, îl sfătuiseră pe Lambeth să caute să atingă malul râului în orice punct și numai după aceea să se îndrepte spre vest de-a lungul țărmului, ca să ajungă la un vad vestit, întrebuintat încă din vechime de toți cei care voiau să treacă râul.

Situația călătorilor începu să devină critică. Trebuiseră să poposească de două ori fără să fi găsit un strop de apă pentru oameni și animale, în ciuda interminabilelor ocoluri pe care le făceau pentru aceasta. Iarbă se găsea îndeajuns, dar pe locuri distanțate, așa că turma era nevoită să se despartă în mai multe grupe, ceea ce le încetinea și mai mult mersul.

În cele din urmă Steve, cowboy-ul mexican, declară că găsise drumul și de acum nu mai aveau altceva de făcut decât să-l urmeze. Prin aceasta, luă asupra lui conducerea și răspunderea

caravanei.

Lambeth, care se prefăcuse tot timpul ca e de un optimism netulburat, numai ca să nu-i sperie pe ceilalți, răsuflă în fine ușurat. Cât despre Terill, aceasta nu fusese prea necăjită din cauza întârzierilor și rătăcirilor fără sfârșit. Lunile petrecute sub cerul liber, în soare și vânt, nopțile reci cu urletele lupilor și coioșilor, o întăriseră sufletește și trupește. Acum se simțea ca la ea acasă în șa și în căruță - nu-i păsa dacă drumul avea să dureze ceva mai mult sau ceva mai puțin.

Se arată însă în curând că și mexicanul pierduse drumul - ceea ce nu era de mirare, dat fiind asemănarea uimitoare dintre toate văile și dealurile întâlnite în cale. Cum era aproape de asfințit, Lambeth porunci să se adune toată turma într-una din văile acestea, unde putea fi mai ușor supravegheată.

În zorii zilei porniră din nou la drum. Către prânz, găsiră o baltă mică, a cărei apă nu ajunsese decât pentru oameni și pentru cai. Seara, întâlniră urme de cai, destul de vechi dar încă ușor de recunoscut, care duceau către Sud, Lambeth voi să le urmeze, dar mexicanul clătină capul.

— Nu e bine, d-le, spuse el, încolo ținutul e foarte secetos. Dacă vrem să găsim apă, adică râul Pecos, trebuie să mergem în direcția aceasta. Și vorbind astfel arăta cu mâna spre Nord.

Theodor Lambeth îl ascultă.

În seara următoare, situația devenise disperată. Mai aveau numai două sticle cu apă, caii erau istoviți, iar dintre vite căzuseră multe pe drum. Moarte de sete și osteneală, încă o zi fără ploaie și apă, însemna sfârșitul întregii turme și moartea călătorilor..

După o noapte nedormită, în timpul căreia Terill își reaminti brusc rugăciunile copilăriei sale, porniră la drum foarte de dimineată, în speranța de a găsi apă înainte să se facă prea cald.

Iarba se găsea și aici din abundență, dar vitele, sfâșiate de sete, nici nu mai încercau să pască.

Puțin timp după răsăritul soarelui, se ridicară la orizont nori groși care începură să se întunece. Călători începură să spere că mult așteptata ploaie va sosi însfârșit și mânăra fără milă vitele mai departe.

Terill, care conducea căruța cea mică. Observa deodată că vitele, care până atunci merseseră obosite, cu capul în pământ și limba atârnată, începură să dea semne de neliniște. Câteva vaci începură să mugească și deodată o luară cu toatele la fugă. Cowboy-i care se aflau înaintea turmei, nu fură în stare să le

oprească, ba parcă nici nu încercară acest lucru ci nu mai făcură semne sălbatice către Lambeth și Sambo care se găseau în urmă. Ceva părea că nu este așa cum ar trebui să fie – Terill începu să se teamă.

Ca ascultând de o comandă, vitele alergau toate cu acelaș pas, într-un galop nebun, răscolind praful și în curând dispărură la orizont.

Cum se aflau tocmai atunci pe povârnișul unui deal, Terill avu nevoie de toată energia ei pentru a stăpâni caii, căci voia să oprească căruța și să-l aștepte pe tatăl ei, care sosea cu Sambo. Praful o împiedică să vadă ceva. Unde alergase turma, ce se întâmplase, ce speriasse vitele? Munca cea grea a ultimelor luni părea să fie cu desăvârșire pierdută. Și acum, altă muncă și mai grea îi aștepta, căci trebuiau să se îngrijească cum să salveze viețile cailor și viețile lor înșiși.

În clipa când Lambeth și negrul ajunseră în dreptul ei, Terill îl văzu pe mexican punându-și mâinile pâlnie la gură și strigându-le ceva – dar nu putu înțelege ce. După toate aparențele, părea că îi amenință o nouă primejdie.

Într-adevăr, fata văzu îndată apropiindu-se câțiva călăreți. Judecând după caii lor slabi și neîngrijiți, trebuiau să fie indieni. Numai când se mai apropiară, observă Terill că erau albi.

Cowboy-ul mexican se apropiase și el și se opri lângă Lambeth.

Așteptau cu toții să se apropie noii veniți.

— Mr. Lambeth, băieții aceștia par să fie hoți de vite, șopti Sambo speriat.

Conducătorul micii trupe se îndreptă spre Theodor Lambeth, trecând pe lângă căruța lui Terill. Și deodată fata îl recunoscă. Era Pecos-Smith, tânărul care ieșise din cârciuma din San-Antonio cu câte un revolver în fiecare mână.

— Cine sunteți voi și ce căutați aici? Întrebă acum Pecos-Smith privindu-i pe toți cercetător și oprindu-și privirea asupra lui Theodor Lambeth.

— Mă numesc Lambeth, răspunse tatăl fetii. Ne-am rătăcit și cireada mea toată a dispărut, din ce, cauză nu știu.

— Așa? Și unde voiati să mergeți?

— Căutăm râul Pecos.

— Atunci nu sunteți pe drumul cel bun. Pecosul se află spre răsărit.

— Mi s-a spus că spre nord trebuie să mergem, răspunse Lambeth.

Cowboy-ul stătea la îndoială - i se părea că e ceva tulbure la mijloc.

— Se poate ca totul să fie așa cum spui, Mr. Lambeth, răspuse el însfârșit. Dar unde ați dat peste omul acesta? Și arată spre mexican. Îl cunosc de mult - nu merită să te încrezi în el.

Lambeth explică totul, dar cam supărat că era bănuț pe nedrept. Terill, care asculta, se temu să nu izbucnească o ceartă și se apropie.

— Bună ziua, Pecos-Smith, strigă ea prietenește.

— Bună ziua, răspuse acesta surprins. Cine ești d-ta?

— Domnul acesta e tatăl meu.

— Și de unde mă cunoști?

— Sunt băiatul pe care l-ai trântit pe jos în San-Antonio, ții minte? Când ai ieșit din cârciuma aceea.

— Aha, acum îmi amintesc, răspuse cowboy-ul râzând. Cu toate că te-ai schimbat mult de atunci.

Apoi se întoarse spre, Lambeth.

— Suntem de câteva zile pe urmele unei bande de hoți, Mr. Lambeth, explică el. Îmi pare rău că v-am bănuț pe nedrept. Dacă vreți să mă urmați, am să vă conduc eu până la râul Pecos.

Îi conduse apoi printr-un adevărat labirint de văi și dealuri din care n-ar mai fi ieșit niciodată fără el și se opri în sfârșit în vârful unei coline.

— Am ajuns la Pecos, spuse el întorcându-se către ceilalți.

— Sfinte Dumnezeule, uite și cireada noastră, exclamă Lambeth uimit.

Într-adevăr, la poalele colinei pe care se aflau, curgea un râu spumos, la malul căruia era adunată toată cireada, bând cu însetare. Acum se explica și fuga ei pripită - simțind apa din depărtare, animalele înnebunite, de sete alergaseră spre râu.

Înainte de ai putea mulțumi, Pecos-Smith își și întorsese calul.

— Rămâneți cu bine - și mult noroc! le strigă el și dispăru între coline.

Terill privi ținutul care se întindea în fața lor, dincolo de râul Pecos. Colinele se continuau și în partea cealaltă, înșirându-se una lângă alta și făcând loc, pe alocuri, câmpiei. Nicăieri, pe toată întinderea aceasta, nu se vedea un fir de iarbă sau o frunză verde. Totul era mort și înghețat și-ți dădea o impresie de părăsire.

— Tată, spuse Terill încet, haide mai bine să ne întoarcem. Niciodată nu ne vom simți acasă la noi, aici.

Dar Lambeth râse numai și dădu ordin oamenilor săi să coboare spre râu.

CAP. IV

La ferma Herald, el era cunoscut sub numele de Pecos-Smith. Repede aflate toată lumea că era cel mai bun călăreț ochitor și aruncător de lassou, care fusese vreodată în sudul Texasului. Dar nimeni nu știe mai mult despre el.

Venise în această regiune, întovărășind un negustor bogat Mackeever, care alimenta cu vite târgul din Santa Fe, oraș care împreună cu Las Vegas și Albuquerque, era cel mai însemnat centru comercial din New Mexico.

Când se întoarse Mackeever din nou la fermă, se observă imediat că lipsea unul dintre cowboy-i lui, ceea ce constituia o mare pierdere căci omul în chestiune nu era altul decât Pecos-Smith.

— Am fost nevoiți să-l lăsăm în Santa Fe, lămuri Mackeever. S-a certat acolo cu un pungaș. La împușcat și apoi s-a îmbătat bine. Nu puteam să stau să-l aștept până se trezește. Dar n-aveți teamă, vine el singur după noi.

— E chiar atât de gâlcevitor și bețiv băiatul acesta? Întrebă Bill Herald, unul din frații cărora le aparținea ferma.

— Dar de unde! răspunse Mackeever. Dimpotrivă, e cel mai cumsecade om din lume. Numai când îl ia cineva peste picior se înfierbântă și vede roșu înaintea ochilor și asta e un lucru foarte primejdios, căci băiatul se pricepe să umble cu revolverul.

Câteva zile mai târziu, Pecos-Smith, se prezentă la ferma Herald. Era un băiat îndrăzneț și vesel, tipul omului care nu se terne de nimic. Îi plăcu mult lui Bill Herald și cum acesta avea nevoie de oameni la fermă, îi propuse să rămână la el.

— Asta îmi convine de minune, răspunse Pecos-Smith. Mackeever o să fie furios, dar n-am ce-i face. Și afară de asta el m-a părăsit în Santa Fe.

— Mi-a povestit că ai împușcat un om acolo, urmă Bill Herald privindu-l cu atenție, A întrebuițat chiar expresia: «Încă unul»!

— Am spus eu întotdeauna că Mac nu știe să-și țină gura, răspunse Pecos-Smith ridicând din umeri.

Oricât de mult dorea Bill Herald să mai afle câte ceva despre acest om extraordinar, el socoti mai bine să se mărginească la întrebări pur profesionale.

— Ai mai lucrat la vreo fermă? Întrebă el.

— Desigur, răspunse Pecos-Smith. Am lucrat la un anume Dan

Felipe Gonzales. Tatăl meu a murit în război și familia noastră s-a împrăștiat, care încotro. Dan Felipe era o veche cunoștință de-a noastră așa că m-am angajat la el și am rămas acolo patru-cinci ani. Apoi însă, anumite motive m-au făcut să mă întorc la Rio Grande.

Niciodată n-a spus Pecos-Smith ceva mai mult asupra trecutului său.

Cu cât îl privea Bill Herald mai mult, cu atât îi plăcea mai tare. Părea să aibă între 20 și 25 ani. Era voinic de statură, dar nu colos ca cei mai mulți cowboy, ci subțire și mușchiulos. De la prima ochire, se vedea că trebuie să fie un călăreț desăvârșit.

Și el și calul lui erau curați și îngrijiți. Șeaua, frâul, pintenii și sombrero-ul erau după moda spaniolă și împodobit cu argint.

— Așadar ne-am înțeles! spuse Bill Herald. Dar ce cal minunat ai! Aș paria pe orice că are sânge arab în vine. O să-ți ușureze mult munca aici la fermă.

— Cred și eu. Calul care s-ar putea măsura cu Cinco al meu, nici nu s-a născut încă, răspunse Pecos-Smith mângâindu-și calul pe gât. Mulțumesc pentru slujbă, Mr. Herald.

— N-ai pentru ce, căci avem nevoie de oameni. Dar mai voiam să-ți spun ceva: n-ai putea să faci ceva împotriva repeziciunii cu care apuci revolverul? Noi aici la fermă, suntem oameni pașnici.

Pecos-Smith începu să râdă.

— Nici-o grijă. Dacă nu sunt provocat, sunt cel mai pașnic om din lume.

— Ne-am înțeles, răspunse Bill Herald și-i întinse mâna.

— Bun sosit la fermă! Din întâmplare, Mary Herald, sora lui Bill și John Herald, fusese de față la această convorbire. Era o tânără persoana de vreo 16 ani, care locuia cu ei de la moartea părinților. Frații Herald erau foarte mândri de frumusețea ei și o iubeau deși prezența fetei nu contribuia prea mult la liniștea casei.

— Îmi pare bine că l-ai angajat, îi spuse ea lui Bill, după plecarea cowboy-ului. E cel mai minunat om pe care l-am văzut vreodată.

Avea dreptate, căci Pecos-Smith cu profilul sau ca tăiat în piatră, cu ochii săi albastru-cenușii pătrunzători și părul blond, era un exemplar strălucit de frumusețe bărbătească. Când era liniștit, buzele strânse și bărbia pronunțată îi dădeau o înfățișare energică. Dar orice impresie dezagreabilă dispărea când începea să râdă, arătând două șiruri de dinți albi – și Pecos-Smith, râdea foarte des.

În seara primei zile, cei doi frați Herald, Bill și John, nu mai conteneau cu laudele aduse noului cowboy. Dar și ceilalți cowboy, tovarășii lui Pecos Smith, începură să-l simpatizeze îndată, câștigați de aerul sau voios. Repede își dădură cu toții seama ce câștig mare pentru fermă era achiziția lui Pecos-Smith. Veșnic calare, veșnic neobosit, el făcea singur cât toți ceilalți la un loc în regiunea aceasta unde mișunau hoții de vite și indienii.

Frații Herald îl prețuiau din ce în ce mai mult și faima lui se întinse la toate fermele vecine.

Numai Mary Herald era necăjită că el nu părea deloc s-o bage în seamă. Mai ales odată, când fata dăduse o serată pentru toți fermierii din împrejurimi, numai Pecos-Smith, împinse nepăsarea până acolo că se angaja să stea ei să păzească vitele în seara aceea, când toți ceilalți cowboy voiau să ia parte la serbare. Purtarea aceasta nu rămase neobservată și frații Herald, ca și toți oamenii de la fermă își băteau capul să afle ce mister se ascunde aici. Cum Mary era atât de drăguță și cochetă încât cu greu i-ar fi putut rezista cineva, singura lor presupunere era că trecutul lui Pecos-Smith ascundea fie o dragoste nefericită sau o crimă. Lucrul acesta era însă în contradicție completă cu veșnica buna dispoziție a cowboy-ului nostru precum și cu seninătatea lui netulburată. În afară de aceasta însă, era un punct asupra căruia erau cu toții de acord: că era imposibil să găsești un cowboy mai bun decât Pecos-Smith.

Nimeni nu se pricepea mai bine ca el să interpreteze o urmă, sau să-și întipărească în minte o ciudățenie a unui peisaj văzut o singură dată. Aceste însușiri erau nespuse de prețioase, atunci când trebuiau găsite vitele pierdute sau care se rătăciseră de grosul turmei. Vitele pe care el le aduse în felul acesta stăpânilor săi, trecură în curând peste mie ceea ce era cu atât mai mult cu cât frații Herald, ca majoritatea fermierilor, nu aveau destui oameni ca să poată însemna imediat, orice vita intrată în posesia lor.

Texasul începea în vremea aceea să-și revină încet după rănilor primite în război. Din nefericire însă, hoții de vite deveniseră o adevărată plagă. Aceștia treceau cu duiumul granița mexicană și în curând tot ținutul Pecosului fu infestat.

Cu toate că frații Herald nu suferiseră prea mult încă din partea hoților, ei socotiră că e preferabil să fie mai prudenți, așa că într-o bună zi îi dădură lui Pecos-Smith postul de «inspector al exteriorului». Atribuția lui era acum să păzească să nu se arate nici un hoț în jurul turmelor aparținând fermei

Herald, dar să studieze și noile metode de creștere a vilelor și situația pieței. Astfel, însărcinările lui la fermă deveneau din ce în ce mai importante și încrederea fraților Herald în el creștea în aceeași măsură.

Trecuseră de acum doi ani.

Într-o bună zi Pecos-Smith tocmai se întorsese în zori după o raită călare în jurul fermei, se spălase și apoi își aprinse o țigară, odihnindu-se. Deodată îl văzu venind spre el pe Sandy Mae Clain, unul din cei mai buni prieteni ai săi de la fermă. Graba și figura îngrijorată a lui Sandy nu prevesteau nimic bun.

— Acolo sus începe dansul! spuse el cu sufletul la gură năvălind în odaie.

— Și cine dansează? întrebă Pecos-Smith netulburat.

— Nimeni încă. Voiam numai să-ți spun că am de gând să te ajut daică vor ajunge lucrurile până la o luptă.

— Foarte mulțumesc băiete, dar știi că am obiceiul să-mi susțin singur luptele. Și acum, dacă vrei, spune-mi lamuri ce s-a întâmplat.

— Îl cunoști pe Sawtell, supraveghetorul de la ferma Beckman?

— Îl cunosc - acum câteva zile m-am întâlnit cu el la vad și mi-a întors spatele. Îți închipui că nu m-am sinchisit, de asta și mi-am văzut de treaba mea. Ce e cu el?

— A venit cu trei oameni de-ai lui în biroul lui Bill Herald, pare să fie băut, în orice caz, strigă tare și poruncitor.

— Așa și contra cui?

— Cred că împotriva ta. În orice caz, Bill Herald pare ca și-a ieșit din fire și m-a trimis să te chem.

Pecos-Smith rămase o vreme tăcut, apoi se ridică, își încărca revolverul și porni fără nici o vorbă, făcând semn lui Sandy Mac Clain să nu-l urmeze.

Apropiindu-se de casa fraților Herold, el auzi vocii supărate și prima ființă pe care-o văzu fu Mary Herald.

— Intră imediat în casă! spunea Bill Herold.

— Nici nu mă gândesc! țipă fata scoasă din fire. Vreau să aud ce răspunde învinuirilor lor.

— Uite-I!

Pecos-Smith se apropie. Bill Herald se întoarse de la sora sa către Sawtell, a cărui față era roșie ca focul. În spatele lui erau trei cowboy care nu păreau că se simt chiar atât de bine.

— Iată-l pe Pecos-Smith, spuse Bill Herald.

— S-a întâmplat? întrebă liniștit Pecos-Smith.

— Mi-e rușine să-ți repet cuvintele, răspunse Bill Herold, dar îți dau cuvântul că nici unul dintre noi nu crede în acușările aduse.

— Vă mulțumesc, spuse Pecos-Smith. Și acum, lăsați-l pe seama mea.

O privire asupra lui Sawtell i-a fost de ajuns ca să înțeleagă că era aici vorba de un lucru pus la cale dinainte, pentru care omul nostru căutase să-și dea curaj cu multe păhărele de rachiu.

— Mă cunoști? îl întrebă acum Sawtell cu o voce poruncitoare.

— Până acum n-am avut onoarea - m-ai evitat întotdeauna.

— Aveam motive puternice.

— Pot să le știu și eu?

Bill Herald căută să intervină.

— Sawtell, gândește-te bine la ceea ce spui! strigă el.

— N-aveți nici o grijă, răspunse acesta. Știu eu cum să mă port cu hoții de vite.

Pecos-Smith se făcu alb ca varul.

— Cine e hoț de vite? întrebă el scurt.

— Cine altul decât tu, răspunse Sawtell. Mi-ai înșelat doi oameni până acum.

— Cred ei lucrul acesta?

— Nu, dar EU cred! Și am să te trimet acolo unde e locul hoților ca tine - la dracu'!

Spunând acestea. Sawtell își scoase revolverul lui. Dar acela al lui Pecos-Smith pocni de două ori, Sawtell șovăi și căzu pe spate.

Pecos-Smith se întoarse către ceilalți cowboy.

— Mai are cineva ceva de spus? strigă el.

— Noi n-avem nici un amestec în chestia asta, răspunse unul din ei și altul adăogă:

— I-am spus eu lui Sawtell că n-o să-i meargă bine!

— Atunci plecați de-aici.

Ei nu mai așteptară să li se spună de două ori și se repeziră la cai.

Când se întoarse spre ceilalți, Bill Herald îngenunchea lângă Sawtell pe când John încerca s-o îndepărteze pe Mary a cărei față era albă ca varul.

— Mort - l-ai nimerit drept în inimă, murmură Bill. A dracului întâmplare...

— Nu vreau să vă mai aduc neplăceri, răspunse Pecos-Smith. Așa că voi pleca imediat.

— Nu! strigă Mary. Bill... John... spuneți-i să rămână la noi.

— Nu văd de ce n-ai putea rămâne, răspunse John. Am fost cu toții martori că ai fost provocat și insultat.

- Totuși, pentru astă trebuie să plec.
- Ba tocmai pentru noi trebuie să rămâi, îl întrerupse fata.
- Nu se poate, Miss...
- Mergi sănătos Pecos-Smith, răspunse fata. Și când toată afacerea asta va fi uitată - întoarce-te înapoi.

CAP. V

Pecos-Smith plecă spre Nord, de-a lungul râului Pecos. Chiar a doua zi, se întâlnește cu doi cowboy, Kurt Williams și Adams, pe care-i cunoștea, căci lucraseră o vreme pentru același stăpân. Acum însă, cei doi se stabiliseră pe cont propriu, adică se ocupau cu prinderea vițelilor tineri care rătăceau pe câmpii și nu purtau încă semnul stăpânului lor aplicat cu fierul roșu pe piele. Lucrul acesta nu era considerat ca o hoție și mulți fermieri își măreau turmele în felul acesta. Un vițel era socotit ca având un proprietar bine definit, numai când era găsit lângă mama lui care purta semnul stăpânului.

Williams și Adams. Care-l cunoșteau de mult pe Pecos-Smith, îi propuseră să se întovărășească cu ei. Lucru pe care acesta îl primi aproape numaidecât. Lucrăra astfel împreună strângând cam 100 de vite, dar când fu vorba să le vândă, Williams și tovarășul său nu se mai încrezură în Pecos-Smith. Ei plecară singuri să le vândă și Pecos-Smith rămase să lucreze mai departe. Cum el cunoștea nenumărate văi și coline care furnicau de vite rătăcite, cei doi nu se căiră nici un moment de alegerea făcută. Pecos-Smith însă era hotărât să rămână cu ei numai până va avea destui bani ca să înceapă singur o afacere. Nu de alta, dar noi lui tovarăși nu-i plăceau deloc, mai ales Adams care era de o grosolanie revoltătoare.

Cei doi cowboy se înapoiară și-i dădură lui Pecos-Smith partea lui de câștig. Era cam cu 200 de dolari mai mult decât se așteptase și în orice caz mai mult decât avusese el vreodată. Dar cât câștigaseră cei doi, dacă-i dădeau lui o sumă atât de însemnată.

Pecos-Smith alungă toate bănuielile și continua să lucreze mai departe. Dar când Adams voi să ducă la vânzare și vitele strânse numai de el în timpul absenței lor, el se împotrivi cu tărie. Williams ținu însă partea tovarășului său așa că Pecos-Smith trebui să se supună.

Acum era sigur că cei doi nu se vor mai întoarce la el.

În orice caz, hotărî să-i aștepte două luni și apoi să plece cu vitele strânse între timp.

Spre marea lui mirare, Williams și Adams se înapoiară cu mult înaintea acestui termen. Nu că ar fi fost prieteni atât de credincioși, dar se socotiseră că ajutorul lui Pecos-Smith, nu era

deloc de disprețuit. Iar acesta nu avu nimic împotrivă mai ales că rezerva lui de bancnote crescuseră acum în mod considerabil.

În cursul toamnei și al iernii, Williams și Adams făcură cam de 10 ori călătoria aceasta în New Mexico. Cu venirea primăverii însă, începură să fie de nesuportat. Își luau aere iar Adams se îmbăta regulat. Astfel că atunci când întârziară peste măsură de mult în Aprilie, Pecos-Smith nu se mai miră chiar atât de mult de aceasta și se hotărî, în fine, să rupă tovarășia și să-și cumpere cu banii câștigați, o fermă undeva dincolo de râul Pecos. Avea acum atâția bani încât nici nu mai încerca să-i numere. Astfel că se hotărî să-și mai aștepte tovarășii o săptămână și apoi să plece.

Zilele treceau una după alta și cei doi nu se arătau. Ar fi vrut numai să știe dacă plecaseră luând și partea lui sau se opriseră la vreun han unde băuseră toți banii – Adams ar fi fost capabil de așa ceva.

Pecos-Smith își schimbă lagărul câteva mile mai sus, de unde putea supraveghea cursul râului, pe o colină unde se găsea apă și iarbă destulă pentru Cinco. Își luă acolo toate proviziile, dar în fiecare dimineață se ducea pe la vechiul lagăr ca să vadă dacă n-au venit tovarășii.

În dimineața zilei a patra de când își mutase lagărul, Pecos-Smith observă pe malul de răsărit al fluviului co ceată de indieni. Lucrul acesta nu-l miră prea mult, căci era tocmai anotimpul când obișnuiau indienii să pornească spre Vest după pradă. Dar își dădu seama că dacă cei doi s-ar fi întors însfârșit, fumul care s-ar fi ridicat din lagăr, ar fi atras atenția indienilor, așa că era dator să-și prevină.

Porni deci într-acolo, având grijă să fie mereu ascuns de privirea indienilor. Deodată însă, îi văzu pe aceștia intrând în fluviu și înotând către țărmul vestic, pe care se găsea el. După toate aparențele, se îndreptau în susul râului – în direcția vechiului lagăr.

Erau 18 indieni. Pecos-Smith se sili să ajungă cât mai repede la lagăr, rămânând tot timpul ascuns – când deodată i se păru că aude tropot de cai și voci omenești. Ascultă puțin dar nu mai auzi nimic.

Câțiva pași mai departe însă, simți fum. O greșeală nu era cu putință. Aceasta arăta însă că Williams și cu Adams se înapoiaseră. Acum era liniștit, căci chiar dacă Adams ar fi fost beat-mort, tot ar fi putut ține piept la de două ori mai mulți indieni.

Ajunse aproape de tot de lagăr și putea chiar să vadă un

norișor de fum înălțându-se în sus, Pecos-Smith era să se repeadă într-acolo, când auzi deodată un strigat înfiorător care-i îngheță sângele în vine.

Acum se auzeau și alte voci, care nu puteau fi ale indienilor. Ce se întâmplase?

El se lăsă la pământ și se apropie de lagăr târându-se pe jos. Și strecurându-se printre tufișuri. În sfârșit, putu să privească prin perdeaua de frunze.

Patru oameni îl țineau pe Adams, care avea un laț trecut în jurul gâtului. Capătul lațului era trecut de după o cracă. Pe altă cracă, se legăna Williams spânzurat mai de mult.

Pecos-Smith înțelese: cei doi cowboy fuseseră luați drept hoți de vite de către cei patru fermieri care aplicau acum legea nescrisă a Texasului, spânzurându-i pe loc.

Toți cinci vorbeau agitați dar vocea lui Adams se auzea mai tare ca toate. Se ruga de scăpare oferind o sumă de bani. Pecos-Smith zâmbi – prostul! Ce puțin îi cunoștea pe oamenii din Texas.

Deodată însă îi trecu un gând prin minte: oamenii aceia de colo erau de fapt camarazii lui. Firește că el nu furase vite, dar lucrase împreună cu ei o toamnă și o iarnă întreagă. Și chiar dacă nu se împăca cu felul lor de a fi, nu trebuia să-i părăsească la nevoie.

Dar pe de altă parte, dacă se repezea să scape un om urmărit de lege, se pune singur în rândul hoților și aventurierilor.

Totuș, șovăiala lui fu scurtă. Era vorba de un fost tovarăș – deci trebuia să i ajute, ca să-l salveze cel puțin pe Adams.

În momentul acela conducătorul fermierilor se hotărî, apucă de capătul funiei și începu să tragă.

Pecos-Smith își ridică revolverul, dar înainte de a apuca să tragă, se auzi răsunând o pușcă străină și fermierul căzu cu fața la pământ.

Adams, care fusese puțin ridicat în aer, căzu jos, dar înainte de a apuca să se ridice, răsună o noua salvă, amestecată cu țipetele de război ale indienilor. De data aceasta, Adams fu nimerit și rănit greu. Unul din fermieri căzu și el, ceilalți doi o luară la fugă. Pe când fugeau, unul din ei fu lovit din spate, celălalt însă izbuti să se ascundă după un pom.

În momentul acesta; Pecos-Smith izbuti să-i zărească pe atacatori și-i luă la ochi. Surprinși de răspunsul acesta neașteptat, indienii bătură în retragere, urmăriți de focul neîntrerupt al pistoalelor lui Pecos-Smith. Fermierul care se ascunsese după copac mai reuși să doboare doi indieni, apoi

căzu străpuns de o săgeată. Dar nici indienii care mai rămăseseră în viața nu mai întârziară mult ci se grăbiră să treacă râul și să se piardă pe câmpie, convinși că fermierii căpătaseră ajutor numeros.

O privire îi fu de ajuns, lui Pecos Smith ca să înțeleagă ca nici unul dintre albi nu mai trăia. Williams era mort de mult, Adams nu mai respira nici el, iar cei patru fermieri erau de asemenea duși dintre cei vii. Ba nu! Un geamăt îi arăta că unul din ei mai trăia – și anume acela care fusese nimerit de o săgeată.

Era un băiat destul de tânăr, după toate aparențele străin și care zăcea pe iarbă cerând apă cu glasul stins. Pecos-Smith își luă plosca de la brâu, o umplu cu apă la un izvor din apropiere și o apropiă de buzele rănitului. Acesta bău apoi.

— Au plecat indienii? întrebă el.

— Da, i-am văzut trecând râul.

— Și tovarășii mei?

— Au murit.

Rănitul tăcu o clipă apoi ceru iar:

— Apă!

După ce bău, îl privi lung și întrebă:

— Nu ești tu Pecos-Smith?

— Ba da. De unde mă cunoști?

Rănitul zâmbi.

— Nu era greu de ghicit, spuse el. Știai că Williams Adams furau vite?

— Nu, dar am strâns împreună vite rătăcite și fără stăpân.

— Știam eu... Frații Herald au jurat amândoi că n-ai nici un amestec cu hoții. Breen Sawtell, fratele supraveghetorului de la ferma Beckman, te-a acuzat de mult de hoție.

— Dar nici nu-l cunosc pe acest Breen!

Rănitul păru că se gândește.

— Eu tot am să mor acum, spuse el, însfârșit, așa că să-ți spun totul. Breen Sawtell a furat cireada lui Beckman și l-a împins pe fratele lui să te acuze... mai dă-mi te rog puțină apă!

Pecos-Smith îi puse plosca la gură.

— Și pentru ce a făcut toate acestea? întrebă el după ce bău rănitul.

— Era... prieten bun cu Mary Herald... înainte de a venii tu... mă pierd... ce întuneric.

Rănitul găfâi de câteva ori, apoi rămase liniștit. Murise.

Ce să facă acum? se întrebă Pecos-Smith. Mai mult ca sigur că tovarășii celor patru fermieri aveau să-i caute când vor vedea că

nu se mai întorc. Așa că el hotărî să lase totul acolo cum era. Caii fermierilor și ai celor doi cowboy fugiseră în goană nebună când începuseră să răsunе primele focuri. Era exclus să-i mai poată prinde.

Avea însă mare nevoie de muniții, căci ale lui se terminaseră aproape complet. El căută în buzunarele lui Adams, dar în loc de muniții găsi o mulțime de bancnote. Avu o clipă de șovăială apoi le luă și le băgă în buzunar. Morții nu mai aveau nevoie de bani și o parte din ei i se cuveneau oricum pe bună dreptate.

În vreme ce se întorcea la noul lagăr, Pecos-Smith se întreba ce să facă acum. În orice caz era mai bine să nu se întâlnească cu Breen Sawtell, pe care s-ar fi putut întâmpla să-l trimeată după fratele său. Poate că venise însfârșit timpul să-și îndeplinească un vis vechi, căci ținuturile din jurul râului Pecos îl atrăsesem întotdeauna. În aceste ținuturi se găsea un singur centru mai însemnat. Se numea Eagles-Nest și se afla puțin mai sus de confluența Pecosului cu Rio Grande. Pecos-Smith se hotărî să vadă ce se mai întâmplase cu orașelul acesta în anii în care nu-l mai văzuse.

În câteva clipe, Cinco fu înșeuat și gata de plecare. Voia însă să găsească o modalitate de a căra cu el toți banii. Nu putea să-i ducă în buzunare căci s-ar fi umflat prea tare și oricine l-ar fi văzut ar fi ghicit de la prima ochire despre ce este vorba. După câteva clipe de chibzuială, el alese câteva bancnote, pe care le puse în buzunar, iar pe celelalte le strecură în căptușeala mantalei sale pe care o făcu sul și o așeză în dosul șelei.

Abia după ce puse câteva mile între el și locul nenorocirii, începu să răsuflе mai liniștit. Amintirea celor petrecute pălii din ce în ce, căci se silea să se gândească numai la viitor. Aceasta nu-i venea prea greu căci, pe măsură ce înainta, găsea că pământul e minunat pentru creșterea vitelor, pe care voia să o înceapă în stil mare după ce vor mai fi trecut câteva luni și afacerea Williams-Adams va fi uitată.

Pe drum nu se întâlni aproape cu nimeni numai la vad, când traversă Pecosul, fu silit să accepte tovărășia unor cowboy pe care însă nu-i cunoștea și cu care schimba numai câteva cuvinte, până se văzu pe malul celălalt al râului.

CAP. VI

Către amiaza celei de-a șasea zi de călătorie, zări însfârșit acoperișurile roșii și casele cenușii din Eagles-Nest, înălțându-se dintre grădinile în spatele cărora curgea Rio Grande.

Prima impresie a lui Pecos-Smith fu că orașelul nu se schimbase chiar atât de mult. Dar pe măsură ce înainta, zări tot mai multe clădiri noi pe care nu le cunoștea dinainte, între care și o casă mai mare care se ridica în locul căsuței joase și afumate pe care o ținea el minte. Acolo, fusese prăvălia și cârciuma unui anume Dale Shevlin, un bun cunoscut al său la care poposea întotdeauna când venea la Eagles-Nest.

Strada cea largă era pustie. Pecos-Smith știa că la ora aceasta, mexicanii evitau orice mișcare inutilă. Cât vedeau cu ochii, nu se zăreau decât o căruță cu doi cai somnoroși. Numai din casa lui Dale Shevlin se auzeau voci – dar nu putea deosebi dacă veneau din prăvălie sau din cârciumă.

Un băiețaș cu picioarele goale ieși în clipa aceasta din prăvălie și fu cât pe-aici să dea peste Pecos-Smith.

— Ușurel băiete, spuse acesta zâmbind, unde te duci așa?

Băiatul îl privi mirat și fu gata s-o rupă la fugă, dar zâmbetul lui Pecos-Smith îl convinse că n-avea să se teama de nimic.

— Cine ești d-ta? întrebă el. Nu te-am mai văzut niciodată.

— Mare minune, dacă am sosit abia astăzi. Ce s-a întâmplat în prăvălia lui Dale Shevlin?

— Nu mai e prăvălia lui.

— Nu mai spune. Ce i s-a întâmplat lui Dale?

— A primit un cuțit în spate.

— Păcat de el, că era om de treabă. Dar nu avea familie?

— Da, dar toată familia a fost nimicită de Dan Felipe Gonzales.

— E de aici din oraș, Dan Felipe?

— Nu d-le. Mi se pare că e din Rochport.

— Și cine conduce prăvălia acum?

— Un om din New Orleans. I se spune Francezul, dar pe el îl cheamă Conrad Brasee. Lucrează ajutat de doi mexicani.

Pecos-Smith căută în buzunar.

— Ascultă băiete, am un dolar de prisos – vrei să-l iei tu?

Ochii băiețașului începură să lucească.

— Bucuros, răspunse el.

— Ei ține-l. Dar acum trebuie să-mi mai răspunzi la câteva

întrebări. Cine e acest Dan Felipe Gonzales?

— Pare să fie alb. Dar toată lumea spune că e corcitură de mexican, răspunse băiatul cu disprețul specific al albului față de cei de rasă «colorată».

— Atunci nu e prea iubit aici în Eagles-Nest, întrebă Pecos-Smith mai departe.

— Nimeni nu-l poate suferi. Gândește numai, a omorât până acum șapte oameni între care trei albi.

— Trebuie să fie atunci un om periculos. Și unde a ferma lui?

— La Râul Dracului.

Pecos-Smith cunoștea prea bine ținutul ca să întrebe ce-i cu acest râu, care era un afluent al Pecosului.

— S-au mai stabilit fermieri noi prin apropiere? se informă Pecos-Smith mai departe.

— Da, d-le; a venit de curând unul din New Mexico - îl cheamă Sawtell - ce nume urât, nu-i așa?

Parcă un curent electric trecu prin capul lui Pecos-Smith. Soarta nu voise să țină seama de hotărârile lui pașnice și-l adusese aici ca să lichideze toate neînțelegerile cu purtătorul acestui nume urât.

Băiatul observase turburarea lui și-l privea mirat. Ca să-i îndrepte atenția în altă parte, Pecos-Smith se prefăcu că se interesează de un negru care tocmai ieșea clătînându-se din fosta prăvălie a lui Dale.

— Ce e cu negrul acela de colo? întrebă el. Pare să fie cam băut...

— Oh! Nu, domnule, răspunse băiatul cu vioiciune, așa ceva nu i s-a întâmplat încă lui Sambo. Îl cunosc de mult - de când a venit cu Theodor Lambeth care a fost omorât acum doi ani.

— Lambeth? Unde naiba am mai auzit eu numele ăsta? Și negrul e necăjit așa din cauza morții stăpânului său?

— Nu, ci fiindcă Brasee l-a închis pe Terill care nu putea să-și plătească datoriile. Asta a fost ieri. Azi, Sambo a sosit în oraș, dar n-a putut să facă nimic și l-au dat afară.

— Dar cine e acest Terill?

— Cel mai simpatic tânăr din lume. Fiul lui Theodor Lambeth și stăpânul lui Sambo. Nu prea vine des în oraș - așa cam odată pe lună. Are o fermă undeva pe malul Pecosului. Tatăl meu spunea ca Lambeth a sosit aici cu o cireada numeroasă - dar cireada a dispărut și bietul Terill nu mai poate să-și plătească datoriile.

— A dispărut spui? Cum așa?

Băiatul începu să râdă.

— Nu uita că suntem aici la vest de Pecos, spuse el șiret.
— Aha - am înțeles. Ține fiule, uite încă un dolar.
— Mulțumesc, d-le! Niciodată n-am mai avut eu atâția bani.
Așa de bogat ești d-ta? Ce ar fi să-l liberezi pe Terill?

— Să-l liberez? Dar ce, voi aveți și o închisoare aicea?
— Așa ceva. E o clădire aici, în dosul casei, unde închide Brasee pe mexicanii beți. Cu așa unul se află acuma Terill.
— Brasee este oare și șerif?
— Își dă aere de șerif, dar firește că nu îndrăznește față de oricine.

— Am înțeles, răspunse Pecos-Smith. Ai, acum, să-l liberăm pe Terill!

Băiatul îl privi cu recunoștință în vreme ce el se îndrepta spre negru - niciodată n-ar fi sperat că îi va fi îndeplinită rugămintea atât de repede, deși știa că cei din Texas sunt gata să sară în ajutorul oricui.

Deși pentru Pecos-Smith, ca pentru majoritatea albilor, toți negrii semănau între ei ca niște picături de apă, totuș Sambo îi făcu o impresie deosebită prin energia trăsăturilor sale și forța fizică pe care o arăta.

— Bună ziua Sambo, spuse el prietenește. Ridică-ți fruntea sus!

Negrul îl privi rotindu-și ochii.

— Da, eu sunt Sambo, răspunse el însfârșit, dar cine ești d-ta?

— Cineva care ar putea să-ți ajute. Băiețașul de colo mi-a povestit totul și sunt gata să-ți viu în ajutor.

— Atunci împrumută-mi revolverul d-tale.

— Ce vrei să faci cu el?

— Să-l omor pe blestematul de Brasee.

— Cu asta mai rău ai încurca lucrurile. Dar vino mai la o parte să vorbim puțin.

Spunând acestea, Pecos-Smith îl luă de braț și-l trase la o parte din dreptul ușii, de unde îi supravegheau doi cowboy. Când ajunseră la o distanță apreciabilă, se opriră.

— Te rog d-le, împrumută-mi arma d-tale, se rugă Sambo, pentru a doua oară.

— Așteaptă puțin, dragul meu. Mai întâi să-mi răspunzi la o întrebare: de la l-a închis Brasee pe Terill?

— El spune că bătrânul Lambeth care a murit îi mai datora bani, dar e o minciună, d-le. El lucrează în realitate după porunca lui Dan Felipe Gonzales.

— Și de ce? întrebă Pecos-Smith mirat.

— Dan Felipe i-a furat lui Lambeth aproape toate vitele și acum vrea să-l îngenunchie pe Terill ca să capete și ce a mai rămas.

Răspunsul acesta îl lămuri pe Pecos-Smith.

— Vino cu mine, Sambo, spuse el și se întoarse scurt, pornind către ușa fostei prăvălioare a lui Dale.

De când nu mai fusese Pecos-Smith în Eagles-Nest, prăvălia se mărise foarte mult. Toate rafturile erau încărcate cu mărfuri, iar sacii și lăzile încurcau drumul pretutindeni. Un mexican se învârtea pe acolo, făcându-și de lucru, dar se observa imediat că misiunea lui era să-i supravegheze pe noii veniți.

În dosul unei tejghele, stătea un om scund și gras, fără haină pe el, cu părul negru și încălțat căzut peste ochi. Nasul său era gros, gura lată și bărbia tăiată de o gropiță adâncă.

Pecos-Smith îl cântări dintr-o privire.

— Bună ziua, spuse el. D-ta ești Mr. Brasee?

— Chiar așa mă cheamă. Cu ce vă pot servi? întreba stăpânul prăvăliei.

După glasul lui, se cunoștea numai decât că are sânge negru în vine.

— Sunt o rudă îndepărtată a familiei Lambeth și am sosit chiar acum din spre răsărit. Spre marea mea uimire, am aflat că Theodor Lambeth e mort și fiul său închis - cum se face asta?

— Nu te privește pe d-ta.

Omul acesta nu avusese încă probabil prilejul de a vorbi cu un fiu al Texasului și tonul liniștit al lui Pecos-Smith îl înșela cu desăvârșire.

— Negrul acesta mi a spus că e vorba de o sumă pe care ți-o datorează Terill - așa e?

— Firește. I-am predat nenumărate provizii până acum.

— La cât se urcă socoteala?

— Nici asta nu te privește.

— Ascultă omule, te încredințez că mă privește încă foarte de aproape, strigă Pecos-Smith schimbându-și deodată tonul. Dacă ești șerif, arată-mi imediat legitimația.

Brasee se trase speriat înapoi.

— Aha - vasăzică îți dai aere de pomană? vorbi Pecos-Smith. Asta e un lucru primejdios - aici în vest. Nu prea garantează o viață îndelungată. Așadar, te întreb încăodată: cât îți datorează băiatul lui Lambeth?

— Două sute zece dolari, răspunse Brasee umilit.

Pecos-Smith își scoase punga, numără suma cerută și i-o

azvârli în fața. Deși se uita numai la Brasee, nu-i scapă faptul că se apropiase cineva de ușa care dădea în cârciumă și trăgea cu urechea.

— Scrie-mi te rog o chitanță de primire, spuse el și se întoarse căutând cu privirea un proiectil.

Găsi îndată un săculeț de sare, destul de greu, pe care îl azvârli cu toată puterea în ușă. Aceasta zbură în lături arătând un om căzut pe jos și ținându-și mâna la nasul însângerat.

— Îmi pare rău, dar nu puteam să știu că ascultai la ușă, spuse Pecos-Smith. Așa se obișnuiește pe aici, Brasee?

Brasee, care luase bancnotele, nu răspunse nimic și mâzgăli câteva cuvinte pe o foaie de hârtie.

— Uite chitanța, spuse ei apoi. Dar pe Terill tot nu pot să-l liberez până nu se întoarce Dan Felipe.

— Crezi? Asta rămâne de văzut. Sambo, ia o secure și hai să mergem.

Negrul făcu cum i se poruncise.

— Știam eu, d-le, că Brasee e un câine și jumătate, spuse el când se văzură afară.

— Încep s-o cred și eu, răspunse Pecos-Smith. Dar acum arată-mi baraca unde e ținut Terill.

Puțin mai în spatele casei se afla o clădire scundă, fără ferestre cu o singură ușă de lemn încuiată cu două lacăte. Sambo bătă în ușă.

— Mai ești înăuntru, Mr. Rill? întrebă el.

— Sunt, sunt, dar dacă nu mă scoți mai repede de aici mă înăbuș îndată, sună răspunsul.

— Depărtează-te de ușă că o spargem!

Pecos-Smith supraveghea casa de teama unui atac din partea lui Brasee, dar nimic nu se întâmplă. Ușa căzu curând sub loviturile viguroase ale lui Sambo și Terill sări afară. Hainele ei erau pline de praf dar părul blond sărea ca și odinioară de sub sombrero-ul enorm.

Sambo privi în baracă.

— Unde e mexicanul acela beat? întrebă el mirat.

— I-au dat drumul azi dimineață, deși nu se trezise bine încă, răspunse fata.

Abia acum îl observă ea pe Pecos-Smith pe care de altfel nu-l recunoscuse de loc.

— Lui trebuie să-l mulțumești că ești iarăși liber, spuse negrul și începu să-i povestească tot ce se întâmplase. Când ajunse la plătitul banilor, Terill îl întrerupse uimită:

— Dar, omul lui Dumnezeu, unde oare ai găsit banii?

— Eu? Nicăieri. El a plătit totul, răspunse negrul arătându-l pe Pecos-Smith.

Abia acum îl recunosc și ea.

— Tu ești, Pecos-Smith? strigă fata întinzându-și mâna. Mulțumesc, de o mie de ori mulțumesc. Eu sunt fiul lui Theodor Lambeth, mă mai ții minte?

— Firește.

— Spune-mi te rog, unde am să te pot găsi ca să-ți plătesc datoria, chiar dacă va trebui să mă mai îngădui puțin.

— Dar nu e nici o grabă.

— Ba da, ba da! Care ți-e adresa?

— Aceași ca și până acum: Pecos-Smith-Texas. Cu mențiunea: undeva la vest de râul Pecos.

Terill trebuie să râdă.

— Mai vorbim noi de asta, spuse ea și se întoarse spre negru. Eu mi-am lăsat calul în fața prăvăliei și cred ca l-a luat Billy – du-te te rog și-l caută. Și vezi, poate aduci și ceva de mâncare, că mor de foame.

Se dovedi acum că Billy, marele prieten al lui Terill, era chiar ștrengarul cu care se întâlnise Pecos-Smith. Cum băiatul nu se vedea nicăieri, Sambo se duse să-l caute acasă la el și Terill rămase cu Pecos-Smith. Acestuia îi venise în minte o idee și voia s-o pună în aplicare.

— Vino să ne așezăm aici la umbră, spuse el arătând un loc la marginea drumului. Billy și Sambo mi-au povestit multe despre tine și am devenit curios. Pot să te întreb ceva?

— De obicei nu prea răspund întrebărilor indiscrete, dar cu tine e altceva. Spune, ce vrei să știi?

— De unde ai venit aici?

Terill îi povestește pe scurt toată viața ei până în momentul în care se rătăciseră și fuseseră salvați de Pecos-Smith.

— De pe atunci erai sortit să-mi vii în ajutor, spuse ea privindu-l cu recunoștință.

El râse.

— Și cum v-a mers la vest de râul Pecos?

— La început, destul de bine. Tata a găsit un loc care-i convenea și am crescut vite, așa că în doi ani făcusem o cireada de 10.000 de capete. Apoi însă au început să mișune hoții de vite și toată turma noastră a dispărut. Pe lângă ceasta, tata se certă cu un fermier cu sânge amestecat, Dan Felipe Gonzales, care ne deveni dușman de moarte. În sfârșit...

Fata se întrerupse și-și ascunse fața în mâini. După un timp, reluă iar:

— Iartă-mă te rog, dar îmi vine greu să vorbesc despre lucrurile acestea. Însfârșit, într-o zi tatăl meu fu găsit mort. Cowboy-i lui Dan Felipe care mi au adus corpul lui, spuneau că a fost săgetat de indienii de pe malul celălalt. Dar asta e o minciună, deoarece am observat adeseori că arcurile indienilor nu ajung nici la jumătatea acestei distanțe. De atunci ne-a mers din ce în ce mai rău. Sambo și cu mine n-am mai fost în stare să păzim cireada. Cum locul meu se învecinează cu Pecosul pe distanță de zeci de mile, sute de vite care îmi aparțin au trecut râul și se găsesc pe malul celălalt. Cum nu pot să le aduc înapoi, vor cădea mai curând sau mai târziu între mâinile lui Dan Felipe, mai ales că el lucrează de câțva timp împreună cu alt pungaș, unul Sawtell. Firește că nu l-aș acuza cu atâta convingere dacă n-aș fi văzut cowboy-i lui mânând vite care purtau semnul nostru aplicat cu fierul roșu.

— Asia e. O poveste grozav de urâtă, răspunse Pecos-Smith. Un lucru însă nu înțeleg. Ai sânge de voinic în vine – atunci de ce nu ieși revolverul și nu-l împuști pe corcitura asta blestemată? Cred că ai mai mult de 15 ani?

— Da, am ceva mai mult, spuse ea râzând fără voie.

— Ei, atunci trebuie să știi cum se mânuiește un revolver.

— Firește. Am doborât până acum bivolii, cerbi, lupi, dar n-am lovit încă niciodată un om. Dar cred că aș fi făcut o și pe asta – dacă nu ni s-ar fi furat toate revolvele.

— Văd că trebuie să mă răfuiesc eu cu Dan Felipe pentru tine. Cu Sawtell și așa nu sunt în relații prea prietenești.

— Dar ce ai cu el?

— E o poveste veche – era vorba și de o fată care-mi era dragă – dar tu nu pricepi lucrurile astea că ești încă prea mic. Altceva voiam să te întreb: crezi că prinderea vițelilor fără pecete este un lucru nelegiuit?

— Da de unde! Chiar tatăl meu a făcut adesea lucrul acesta – de ce mă întrebi?

— Voiam să știu. Dar ia spune-mi, ce ai zice dacă aș cere un loc la tine?

— Un loc? răspunse ea neînțelegând bine.

— Da. Fără să mă laud. Mă pricep destul de bine în meseria mea și mă prind că aș putea să-ți aduc toate vitele înapoi și poate chiar viței fără stăpân pe deasupra.

— Ah... vrei să spui... vrei să fii cowboy la mine?

— Da și vreau să mai spun că ai nevoie chiar de un cowboy - și în afară de aceasta, avem aceiași dușmani.

— Ar fi minunat... dar știi că nu am bani deloc.

— Nu face nimic Terill... am încredere în tine.

— Atunci s-a făcut. Uite mâna mea!

Îi întinse dreapta pe care el o strânse cu putere.

— Am impresia că am câștigat astăzi nu numai un cowboy, ci și un prieten minunat.

— Să nu anticipăm, răspunse el, dar fiindcă veni vorba: mai târziu, după ce-ți voi fi pus ferma pe roate și toate vor merge bine, ce-ai spune să devin asociatul tău?

— Aș spune că... dar e minunat... păi te-aș primi cu brațele deschise, Pecos-Smith.

— Orice nenorocire are și un sfârșit. Îl strigă în clipa aceasta Sambo, care se întorcea ducând de frâu calul lui Terill pe care ședea Billy.

Deși cuvintele lui se refereau la situația de față, pentru ca Billy avea brațele încărcate cu bunătăți, Terill le luă într-un sens simbolic și răsuflă ușurată, gândindu-se că au dispărut toate necazurile de vreme ce s-a întovărășit cu Pecos-Smith.

CAP. VII

Pecos-Smith făcu cinste bunătăților aduse de băiețaș, dar fu adâncit în gânduri tot timpul mesei.

«De ce puțin lucru atârnă întreaga viață a unui om», se gândea el. Dacă nu începea să vorbească cu micul Billy și-ar fi continuat nesfârșita rătăcire fără țință, acum însă avea însfârșit un scop în viață – devenise apărătorul și îndrumătorul unui băiat tânăr, ale cărui calități adormite încă, dar desigur strălucite, se însărcina el să le pună în valoare.

— La ce te gândești atât de absorbit, Pecos-Smith? întrebă deodată Terill, care-l observa de multă vreme.

— Pecos-Smith? Doamne ce, nume caraghios! Strigă Billy începând să râdă.

— Găsești? spuse Pecos-Smith și-și băgă mâna în buzunar. Uite, fiule, îți mai dau încă un dolar, dar trebuie să-mi făgăduiești că ai să-ți ții gura și n-ai să povestești nimănui dar absolut nimănui că a fost Pecos-Smith pe aici. Pot să mă încred în tine, prietene?

— Desigur, răspunse băiatul, mândru de încrederea care i se arăta.

— Acum cred că am face mai bine să plecăm cât mai repede din Eagles-Nest, urmă Pecos-Smith. Oamenii de colo din cârciumă au și început să-și întoarcă privirile după noi. E drept că ar trebui să facem câteva cumpărături ca să ne luăm provizii, dar nu mă prea văd întorcându-mă la onorabilul Mr. Brasee.

— Nici n-o să mai fie nevoie, se grăbi să spună Terill. La douăzeci de mile de ferma mea se află fortul Lancaster. De unde ne putem aproviziona cu tot ce ne trebuie. Până acum am mers foarte rar pe acolo, căci se găsește pe malul celălalt al râului unde mișună indienii, dar acum n-o să ne mai temem de ei.

— Foarte onorat, răspunse Pecos-Smith râzând, căci fata se uitase la el pronunțând ultimele cuvinte. Și cat avem de mers până la ferma ta?

— Cinci ore, dar trebuie să mergem repede.

Pecos-Smith își dezlegă calul și sări în șea.

— Rămâi cu bine, prietene Billy, spuse el.

— Îmi pare rău că plecați așa curând – replică micuțul întristat, dar, nu-i așa, Terill, când voi fi mare, mă iei cowboy la tine la fermă, nu?

— Desigur, răspunse ea pe acelaș ton.

— Rămâi cu bine.

Terill porni înainte, Sambo o urmă: și Pecos-Smith închidea marșul. Înainte de a trece colțul străzii, el se întoarse în șea și privi înapoi: Brasee gesticula furios în fața prăvăliei, înconjurat de o mulțime de oameni.

Câteva mile depărtare de oraș, se desfăcea din șoseaua principală un drum foarte puțin întrebuițat pe care îi luaseră ei. Ducea printre cactușii mari, tăiat din când în când de urme de vite. La un moment dat, întâlnește altă șosea care străbătea o pădure și care, după spusele lui Terill, ducea la râul Mortimer.

Cea mai mare parte a timpului călărie prin văi și râpi adânci. Din când în când însă ajungeau pe câte o înălțime de pe care puteau arunca o privire circulară în jurul lor. Cât vedeai cu ochi, peisajul rămânea acelaș: câmpia vălurită cu râpi și dealuri se întindea ca un pustiu galben, în vest până la râul Pecos, care unde se aflau ei se vedea numai ca o dungă șerpuită. În spre Răsărit însă, monotonia câmpiei nu era întreruptă de nimic până la orizont.

Deși Pecos-Smith era bucuros că are tovarăși de drum, el nu avu deloc ocazia să vorbească ceva cu ei, căci calul său obosit, îl silea să meargă într-un tempo mult mai încet decât al lor. Așa că Sambo și Terill, care călăreau pe cai odihniți, i-o luau adeseori înainte și uneori îi pierdea chiar din vedere.

Mergeau de-acum de câteva ore când Pecos-Smith zări primele vite, într-o vale străbătută de un râușor. Erau un taur bătrân, o vacă, doi pui și un vițel ceva mai mare. Animalele erau tare sperioase și nu purtau nici un semn, după cum putu să se convingă dânsul. De aici înainte întâlnește foarte des urme de vite și din când în când câte o cireada unică în care se aflau câteva vite purtând semnul L. T. Și aparținând deci fermei Lambeth. Totuși Pecos-Smith observă mirat că acestea erau foarte puține. După toate aparențele Theodor Lambeth nu se pricepuse deloc în meseria asta.

Totuș, lucrul acesta nu era chiar atât de uimitor, deoarece putea el să fie cel mai bun fermier din lume, dar dacă era ajutat numai de un negru și un băiat atât de tânăr ca Terill, n-ar fi putut să însemneze nici măcar a zecea parte din vitele sale. Toate acestea trebuiau să se schimbe acum și avea să termine și cu hoții care dădeau târcoale fermei Lambeth. Pecos-Smith se gândi bucuros la munca care-l aștepta.

Sambo se opri să-l aștepte în locul unde drumul pătrundea

Într-o deschizătură îngustă dintre stânci. Terill călărise înainte, dar el nu-și putu da seama în ce direcție o luase, căci calul ei nu lăsase nici o urmă pe pământul stâncos.

— Aici trebuie să fim cu băgare de seamă, spuse Sambo. Cine nu cunoaște bine drumul se poate rătăcii foarte ușor.

— Cât de lung mai e drumul care ne-a mai rămas? întrebă Pecos-Smith.

— În linie dreaptă nu e mult. Dar drumul cotește mereu așa că de fapt mai avem câteva mile.

Drumul se înfundă între stânci, rămânând tot timpul foarte îngust. În unele locuri, urcușul era atât de repede încât cei doi trebuiau să descalece și să-și ducă caii de căpăstru. Deasupra lor cerul se zărea ca un râu albastru cu valuri multe. Pecos Smith se gândi că primăvara trebuiau să curgă torente mari pe acolo, dar pământul uscat le absorbea pe toate.

După câțva timp, praful începu să devină mai puțin gros și Pecos-Smith observă după mișcările cailor aceștia adulmecaseră apa. După puțin timp, simți el însuși o adiere de vânt încărcată cu aburi și miresme. Și deși adierea aceasta îl pregătise oarecum pentru ce avea să vină, fu foarte uimit de priveliștea care i se înfățișă acum înaintea ochilor.

— Am ajuns, spuse Sambo mândru. Iată ferma lui Mr. Rill - în singurul loc frumos de pe malul Pecosului.

— Doamne sfinte! spuse Pecos-Smith.

Pereții trecătoarei se lărgeau brusc, formând un oval imens, de două ori mai lung decât la pereții văii, înalți și aproape verticali, erau atât de abrupti încât nici un om n-ar fi putut să se cațere pe ei.

În cealaltă parte a văii, pereții de stâncă lăsau o deschizătură prin care se vedeau apele Pecosului, strălucind în ultimele raze ale soarelui.

— Indienii trag adesea cu săgețile în noi, de pe malul celălalt, spuse Sambo - dar nu ne pot atinge și nici de trecut la noi nu pot trece.

Pecos-Smith nu putu să-i răspundă nimic, atât de uimit era de frumusețea văii.

Ceea ce îl entuziasma mai mult ca orice, era iarba cea deasă și mătăsoasă care acoperea pământul - valea toată era ca o grădină înverzită, apărată de arșiță de pereții stâncoși acoperiți de tufișuri.

— Avem aici și un izvor, care e atât de bogat încât nu seacă nici în vară când sunt căldurile cele mai mari, urmă Sambo cu

laudele. Când apele fluviului scad, ele devin atât de sărate încât animalele nu mai pot să bea deloc – dar vitele noastre au tot anul apă rece și curată.

Calitățile văii erau foarte importante pentru un om care avea de gând să se dedice creșterii vitelor, dar și un pictor ar fi rămas încântat de aspectul ei minunat.

Soarele la asfințit colora pereții de stâncă cu cele mai neașteptate culori de la trandafiriul cel mai dulce, la roșul purpuriu și auriu. Pecos-Smith nu se mai sătura privind la locurile acestea de culori și-l urmă aproape în neștire pe Sambo care calarea înainte.

Porniră astfel către celălalt capăt al văii, trecând prin câteva păduri tinere și coline înflorite, prin care pășteau sute de vite frumoase și grase. Ajunseră însfârșit la o căsuță solidă, făcute din bârne țepene și acoperită cu noroi uscat, care stătea cu spatele la peretele de stâncă și cu fațada spre râul ale cărui ape se zăreau sclipind la soare. De jur împrejurul casei, erau o mulțime de pomi plantați în grupuri pitorești.

Acoperișul casei era înalt și îngust, dar rămăsese sub el loc pentru un pod mic la care conducea o scăriță de lemn. Lângă casa aceasta, se afla o altă căsuță mai mică pe coșul căreia se ridica un norișor albastru de fum. Sambo se opri înaintea acesteia și strigă:

— Vino afară Mauree! Avem oaspeți!

O negresă voluminoasă, legată la cap cu o batistă roșie, ieși în fața ușii zâmbind cu toată fața.

— Bun venit, Mr. Pecos-Smith, spuse ea. Descălecați și intrați înăuntru. Am pregătit pe masă sandvișuri cu ouă și lapte.

— Foarte bucuros, doamnă Mauree, răspunse Pecos-Smith care descăleca imediat. Prima lui grijă fu să găsească un loc pentru prețioasa manta și pentru revolver. Apoi se îngrijii de Cinco.

Casa în care intră acum era făcută din bârne solide lipite între ele cu noroi uscat. Acoperișul era strâmt și înalt, totuș, mai era loc pentru un pod la care ducea o scară de lemn.

Când pătrunse în hall, primul lucru pe care-l văzu fu un lighean plin cu apă curată, lângă care se afla un săpun și o pânză curată. Pecos-Smith râse de bucurie. De când ducea el dorul bunătăților acestora!

CAP. VIII

Drumul călare le făcuse poftă de mâncare, așa că făcură amândoi cinste mesei pregătite de Mauree. Totuș, o sfială ciudată îi stăpânea, astfel că abia dacă schimbară vreo zece cuvinte tot timpul cinei. Terill nu mai era de mult obișnuită să aibă companie și mai ales ca toată situația i se părea jenantă. Cât despre Pecos-Smith, el se silea, să învingă sfiala care se strecurase între ieri, dar fără să izbutească. În cele din urmă își spuse că băiatul era încă tânăr și obosise, apoi abia își pierduse tatăl și însfârșit se liniști gândind ea cu timpul aveau să se cunoască și să se împrietenească mai bine.

Însfârșit terminară cu masa se pregătiră de culcare. Hotărâră ca Pecos-Smith va dormi în pod, acolo unde se culca Sambo de când murise tatăl lui Terill.

— Ei vezi. Abia am venit și-am și început să fac ordine la fermă, spuse Pecos-Smith râzând.

— Nici nu mă așteptam să fie altfel, răspunse fata.

— Ce v-a lipsit ca să vă meargă bine, a fost un om priceput ca să stăpânească cireada și destul de hotărât ca să folosească revolverul atunci când trebuie, spuse Pecos-Smith. Sambo e un băiat bun, dar nu poate face amândouă lucrurile odată – eu însă am să pot. Cu prețurile care se plătesc acum, cred că vom face 100.000 dolari în 2-3 ani și, dacă vitele vor merge scumpindu-se, poate chiar dublul.

— Ce bine era să mai trăiască tata! spuse Terill cu lacrimi în ochi.

Pecos-Smith o privi cu atenție. Așa cum stătea lângă focul aprins de Sambo în cămin, flăcările și umbrele care jucau pe fața ei îi dădeau o înfățișare bolnăvicioasă. Tânărul începu să se îngrijoreze.

— Ascultă-mă, începu el, n-are nici un rost să-ți mai faci inimă rea. Ce a fost, a trecut. După câte văd eu, încă nu ți-ai revenit după întâmplarea din Eagles-Nest. Mai bine ar fi să te culci. Somnul o să te liniștească.

— Dacă nu m-ați fi liberat de acolo, nu știu ce s-ar fi ales din mine!

— Ia nu mai vorbi prosti! strigă Pecos-Smith supărat. Și încă spui că vrei să fii, odată un cowboy adevărat?

Fata își plecă fruntea și-și mușcă buzele ca să nu-i dea

explicația care lămurea totul. Dar și el își regretă cuvintele prea aspre.

— Nu te necăji, băiete, spuse el prietenos. Mai bine culcă-te. După o noapte de odihnă vezi. Totul în culori mult mai vesele.

Spunând acestea păși către ușă și strigă:

— Hei, Sambo, vino puțin de-mi ajută.

Îți luă apoi mantaua și revolverul și urcându-se în pod se întinse să doarmă în culcușul moale pregătit de Mauree.

A doua, zi se sculară cu toții târziu, cam prea târziu chiar după socotelile lui Pecos-Smith. Era o zi frumoasă cu soare strălucitor. Pecos-Smith ieși în curte și începu să vorbească cu Sambo.

— Spune-mi, te rog, zise el, mai există vreun drum afară din vale. În afară de acela pe care am venit?

— Desigur, răspunse Sambo, mai este un drum care duce la fortul Lancaster, unde ne aprovizionam pe vremea lui Theodor Lambeth. De când a murit el, nici n-am mai fost acolo, căci ne era teamă de indieni. Dar acum...

— Avem vreo căruță pe aici?

— Avem chiar două.

— Ei, atunci pregătește-te de plecare - pornim imediat.

În spatele lor se auziră pași repezi și Terill apăru îmbrăcată complet.

— Ai venit, băiete! o salută Pecos-Smith. Ia spune-mi tu dormi și noaptea cu sombrero-ul pe cap?

— Nu totdeauna, dar de cele mai adese ori, răspunse Terill râzând.

În momentul, acesta se auzii vocea lui Mauree:

— Pofțiți la masă. Dejunul e gata!

În lumina soarelui, odaia părea mult mai primitoare ca în seara trecută.

— Am auzit când îi spuneai lui Sambo să se pregătească de plecare - unde mergem?

— Vom pornii cu toții la fortul Lancaster unde o să ne umplem căruțele cu provizii. Nu e nevoie să te îngrijește de bani căci voi avansa eu cât trebuie. De altfel, nu trebuie să-mi mulțumești, spuse el văzând un gest de-al lui Terill, banii aceștia nu ți-i dau ție ci îi investesc în ferma la conducerea căreia voi lua parte și eu odată.

Terill își plecă fruntea, dar Pecos-Smith văzuse de acum că i se înroșiseră obraji.

— Nu cumva vrei să-mi respingi oferta, dintr-o mândrie rău înțeleasă? întrebă el. Vreau să te ajut și pot să fac acest lucru

fără să mă restrâng cu nimic. Ai spus doar că ai încredere în mine.

— Ba da, îl întrerupse ea. — dar e prea frumos ca să poată fi adevărat. Nu trebuie să crezi că sunt mândru - sau nerecunoscător - dar...

— Atunci fiule, ia un creion și-o hârtie - dar știi să scrii?

— Nu sunt chiar atât de necioplit cum par, răspunse Terill jignit.

— De data asta eram foarte serios și nu mai glumeam ca de obicei. Când ești aici de atâta vreme și ai abia cincisprezece ani - cum naiba ai fi putut să înveți ceva?

— Dar cine ți-a spus că am cincisprezece ani?

— Tu singur mi-ai spus - chiar ieri. În orice caz, nu poți fi mult mai mare.

— Totuș, sunt ceva mai mare, răspunse ea. Și oricum, am trecut de-acum de vârsta la care te lași condus și batjocorit de ceilalți, Mr. Pecos-Smith!

— Ascultă, băiete, dacă ești atât de încăpățânat și nu suporti să fi scuturat puțin, ar fi mult mai bine să desfacem tovărășia noastră chiar acum.

— Nu sunt încăpățânat, se grăbi să răspundă Terill și căută în grabă hârtie și creion.

La întocmirea acestei liste, în care trecură tot ce era necesar pentru ferma, Terill trebui să se dezobișnuiască de cumpătarea cu care fusese nevoită să se mulțumească până atunci. După ce terminară, Pecos-Smith spuse:

— Acum pune un x mic și un y sub toată lista.

— Un x și un y? Întrebă Terill fără să înțeleagă.

— Da - asta înseamnă că vom lua din fiecare de patru ori cantitatea pe care am pus-o pe listă. Și cum Sambo - unde ești? Vino înăuntru și spune-ne ce mai lipsește la fermă.

Însfârșit terminară cu lista, pregătiră căruțele și porniră întovărășiți de recomandațiile lui Mauree care, rămânând acasă, îl însărcinase pe Sambo să cumpere jumătate din fortul Lancaster pentru ea!

Pe drum, Sambo merse înainte cu căruțele, urmat la o mică distanță de Pecos-Smith și Terill.

— Lucrul cel mai însemnat e să înveți să tragi cu revolverul, spuse tânărul deodată.

— Dar ți-am spus doar că știu, răspunse Terill.

— Da?

— la atunci revolverul meu și țintești craca de colo, răspunse

Pecos-Smith.

— De pe cal?

— Firește - când vei întâlni un bandit, nu cumva ai vrea să-l rogi să te aștepte un moment până descaleci?

— Am întâlnit odată doi bandiți - și am fugit cât am putut.

— Acum ești, în orice caz, prea mare ea să mai faci lucrul acesta. Ochește!

Bang! Calul lui Terill sări în două picioare și era cât pe-aici s-o trântescă jos. Abia, abia putu să-l liniștească.

— Uite-ți revolverul, spuse ea. Mi-a smuls mâna din loc.

— Nu face nimic. Principalul este ca ai nimerit creanga. De acum vei face exerciții de tragere în fiecare zi.

Cu cât se îndepărtară mai mult de țărmul râului, drumul devenea tot mai greu căci ducea în sus peste o colină pietroasă. De la o vreme însă ajunseră în vârful ei și atunci putură să meargă mai repede. Când se opriră să poposească pentru noapte, lângă un râușor cu apă limpede pentru oamenii și animale, făcură de acum cincisprezece mile - cei puțin așa credea Sambo.

Imediat după masa de seară. Terill se urcă în căruța și adormi învelindu-se cu mantaua ei călduroasă. Pecos-Smith însă mai rămase multă vreme cu negrul lângă foc, punându-l să-i povestească tot ce știa mai însemnat despre particularitățile ținutului, fermierii învecinații și hoții de vite care mișunau pe acolo.

În ziua următoare, ajunseră la o cărare destul de carosabilă care-i duse peste o colină și apoi din nou în jos către malul râului. Înnoptară încă odată lângă un vad. A doua zi, la răsăritul soarelui, trecură râul și găsiră pe malul celălalt o șosea bine întreținută care îi conduse drept la fort.

Pecos-Smith află de la un sergent bătrân că în fortul Lancaster își aveau sediul câteva escadroane ale regimentului patru de călărași american, care apărau țărmul de indienii războinici și întreprinseră și o expediție de pedepsire undeva în Staked-Plains.

Fortul era destul de vechi - în 1849 fusese comandant de celebrul locotenent N. F. Smith. În 1865 fusese făcută șoseaua pe care veniseră Pecos-Smith și tovarășii săi. Coșurile cele înalte ale fortului se vedeau din depărtare, șu erau adevărate îndreptare după care se călăuzeau călătorii.

În afară de depozitul militar, se mai aflau acolo, adăpostite de zidurile puternice, câteva prăvăli mici. În vreme ce Terill, cu Sambo și cu Pecos-Smith, cumpărau toate lucrurile scrise pe

interminabila lor listă, acesta din urmă supraveghea foarte atent oamenii care mișunau împrejurul lor. Se uita mai ales la indienii care, murdari dar foarte pitorești, se învârteau încoace și încolo prin prăvălii, deși păreau să fie foarte pașnici. Nu păreau să fie Comanchi, dar nu avea încredere în ei și nu i-ar fi plăcut să-i întâlnească în afară de zidurile fortului.

După spusele sergentului, Comanchii obișnuiau foarte rar să vină: în expedițiile lor după pradă, până dincolo de vad, dar vadul însuși era serios amenințat de atacurile indienilor deoarece pe aici treceau toți fermierii când își aduceau turmele acasă.

— Chiar luna trecută au fost atacate acolo mai multe transporturi de acest fel, de către indieni. Cowboy-i au fost omorâți până la ultimul om, iar vitele, cu care indienii n-aveau ce face, au fost împrăștiate în toate direcțiile, spuse bătrânul soldat și chiar dacă multe dintre ele s-au prăvălii de pe malurile stâncoase și sau înecat în ape, au mai rămas o mulțime care mișuna acum prin văi și dealuri și pe care nimeni nu le va mai reclama de acum înainte.

După ce terminară toate cumpărăturile și așezară pachetele în căruțe, se pregătiră să plece înapoi. Pecos-Smith nici nu se gândise să ceară o escortă militară. Dar sergentul îi dădu chiar nerugă, trei soldați, care să-i întovărășească până la vad. Erau trei flăcăi țepeni care nu se temeau de nimic și i-ar fi fost de mare ajutor în cazul unui atac din partea indienilor.

Din fericire însă, nu se întâmplă nimic în tot timpul călătoriei. A treia zi ajunseră înapoi la fermă.

Chiar de a doua zi, Pecos-Smith începu să lucreze eu Sambo și Terill.

— De fiecare dată când însemnăm un vițel cu fierul roșu, suntem mai bogați cu șase dolari, spuse el râzând. Așa că n-aveți voie să trândăviți!

Pe ambele maluri ale fluviului rățăceau nu numai vitele lui Theodor Lambeth ci și vitele altor fermieri, astfel că pentru un cowboy experimentat ca Pecos-Smith nu era deloc greu să găsească nenumărate vite fără nici o marcă.

Mai întâi își mărgini activitate numai la malul pe care se afla ferma. Colinele și văile din partea aceasta mișunau de vite mari și mici care nu simțiseră încă niciodată mirosul părului ars de marca înroșită. Pecos-Smith hotărâse să n-o lase niciodată din ochi pe Terill. Lucrul acesta îl încetinea foarte mult, totuș era destul de mulțumit cu rezultatul de șase vite pe zi, rezultat care o entuziasma teribil pe Terill.

În timpul lucrului, Terill își ieși cu desăvârșire din rezerva pe care o arătase la început față de Pecos-Smith și pe care acesta nu și-o putuse explica. El notă această schimbare fără să și-o poată lămurii de altfel. Totuș, nu și bătu capul prea mult cu această chestiune, deoarece în aceste momente era preocupat de un singur gând: să muncească pentru a mări pe cât cu puțință turma lor comună.

Venise vara cu furtunile sale și căldurile moleșitoare iar; munca devenise mai grea pentru oameni și animale.

Terill nu avea decât doi cai de povară, dar pentru munca lor le-ar fi trebuit cel puțin încă doi. Din această cauză, trebuiau să lase din când în când caii să se odihnească o zi sau două. Timpul acesta, îl întrebuințau pentru diferite lucrări în legătură cu ferma. Cu timpul, ferma căpătă o înfățișare foarte frumoasă și un aer de bogăție pe care nu-l avea înainte, fără a mai vorbi de nenumăratele inovații fericite privitoare la munca zilnică.

CAP. IX

Pecos-Smith era mereu neobosit și cei doi prieteni ai săi munceau *și* ei cât puteau. Sambo era din când în când destul de încet la lucru și chiar Terill nu era atât de sprintenă cum se așteptase Pecos-Smith. Acesta își spunea însă că «băiatul» e în plină dezvoltare și în afară de aceasta nu fusese niciodată un cowboy bun. Așa că abia de acum trebuia să învețe meseria aceasta. Din această cauză, se hotărâse să mai treacă cu vederea și să nu-și precupețească laudele. Cum Terill voia să merite din ce în ce mai mult laudele lui, se silea și muncea atât de mult încât devenea din zi în zi mai slabă. Lucrul acesta nu-i plăcea deloc, pentru că îi ușura rolul de băiat pe care trebuia să-l joace. Totuși, rolul acesta îi ridica de multe ori greutatea nevăzută.

Astfel, odată, într-o după amiază caldă de August, stăteau toți trei, într-un loc umbrat de la malul râului. Erau obosiți, căci urmăriseră câteva ore un vițel care nu s-a lăsat prins. Pecos-Smith era încălzit tare, Sambo sufla ca o locomotivă, Terill însă era sfârșită de căldură și oboseală. Muncise foarte mult, căci, ca elev conștiincios al lui Pecos-Smith. Știa de acum să lucreze foarte bine cu lasso-ul și pe deasupra ea era aceea care însemna vitele cu fierul înroșit.

Acum era roșie la față și transpirase atât de mult încât Pecos-Smith spuse:

— Tu singur ești de vină că ți-e atât de cald, prostuțule. De ce nu mergi și tu numai în cămașă, ca noi?

— Pentru că n-am cămași solide ca tine, răspunse ea. Ale mele sunt atât de subțiri, încât s-ar faci bucăți-bucăți dacă le-aș lua la muncă.

Cu aceasta se ridică, merse către mal și se așeză în iarbă cu fața în jos ca să bea apă. Pecos-Smith se gândi să-i facă o farsă. El se ridică fără zgomot și cu o mișcare iute, îi băgă capul sub apă.

Terill se zbatu atât de tare încât fu aproape să cadă în apă. Când se ridică, țipă supărată:

— Nu mai face glume de astea – nu știu să înot!

— Mi-ai dat o idee grozavă, strigă Pecos-Smith. Destul de rău că nu știi să înoți – dar hai să ne îmbăiem împreună.

— Nu fac baie.

— Asta e un principiu, la tine?

— Nu, dar astăzi n-am chef.

— Nu trebuie să-ți fie teama, că nu te mai scufund în apă, zise el și începu să se dezbrace, dar Terill dispăru între arbori.

Pecos-Smith râse și-l invită pe negru să se scalde cu el, dar nici negrul nu era mai bine dispus. El se scuză spunând că apa era prea rece pentru el.

Terill se înapoie abia după o jumătate de oră, când Pecos-Smith ieșise de mult din apă. Fața ei era tot întunecată, astfel că el îi spuse:

— Ce Dumnezeu, tu nu înțelegi deloc de glumă? Dacă nu-ți plac, n-am s-o mai fac și pace bună.

— Nu mai sunt supărată, răspunse ea, dar ai dreptate, eu nu înțeleg de glumă. Poate că cu timpul am să ma obișnuiesc și cu asta.

El zâmbi neîncrezător, dar oricum, pacea era încheiată.

Deși Terill își da osteneala să nu se supere de glumele lui Pecos-Smith, totuși lucrul acesta nu prea îi reușea și adesea izbucneau între ei mici certuri. Pecos-Smith era încredințat că va veni o vreme când certurile vor fi mari de tot – lucrul acesta se întâmplă chiar mai iute decât își închipuia el.

Într-o zi, cum glumeau amândoi, Pecos-Smith îi dădu pămătuță lui Terill. Fără voia lui însă, o dădu ceva mai tare – lucrul acesta nu era de mirare, dată fiind puterea lui – și Terill se înfurie.

— Dacă mai faci odată așa ceva, strigă ea scoasă din fire, am să te arunc afară!

— După câte înțeleg, vrei să te desparți de mine?

— Chiar așa!

— Zău! Și eu care-mi închipuiam că ferma Lambeth e și camionul meu. Dar e mai bine așa și voi pleca imediat!

Terill își dădu seama ce făcuse.

— Nu, nu, ți-pă ea roșindu-se, nu mă lua în serios. Știi bine că eu fără tine nu pot face nimic.

Pecos-Smith primi scuzele acestea, dar nu putu înțelege de ce fugi Terill imediat după aceasta, ca și cum avea un diavol în spate. În orice caz, era bucuros că se întorseseră astfel lucrurile, încât putea rămâne mai departe la fermă.

Terill începu să fie din ce în ce mai capricioasă. Adesea se certa cu Pecos-Smith, apoi își cerea iertare și dispărea câteva ore. Apoi era din nou veselă și prietenoasă.

Uneori începea să-l întrebe asupra aventurilor sale de dragoste, dar aceasta mai rar și numai seara când nu putea să i se vadă fața.

— La naiba, doar ți-am spus de o mie de ori că n-am avut nici o aventură, spuse el într-o seară când se îndreptau amândoi spre casă.

— Glumești, răspunse fata încurajată de tonul lui prietenesc.

— Doar n-ai vrea să-mi spui că un băiat atât de drăguț ca tine n-a...

Se întrerupse.

— Ei – ce voiai să spui?

— Știu că n-ai fost însurat niciodată, dar o dragoste măcar tot trebuie să fi avut. Știu eu că mexicanele cele frumoase nu sunt chiar sfinte.

El începu să râdă.

— Bine le mai cunoști tu – în orice caz mai bine ca mine. E drept însă că era cât pe-aici să mă îndrăgostesc de-o fată – o chema Mary Herald – și ținea și ea la mine; cel puțin așa socoteau camarazii. Și cine știe ce ar fi ieșit de aici dacă nu eram nevoit să plec.

— Așa că, dacă îți vine dor de ea într-o bună zi, lași toate baltă aicea și fugi într-acolo, spuse ea cu o nuanță de amărăciune în glas.

El o privi mirat.

— Ascultă, îi spuse el, drept cine mă iei tu? Crezi că aș fi făcut tovarășie cu tine dacă știam că se poate întâmpla așa ceva? Firește că nici nu mă gândesc să plec de aici.

Terill nu mai răspunse nimic dar tăcerea ei vorbea îndeajuns.

Încet, încet, Terill deveni tot mai nervoasă. Erau momente când capriciile sale nu mai cunoșteau margini: se purta anume «ca un cățeluș prost crescut» cum obișnuia Pecos-Smith să spună.

Cearța cea mai mare pe care o avură vreodată fu însă următoarea:

Era, cam orele trei și ei doi stăteau împreună pe tinda fermei. Pecos-Smith era foarte prost dispus. Nu știa nici el de ce, dar toată ziua îi merseseră lucrurile pe dos și în sfârșit se arsese cu ștampila înroșită pe care o aplicau animalelor. Arsura era chiar la mâna dreaptă și îl jena nespus la mânuirea revolverului. Știa el să tragă și cu mâna stângă, dar aceasta era cu totul altceva.

Amândoi vorbeau despre un drum care trebuia făcut până la fortul Lancaster și pe care Pecos-Smith sfătuia să-l amâne, fără să-și arate motivele – printre care era și mâna arsa. Terill își scutura pletele blonde și răspunse energic că în cazul acesta va merge numai ea cu Sambo.

— Scoate-ți asta din cap, răspunse Pecos-Smith enervat.
— Zău? Aș vrea să știu cine m-ar putea împiedica!
— Te împiedic eu - prostuțule!
— Prostuț? Așteaptă numai - o să vedem noi cine e stăpân la ferma Lambeth.

— Ferma îți aparține ție - dar ca tovarăș am și eu o vorbă de spus.

— Eu sunt stăpân aici!

— Lasă-mă, te rog, în pace cu pretențiile astea. Vezi bine că am de lucru!

Lucrul acesta era un chimir mare de piele pe care îl cosea ca să aibă unde pune banii. Terill îl smulse din mână și-l arunca sub banca pe care ședeau.

— Ia ascultă - ai înnebunit de tot? strigă Pecos-Smith mâniat.

— Lasă lucrul când vorbești de afaceri cu mine, spuse ea cu nasul în sus și în afară de asta nu-ți dau voie să mă insulti.

— Ba uite că am s-o fac dacă-mi place, vrei să mai auzi și altele? De câțiva timp ești încăpățânat ca un măgar și te înșeli grozav dacă crezi că poți face pe stăpânul față de mine. Ești chiar comic cu pretențiile tale, băiat încrezut ce ești, care n-ai putea să strângi nici o turmă de trei vite! Și acum dispari de aici, că dacă nu te pun în genunchi și-ți dau pantalonii în jos!

— Cum... vrei să mă bați? gâfâi ea. Așteaptă numai!

Și repezindu-se îi trase o palmă peste urechi.

Dar se sfârșise și cu răbdarea lui Pecos-Smith. El sări în picioare, o apucă de umeri și o răsuci, vrând să-și pună amenințarea în aplicare. Dar îi fu milă de ea și dădu numai un brânci care o trimise învârtindu-se în iarbă.

Într-o clipă, fata fu din nou în picioare, se arunca spre el și striga:

— Te învăț eu minte!

— Hai, hai, pleacă odată de aici, răspunse Pecos-Smith plictisit și fără să se uite la ea.

Terill își veni deodată în fire. Ea se întoarse brusc și dispăru în casă, fără să se mai arate toată ziua. Dar pe seară, când Pecos-Smith privea, de pe țărm, spusul soarelui, auzi o voce înceată în spate:

— Tu - ascultă-mă!

Era Terill.

— Ce vrei? întrebă el.

— Voiam să-ți cer iertare... cred că am meritat tot ce mi-ai spus, căci m-am purtat într-adevăr prosteste.

Ajutat de cei doi prieteni ai săi, Pecos-Smith cutreierase toate văile și colinele din jurul fermei Lambeth, în căutarea vitelor care nu purtau nici un semn de proprietate. Rezultatul era destul de satisfăcător – aproape șapte sute de vite purtau acum semnul T. L., semn că aparțineau fermei Lambeth. Când Dan Felipe și noul său tovarăș vor căuta să-și strângă turma, fără îndoială că vor căuta să compenseze lipsa lor de activitate din timpul verii, însemnând vite care nu le aparțineau – și Pecos-Smith se bucura dinainte de festa pe care le-o făcuse.

În timpul celor trei luni de vară, el fusese cât se poate de atent dar nu văzuse nici o urmă de indieni. Oamenii care cunoșteau regiunea, îi spusese că Pieile Roșii obișnuiesc să pornească la pradă primăvara și toamna. Așadar, trebuia să fie pregătit și în direcția asta.

În ultimele săptămâni ale lunii August, seceta care domnise toată vara luă sfârșit prin ploi și furtuni primite totuși cu bucurie la ferma Lambeth care nu prea ducea grijă în privința apei. O singură ploaie fusese de ajuns ca să spele tot praful care se depusese în tot timpul verii și valea deveni din nou verde și veselă. Când după hoinăreli nesfârșite prin câmpiile învecinate de culoare cenușie, Pecos-Smith intra în valea Lambeth, avea impresia că pătrunde într-o lume cu totul nouă. Aici se odihnea el și-și revenea după munca obositoare din timpul zilei, așa că dimineața următoare era din nou voios și gata de lucru. Altfel nici n-ar fi putut să îndure oboseala.

Sambo nu dădea mare atenție timpului, căci în ochii lui era tot un, a dacă era vara sau iarna.

— Atâta timp cât am pipa bine înfundată cu tutun, totul este în regulă, obișnuia el să spună.

Cât despre Terill. Era greu de spus dacă felul acesta de viață îi plăcea sau nu. În orice caz, ea nu se plângea niciodată nici de greutatea muncii nici de singurătatea în care trăia.

Înainte de a porni la ultima «ofensivă» pe care puneă multă bază, Pecos-Smith hotărâse o săptămână de odihnă pentru oameni și animale.

El întrebuinta timpul acesta pentru a face, ajutat de Sambo și Terill, un zăgaz în fața râușorului, așa că se formă îndată un loc de la care porneau câteva canale de irigație care udau toată valea. Terill își aminti că tatăl ei voise să facă același lucru, dar nu ajunsese să și vadă gândul împlinit.

După veșnicele hoinăreli călare, munca aceasta le făcu mult

bine. Și Pecos-Smith își făgădui să uzeze mai des die mijlocul acesta. Și pentru ochi era o ușurare să nu mai privească colinele nisipoase și prăfuite ci câmpia verde și pomii colorați în galben de toamnă. Începură chiar să observe lucruri pe care nu le observaseră încă niciodată înainte. Cât de bine era, de pildă, să urmărească norișorii cei albi pe cerul albastru, să-i vadă cum se măresc, se împreună și se înnegresc apoi deodată se transforma în ploaie. Asta nu dura prea mult de obicei. Perdeaua norilor se spărgea îndată, spărtura devenea mai mare, tot mai mare, o raza de soare se strecura prin ea și curcubeul cel frumos se arcuia deasupra văii.

— Ce vreme frumoasă, spunea atunci Terill.

— Asta ne despăgubește de multe zile urâte.

— Păcat numai că nu poate dura mai mult, răspundea Pecos-Smith. Și vrei să știi ce-am hotărât? Luăm cu noi mâncare pentru mai multe zile și câteva paturi și trecem pe malul celălalt. Acolo lucrăm intens câteva zile și timpul pe care l-am pierde trecând râu în fiecare, zi, face două zile pe care le decretăm zile de odihnă.

Terill și Sambo se bucurară nespus de planul acesta.

Acum învăță Pecos-Smith să cunoască un alt aspect al fluviului al cărui nume îl purta.

Cât fusese la Mackeever, avusese de lucru nu atât la malul fluviului, cât pe înălțimile care se întind cât vedea cu ochii, în toate părțile.

Prin câmpiile pe care le cutreierase cât lucrase la ferma Herald, Pecosul își tăiasă o albie joasă, mocirloasă și neagră, astfel că locurile la care puteau coborî vitele ca să se adape, erau foarte rare.

Partea râului pe care o avea acuma sub ochi era cea mai sălbatecă și mai periculoasă din tot cursul său. Aici rățăceau nenumărate turme de vite care rămăseseră fără stăpân din cauza atacurilor indienilor.

Cele trei săptămâni în timpul cărora cutreierară ținuturile acestea, le aduse o creștere mare a numărului de vite. Pecos-Smith observă numărul vitelor și-și făcu o idee precisă despre ceea ce se putea și nu se putea face. Pe malul lui Independance, un afluent al Pecosului, care curgea între ferma Lambeth și fortul Lancaster, descoperiră atâtea vite neînsemnate cu fierul roșu, încât i-ar fi putut îmbogăți pe el și pe Terill. Planurile sale de viitor, pe care le alcătuia seara în jurul focului și pe care Terill le asculta neîncrezătoare, nu erau visuri în vânt ci rămăneau toate

în limitele posibilului.

— Știi ceva băiete, îi spuse el odată, nu vreau sa vorbesc prea iute, dar ar trebui să-și bage dracul coada, ca noi doi să nu devenim fermieri bogați. Avem absolut tot ce ne trebuie, o fermă, apă și câmpie, iarba nu ne va lipsi căci Pecosul nu va seca niciodată – ascultă-mă pe mine băiețăș – suntem pe calea cea bună.

— Mi se pare că ai uitat pe Dan Felipe și pe Sawtell, replică fata. Și nu e de mirare căci ce n-ai uita aici – niciodată nu știu eu în ce zi a săptămânii suntem – dar când te aud vorbind așa, îmi aduc aminte de tatăl meu, de speranțele lui și de acela care a distrus toate visurile sale. Nu putem spera să continue mult timp așa. Mă tem că zilele acestea fericite pe care le trăim acum, se vor sfârși chiar înainte de sosirea lui Octombrie.

Pecos-Smith lăsa să treacă un timp înainte de a răspunde.

Din punctul său de vedere, gândea el, drăcușorul vorbise înțelepțește, dar nu-și cunoștea încă destul de bine tovarășul.

El cântări în minte situația, socotind toate posibilitățile și conchise că nu se prezenta nici o greutate de neînvins în calea lor. Firește, un glonte primit în spate, ar spulbera deodată toate socotelile – dar Pecos-Smith își făgăduia să fie prevăzător – atât pentru el cât și pentru tânărul său tovarăș.

— Ascultă fiule, am să-ți spun un lucru care te va liniști, începu el după o vreme. Am lucrat o vreme pentru Dan Felipe.

— Adevărat? întrebă Terill uimită.

— Da și când m-o revedea, îți garantez eu că i se va lungi fața de un kilometru, iar părul i se va ridica în sus ca o perie – înțelegi?

— Nu!

— La fel se va întâmpla și cu oamenii lui – presupunând că mai sunt aceiași ca atunci – și majoritatea sunt.

— Dar cine ești tu, de poți speria pe Dan Felipe?

— Pecos-Smith, onorabilul tău prieten și tovarăș, răspunse el râzând. Așa că nu-ți mai face sânge rău pe chestia asta. La primăvara viitoare sau toamna cel mai târziu, vom merge spre Rio Grande, vom angaja vreo doi cowboy care să nu se teamă nici de dracul și nici de maică-sa – știu eu unde să-i găesc – ne cumpărăm cai, vite de rasă și începem creșterea vitelor într-un stil măreț.

— Toate astea sunt ușor de spus. Dar costă o groază de bani.

— Desigur, Înțelepciunea-Voastră! Și-mi pare bine că ai pomenit de asta, căci, în cazul când mi se întâmplă ceva, tu vei fi

moștenitorul meu. Ascultă: într-unul din colțurile odăii mele am depus bancnotele cele mici – pe cele mari le port mereu asupra mea.

Cu acestea își scoase chimirul și-l întinse lui Terill.

— Îți aduci aminte de ziua când l-am lucrat? întreba el râzând.

— Da, răspunse ea roșindu-se. Dar ce să fac cu el?

— Uită-te înăuntru!...

— Dumnezeuule, sunt numai bancnote de 50 și 100 de dolari, strigă ea după ce se uită.

— Asta e capitalul nostru.

Fata îi dădu chimirul înapoi, fără să răspundă.

— Ce i cu tine. întrebă el mirat, nu-ți pare bine?

— Mie așa teamă... Pecos-Smith... banii ăștia... i-ai câștigat cinstit?

Pecos-Smith tresări ca atins cu fierul roșu.

— Voi pune întrebarea aceasta pe seama tinereții tale, răspunse el încet. Pe altul l-ar fi costat viața. Dar liniștește. Nu sunt nici hoț de vite și nici n-am jefuit vreo banca. Toți banii i-am câștigat prin prinderea vitelor neînsemnate cu pecete – și asta tu singur mi-ai spus că nu este fărădelege.

Luna Octombrie aduse cu sine încă câteva zile mai călduroase, dar căldurile cele mari trecuseră de acum.

Ferma Lambeth era acum ca o insulă înflorită cu mii de culori, în mijlocul câmpiei care luase un aspect cenușiu. Pereții stâncoși ai văii își schimbau culorile după felul cum se reflectau pe ei razele soarelui la apus și la răsărit. Verdele copacilor începuse însă să se amestece cu auriu și ruginiu, iar frunzele uscate acopereau toată valea. Pe malurile lacului pe care-l făcuseră ei, se opreau în fiecare zi sa se odihnească rațele sălbatice care emigrau spre Sud.

Pecos-Smith, Terill și Sambo lucraseră foarte mult și avuseseră spor astfel că într-o seară, în timpul mesei, cel dintâi îi spuse lui Terill:

— Ce a mai rămas de strâns pe malul nostru, poți să faci și tu singur – Sambo și cu mine ne vom căuta mâine norocul pe malul celalalt.

— De ce să nu vii și eu cu voi? întrebă Terill mirata. Până acum am lucrat doar toți trei împreună.

— Pe malul celălalt ar fi prea primejdios pentru tine.

— Îmi vine să râd – par că până acum n-aș fi fost de o mie de ori în primejdie.

Fata spunea adevărul. De foarte multe ori fusese într-un pericol serios și asta numai din cauză că își lua asupra ei să facă lucruri care îi depășeau puterile. Pecos-Smith o încurajase până atunci întotdeauna și se mira singur de ce nu-i venea să o lase, să-și pună curajul la încercare. După toate aparențele, «drăcușorul» îi devenise nespus de drag.

— Totul are o limită, spuse el aspru ca să preîntâmpine orice rezistență. Un copil ca tine n-are ce căuta acolo.

— Un copil ca mine? Cred că tare te-ai mai mira dacă ai afla cât de mare sunt, răspunse ea supărată. În orice caz, mâine voi lucra împreună cu voi - ai înțelege?

Pecos-Smith suspină. Cauza îi părea pierdută. Totuș, mai încercă odată, dar întrebându-i alta metodă.

— Cel care e mai deștept cedează, spuse el serios și cum se pare că între noi doi, eu sunt acela, nu mai merg pe malul celalalt, pentru că nu obișnuiesc să fac lucruri pentru care să nu pot da socoteală.

Terill înțelese imediat, își plecă fruntea și spuse:

— E adevărat atunci că faci asta numai din grijă pentru mine?

— Dar pentru ce altceva?

— Bun - atunci fie așa cum vrei tu!

CAP. X

A doua zi, ferma Lambeth se deștepta cu mult înainte să apară soarele la orizont. Sambo înșeuă caii și Mauree pregăti de zor dejunul. De altfel, nimeni nu mânca prea mult și cei trei călăreți porniseră de acum spre malul râului când se arătară zorile.

În jurul lor, zburau cârduri, cârduri de rațe sălbatece și tot felul de păsărele ciripeau în tufișuri. Când ajunseră la locul pe care Pecos-Smith îl alesese din ajun pentru trecutul râului, se opriră.

— Ei bine, băiete, spuse Pecos-Smith, drumurile noastre se despart acum. Fii muncitor și, la apusul soarelui, să ne aștepți aici, ca s-a mergem împreună acasă.

— Bineînțeles, numai în cazul când am să mai fiu aici.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că s-ar putea foarte bine ca Dan Felipe și Sawtell, cei doi oameni de care ne temem noi atât de mult, să folosească absența ta pentru a ne face o vizită la fermă. Tu singur ai spus de mult că te aștepți la așa ceva.

Pecos-Smith o privi cercetător. Era un șiretlic ca să poată merge cu ei sau știa, drăcușorul ceva ce el nu aflase încă.

— De unde știi că s-a întors Dan Felipe? Întrebă el.

— Nu știu, dar lucrul e foarte posibil. Dar dacă ma asigur că nu e deloc primejdie să rămân singur acasă – eu nu mai am nimic de zis.

— Bine, bine, destul, strigă Pecos-Smith. Haide, vino cu noi. Dar bagă de seamă să nu ți se ude arma.

Cu aceste cuvinte, își îndreptă calul către râu. Cinco care se odihnise câteva zile, intra voinicește în apă și ajunse fără întârziere la malul celălalt. Sambo însă trebui să descalece la jumătatea drumului ca să-i fie calului mai ușor.

— Țineți-vă bine, strigă Pecos-Smith. Și nu veniți spre dreapta că e prea adânc!

La un moment dat calul lui Terill pierdu terenul de sub picioare și Pecos-Smith era gata să intre din nou în apă ca să-i ajute. Dar până la urmă nu mai fu nevoie. Calul își reveni singur și cu toții ajunseră cu bine la țarm.

Merseră apoi o vreme de-a lungul râului până găsiră o vale care furnica de vite neînsemnate.

— Haide băiete, strigă Pecos-Smith entuziasmat către Terill. Aprinde focul și înfierbântă ștampilele. Sambo și ca mine vom

prinde vitele.

Imediat se apucară cu toții de lucru. În curând, toată valea începu să miroasă a pârlit. Vitele erau blânde și se lăsau prinse cu ușurință. Cea mai mare parte nici nu văzuseră încă un om. Chiar pentru Pecos-Smith, ziua aceea constitui un record.

— 18 dolari câștigăm pe sfert de oră și dacă ai lucra mai repede, chiar 19, îi spunea el lui Terill, care înroșea pecetea, o aplica animalelor și număra «bucățile» făcute. Orele treceau ca clipele, Sambo și Pecos-Smith lucrau mereu iar Terill simțea că se sfârșește.

— Nu mai pot, trebuie să facem o pauză, spuse ea în cele din urmă.

— Nu e nici o clipă de pierdut, răspunse Pecos-Smith, căci până la vara viitoare nu mai putem trece râul. Nu vrei să te mai silești puțin, prietene?

Terill strânse dinții și continuă lucrul numai ca să nud supere pe Pecos-Smith. Înainte de apusul soarelui, aprinseseră focul în 20 de locuri diferite, în urma călăreților care înaintau mereu.

Începea să se întunece când Pecos-Smith, care nu-și lăsase timp nici pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte, își aruncă privirea spre râu. Sfinte Dumnezeule, ce se întâmplase? Observase el dimineața când trecuse apa, că valurile erau mai tulburi ca de obicei, dar atribuisese lucrul acesta cirezilor care se adăpau la malurile Pecosului. Acum însă fluviul se umflase mult și valurile se rostogoleau mânioase, acoperind din ce în ce mai mult malurile. După toate probabilitățile, fusese în noaptea aceea o furtună în munți și de aceea Pecosul se umflase.

— lute pe cal și să pornim, îi strigă Pecos-Smith lui Terill și dând piteni lui Cinco se repezi spre mal.

Terill se grăbi să-l asculte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea speriată.

— Se urcă apele, fu răspunsul.

Trebuiau să se grăbească, căci râul se umfla din ce în ce. Drumul pe care veniseră ei era de-acum inundat de ape.

Ajuns la țarm, Pecos-Smith se opri o clipă ca să dea celorlalți timp să-l ajungă. Fluviul mugea, ducând pe valurile spumegânde trunchiuri de copaci, bolovani și uneori, trupul unei vite surprinse de vârtej.

Cei trei erau în primejdie să fie despărțiți de fermă luni și luni de zile. Fluviul odată umflat, rămânea multă vreme așa – și atunci toate speranțele lor cădeau baltă, iar cireada cădea în mâinile hoților.

Intrară în apă.

Deși Pecos-Smith îl ținea cât putea pe Cinco ca să nu o ia înainte, totuș distanța dintre el și Terill se mărea din ce în ce. El ajunsese însfârșit pe un banc de nisip unde se opri ca s-o aștepte și pe ea. Calul acesteia era obosit și, chiar în clipa în care atingea nisipul, un val fu cât pe-aici să-l ducă înapoi în mijlocul râului. Din fericire, Pecos-Smith izbuti să-i apuce frâul și astfel îi trase spre el.

— Bine, cam scăpat! răsuflă Terill când se văzu lângă el.

— Așteaptă, greul de-abia începe, răspunse Pecos-Smith uitându-se după Sambo. Acesta tocmai ajunsese la mal și intra în apă.

— Ține în susul apei, că altfel te doboară! îi strigă el împinse calul în apă, urmat de Terill.

Dar după câteva clipe, calul fetei alunecă, se răsturna și o zvârli în apă unde se zbatu de câteva ori și apoi rămase nemișcată, cu fața în sus.

Îi trebui lui Pecos-Smith o energie supraomenească pentru a-l întoarce pe Cinco înapoi, dar în cele din urma îi reuși s-o apuce pe Terill dar curentul era atât de puternic încât aproape îl zvârli și pe el din șea. Cinco: înainta cu greu, sub povara îndoită și țărmlul nu se apropia de loc. Cu cât înainta, cu atât îl trăgeau valurile înapoi.

Pecos-Smith descăleca și ținând într-o mână frâul iar în cealaltă pe Terill, căută să se apropie de mal, tras de credinciosul Cinco. Cu toată grija pe care o avea de Terill, fața acesteia rămânea adesea un timp sub apă.

Încet, dar sigur, se apropiam de țărml.

Prima grijă a lui Pecos-Smith când ajunseră la mal, fu să o întindă pe Terill pe iarbă. Fata stătea nemișcată, cu ochi închiși și lucrul acesta îl îngrijoră nespul. Să se fi prăpădit oare drăcușorul lui cel vesel?

Repede îi deschise haina și cămașa ca să vadă dacă-i mai bate inima. Dumnezeuule, dar ce era asta?

— O fată! murmură el zăpăcit.

Bustul de marmoră începu să se miște, un suspin adânc arătă că Terill își vine în fire. Pecos-Smith se trezi din surprinderea sa și-i încheie hainele la loc cu mâinile tremurătoare.

Terill făcu o mișcare. Genele ei lungi începură să tremure – încă o clipă și deschide ochii. Pecos-Smith păși în lături. Avea impresia că nu mai putea privi în ochii aceștia care îi păruseră întotdeauna plini de mister – sau poate își închipuia numai lucrul

acesta, după descoperirea pe care o făcuse?

— Pecos-Smith! strigă Terill cu vocea slabă.

— Aici!

— Unde - suntem?

— Pe pământ sigur - cel puțin în ceea ce te privește pe tine.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Și Sambo?

Îl și uitase pe negru. Privi spre râu și îl văzu venind.

— Sambo sosește, răspunse el. Și uite și calul tău.

— Cum să-ți mulțumesc, Pecos-Smith? spusese ea încet. Mi-ai salvat libertatea la Eagles-Nest și acum mi-ai salvat și viața.

— Lasă, lasă, o întrerupse el. Doar suntem camarazi, ce naiba! Și acum haidem acasă - ziua de azi a fost o zi grea.

CAP. XI

Era prin mijlocul lui Noiembrie. Un vânt aspru sufla peste vale și ploaia cădea în picături mărunte.

Terill stătea în ușa casei și pândea sosirea lui Pecos-Smith care se afla undeva în vale. Nu putea să fie departe, căci din ziua memorabilă a trecerii râului, stătea mereu pe lângă casă, lăsând chiar și vânătoarea numai în grija lui Sambo. Avea motivele sale pentru aceasta căci cowboy-i din Eagles-Nest sau din fermele învecinate, care călătoreau pe câmpie, obișnuiau să vină să le ceară adăpost. Tatăl lui Terill îi primise întotdeauna prietenește, chiar atunci când știa că veneau special ca să-l fure, pentru că era mai prudent să nu și-i facă dușmani. Dar Pecos-Smith era hotărât să refuze ospitalitatea, cel puțin în ceea ce-i privea pe oameni lui Dan Felipe. Iar Terill tremura gândindu-se la ciocnirea care putea surveni în fiecare zi.

Deodată își aminti că în ziua aceea era aniversarea ei. Dar câți ani împlinea, n-ar fi fost în stare să spună – timpul trecuse atât de repede. 19 ani poate sau chiar 20?

— la spune-mi Mauree, câți ani am eu de fapt? o întrebă ea pe negresa care tocmai ieșea din bucătărie.

— 18 ani, drăguță.

— A, nu, în orice caz nu. Am cel puțin 19 ani.

— Și de ce ești așa sigură?

— Nu știu nici eu, dar mă simt tare bătrână.

— Tu și bătrână! se minună negresa. Vrei să-ți spun ceva? Și după ce se încredința că nu era Pecos-Smith în apropiere, urmă: Asta e numai din cauza comediei acesteia pe care o joci. Cât timp mai ai de gând să o duci așa?

Terill știa că negresa aștepta de mult ocazia să-i spună ce avea pe suflet. O făcuse atât de măiestrit, încât nici măcar nu putea fi supărată pe ea.

După moartea tatălui său, Terill hotărâse să treacă mai departe drept băiat, căci i se părea singura modalitate de a înlătura neplăcerile. Dacă ar fi știut însă greutățile pe care aveau să le întâmpine, ar fi căutat sigur alt mijloc de a scăpa din încurcătură.

— Mauree, te rog vorbește ceva mai încet – aș muri dacă ar afla el ceva! șopti ea speriată.

— Și totuși, odată și odată trebuie s-o afle. Și dacă era în locul

lui un om cu mai multă experiență, ar fi ghicit lucrul acesta de mult

— Vrei să spui că se cunoaște?

— Nu. Dar de ce te temi așa grozav?

— Nu știu nici eu – dar ar fi groaznic.

— Vrei să-ți spun eu de ce?

— Spune!

— Îl iubești pe Pecos-Smith!

— Ce nebunie! răspuse Terill roșindu-se la față și imediat dispăru în casă.

În odaia ei, întinsă pe pat, încercă să-și limpezească gândurile. Avea dreptate Mauree? Desigur, căci toată neliniștea ei era numai teama de a nu-l pierde. Când va afla ce comedie joacă ea, după spusele lui Mauree, ce alt putea să facă decât să se îndepărteze de la ea, scârbit de atâta falșitate. Era doar un om atât de cinstit și hotărât!

Acum, nu avea altceva de făcut decât să-și ascundă secretul cât putea mai bine și dacă totuș ar afla el într-o bună zi – atunci nu-i mai rămânea decât moartea. Dar avea să se silească să facă în așa fel încât el să nu bănuiască adevărul.

Deodată însă îi trecu prin minte ca totuș, singurul lucru pe care îl dorea ea, era ca el să-i ghicească secretul. Nu era mai bine să i se destăinuiească? Dar nu ar fi fost nebunie curată!

Afară se auziră pașii pe care-i cunoștea atât de bine și pe care nu-i putea auzi niciodată fără să-i bată inima. Terill se așeză pe pat și ascultă.

— Hei, Mauree – unde e Terill? întrebă Pecos-Smith.

— Nu știu, răspuse negresa.

— Doamne, Doamne, nimeni nu știe nimic în casa asta, spuse Pecos-Smith. Lucrez toată ziua ca un sclav în timp ce Mr. Sambo se desfătează cu vânătoarea iar drăcușorul lenevește sau doarme. Pe cuvânt că am chef să-mi iau lumea în cap.

De multe ori repetase el amenințarea asta, dar grija și ajutorul lui oferit într-una lui Terill, o dezmințeau cu desăvârșire. Totuș, Terill începu să tremure.

— N-ai câștiga nimic cu asta, răspuse Mauree și în afară de aceasta te simți chiar foarte bine la noi.

— Zău! Cine spune așa?

— Nu Terill, se grăbi negresa să spună, ci bărbatul meu.

— Și are dreptate, căci de fapt nici nu mă gândesc să-l părăsesc pe Terill.

— Mă bucur, Mr. Pecos-Smith – dar atunci de ce vorbești așa?

— Doamne, ceva tot trebuie să spun, când am stat toată ziua singur cu Cinco!

Mauree îl privi atentă.

— Știi ce-ți lipsește d-tale? întrebă ea. O nevastă!

El începu să râdă.

— Poți să mi-o găsești tu?

— Un bărbat frumos ca d-ta n-are nevoie de mine ca să-și găsească așa ceva.

— Se poate, dar frumusețea mea nu mi-a folosit la mare lucru până acum.

— Aș pune mâna în foc că nu spui adevărul!

— Ba da, crede-mă Mauree!

— Din principiu, nu cred nici un bărbat – fie el alb sau negru!

Din nefericire, venirea lui Sambo întrerupse conversația aceasta pe care Mauree o ducea numai pentru fata care asculta din cealaltă odaie.

— Iată-te însfârșit, spuse ea supărată bărbatului care șosea într-un moment atât de rău ales, unde ai lenevit până acum?

— Am vânat o căprioară!

— Minunat, ce mult m-am saturat de friptură de vacă! spuse Pecos-Smith. Cât mai avem până la masă Mauree?

— Masa e gata – puneți să-l chemați pe Mr. Terill.

— Bun! Sambo, mai pune, te rog câteva lemne pe foc, ca să vedem măcar, ce mâncăm.

— Hei, Terill!

Nici un răspuns.

— Nu cumva nu ești acasă?

— Ba da!

Pecos-Smith strigă și mai tare dar Terill nu răspunse. Se simțea incapabilă să-i răspundă sau să intre în camera în care se găsea el. În cele din urmă însă trebui să se hotărască să iasă din cameră, altfel lucrul acesta ar fi putut să bată la ochi. Ea se prefăcu deci că se trezește din somn și spuse:

— Ce s-a întâmplat?

— Vino încoace, drăcușorule!

Terill se ridică încet și intră șovăind în camera care acum era luminată de un foc zdravăn.

— De ce ții așa? întrebă ea căutându-i ochii – dar el îi evită privirea.

— Eram neliniștit – și apoi, uite, masa te așteaptă!

După masă, în cursul căreia, ca de obicei, schimbară foarte puține cuvinte, Terill împinse două scaune confortabile în fața

căminului, Pecos-Smith își scoase pipa și, înainte de a se așeza și el lângă foc, se duse la ușă, o deschise și privi o clipă în noaptea neagră și furtunoasă.

— Vântul de la nord a adus o ploaie îngrozitoare, spuse el închizând ușa. Cu atât mai bine este aici, lângă soba caldă. Zău, dacă n-ar fi și blestemații de hoți de vite contra cărora trebuie să veghem, ne-am putea socoti fericiți.

— Ai dreptate - răspunse Terill încet. Aproape îl uitasem pe Dan Felipe și oamenii săi. Cred că nu vor mai îndrăzni să ne fure?

— Vrei să spui, pentru că sunt eu aici? Chiar dacă ar știi tot nu s-ar putea abține de la furt.

— N-ar trebui să călărim spre fluviu și să veghem? Căci n-are nevoie să vină până la fermă dacă ar voi să ne fura vitele.

— Ai dreptate și chiar așa vom face. Dar mai întâi să așteptăm să se potolească vântul acesta rece. Și bine ca mi-ai adus aminte - trebuie să-nu revizuiesc și pușca. Am uns-o eu bine, dar tot trebuie să mai fi rămas firicele de nisip în ea.

Sambo îi aduse pușca și, în vreme ce Pecos-Smith o curăța, Terill spuse deodată:

— N-ai putea să-mi iei și mie o pușcă mai mică? Asta grea îmi mâinile din umăr tot atât de rău ca vechea, pușcă a tatei.

— S-a făcut. La primăvară, când vom duce vitele, la târg, am să ți-o cumpăr.

— Cam mult pună atunci. N-am putea să facem acum o călătorie până la oraș?

— Desigur și să lăsăm vitele noastre în grija domniilor hoți? Nu prea ma atrage proiectul acesta. Și să știi că nu mă mișc de aici până nu le voii fi dat pungașilor o porție bună de care să-și aducă mult timp aminte.

Când îi vorbea Pecos-Smith cu tonul acesta, Terill nu știa niciodată ce să-i răspundă. De data aceasta, se cutremură auzindu-l cum vorbește despre luptă, cu tot atâta liniște cum a-r vorbi altcineva despre o plimbare plăcută.

Ca să nu observe el cât de mult îi păsa de soarta lui, Terill se ridică și plecă să se culce. Dar foarte mult timp nu putu să doarmă. Stătea acoperită cu păturile calde, cu ochii mari deschiși în întuneric, gândindu-se la viitor și la Pecos-Smith, cu râsul lui vesel și nepăsător, dar care știa să fie uneori atât de aspru și hotărât. Băiatul acesta era acum totul pentru ea și în afară de el, viața nu mai prezenta nici un interes pentru ea.

CAP. XII

Vântul de nord alerga și urla în jurul casei. Din când în când, vâjăitul vântului se oprea pentru o clipă și atunci Terill auzea de alături vocea iubitului ei care vorbea cu Sambo. Răgazurile acestea însă nu durau mult și furtuna pornea cu și mai mare intensitate.

Un sentiment de nesfârșită tristețe se abătu asupra lui Terill. Și de unde până atunci căutase să fie un băiat cât mai energic, acum, zdrobită, cerea destinului să-i îngăduie să fie femeie, nimic altceva decât o femeie iubitoare.

În dimineața următoare, cerul era senin și soarele strălucea, dar aerul era rece.

În timpul nopții, Terill se gândise că încăpățânarea, reaua voință și lenea pe care le arăta câteodată, îl făcuseră pe Pecos-Smith să se îndepărteze de ea și să nu mai fie chiar atât de prietenos ca la început. Dea ceea, se hotărî că-și schimbe cu totul felul ei de a fi.

Așa că, porni de dimineață să lucreze la ferma împreună cu el, fără să dea înapoi din fața nici unei munci, ori cât de grea ar fi fost. Dar și Pecos-Smith își schimbase purtarea. Acum se arăta prietenos și de o răbdare îngerească. Fata era atât de fericită de schimbarea aceasta, încât trebui să lupte contra unei dorințe nebune de a se arunca în brațele sale. Se gândea însă cu disperare că, odată și odată, nu se va mai putea stăpâni și atunci se va sfârși totul!

Vântul de la Nord se potoli însfârșit și vremea deveni din nou caldă și frumoasă. Terill lucra în fiecare zi cu Pecos-Smith care plănuia mereu alte îmbunătățiri ce trebuiau aduse fermei. Aproape toate lucrurile acestea fuseseră plănuite și de tatăl lui Terill care însă nu mai apucase să le aducă la îndeplinire.

Terill lucra acum sub comanda lui Pecos-Smith și nu putea să se minuneze îndeajuns, cât de îndemânată era iubitul ei la orice muncă.

Terill întrebase de mai multe ori dacă nu sosise momentul să călărească pe malurile fluviului ca să-și supravegheze turma, dar Pecos-Smith o amâna mereu. Fata observase chiar că în ultimul timp devenise mult mai prudent decât înainte.

Zilele treceau astfel cu munca, dar nopțile erau grele pentru Terill. Regulat avea coșmaruri cu peripeții îngrozitoare care se

sfârșeau întotdeauna cu descoperirea secretului sau. Dimineața se trezea scaldată în sudoare și-și promitea să se poarte și mai prudent, ca nimica să nu-l poată duce pe Pecos-Smith pe calea adevărului. Dar îi era imposibil să urmeze hotărârile acestea. Nu mai putea să stea fără să-l vadă. Era nenorocită de moarte când nu se afla lângă el și tot atât de nenorocită când se afla lângă el, căci teama de a nu se trăda era aproape mai puternică decât dorul care o atrăgea spre Pecos-Smith.

El când se afla lângă ea era vesel și prietenos ca de obicei, dar când era singur devenea tăcut și gânditor și stătea așa ceasuri întregi. Ea observase lucrul acesta odată când îndrăznise să-l privească din odaia ei printr-o spărtură a peretelui de lemn. De atunci, regulat când pleca la culcare și el rămânea singur în fața focului, Terill îl privea pe ascuns și-l vedea tot mai abătut și gânditor.

După toate aparențele, ceva nu era în regulă și la el. Nu cumva se săturase însfârșit de viața liniștită și regulată pe care o ducea la fermă?

La gândul acesta, Terill simțea că înnebunește și-i venea aproape să se roage să se întâmple ceva care să-i mai scoată din amorțeală și să gonească plictiseala de care îl vedea cuprins. În dorințele ei bune, ea mergea până acolo încât ar fi fost aproape bucuroasă să audă că hoții le atacă vitele sau că temutul Dan Felipe apărea în fine pe scenă. Dar, imediat după ce se gândea la lucrurile acestea, se cutremura speriată și dorea ca nimic din ceea ce dorea să nu sa întâmple.

Așa se zbucluma în focul dragostei care se mărea din zi în zi.

Într-o zi, cam spre seară, Terill se afla în odaia ei și se spăla căci terminase ce avea de lucru. Pecos-Smith se afla în grajd cu Cinco pe care îl îngrijea singur în fiecare zi.

Tocmai terminase și-și aranja hainele, când auzi voci agitate în curte. După câte putea deosebi, era Sambo care vorbea cu un străin și după o clipă se amestecă și Pecos-Smith. Fata se grăbi să se repeadă la ușă ca să vadă despre ce este vorba.

Sambo ajuta unui om să coboare de pe cal. Străinul era rănit și sângera abundant. Fața lui i se părea cunoscută lui Terill – după toate aparențele îl mai văzuse în Eagles-Nest. Părea să fie unul din fermierii din vecinătate. Ea îl privi pe Pecos-Smith și se înfioră: fața lui întunecată îi arătă ca sosise momentul când trebuiau să lupte pentru vitele lor.

— Ești tare rănit? întrebă Pecos-Smith.

— Nu cred, răspunse străinul cu vocea slabă. Dar am călărit

mult timp și am pierdut mult sânge.

— Așează-l pe banca asta. Sambo, spuse Pecos-Smith. Terill, adu câteva perini și o sticlă cu whisky. Tu, Mauree, adu apă caldă și pânză curată.

Terill îndeplini porunca cât putu de repede dar nu rămase afară ci intră din nou în casă. Îi era teamă ca rănitul să nu moară în fața ei și în afară de aceasta nici nu putea suferi vederea sângelui.

O clipă după aceea însă, îi fu rușine de slăbiciunea aceasta și se întoarse lângă rănit. Doamne, gândea ea, ce s-ar face dacă însuși Pecos-Smith ar fi rănit și ea nu l-ar putea ajuta!

În momentul acela, îi auzi glasul:

— Nu e lucru grav - în câteva zile vei fi sănătos. Mai simți undeva vreo durere?

— Nu.

— De bună seamă că poți rămâne la noi și te vom îngriji cum vom putea mai bine. Acuma rămâi aici pe bancă - nu e neapărat nevoie să stai culcat și aerul îți va face bine. Vrei să mai bei ceva? Apă sau whisky?

— Dacă se poate, prefer whisky.

După ce bău, rănitul se simți ceva mai bine.

— Sunt aici la ferma Lambeth, probabil? întrebă el.

Pecos-Smith încuviință și el urmă:

— Mă numesc Hal Watson și locuiesc de câțiva ani la ferma situată mai sus pe malul fluviului.

Rănitul respiră adânc, apoi continuă:

— Nu ești d-ta omul care l-a liberat pe tânărul Lambeth în primăvara trecută?

Pecos-Smith încuviință din nou.

— Și nu știi ce s-a întâmplat cu Brasee? întrebă Watson mai departe.

— Nu și vroiam să-ți spun că mă interesează foarte mult ce ți s-a întâmplat d-tale. Așa că povestește-ne te rog și fără să ascunzi nimic.

— Bucuros. De câteva zile, am pornit de acasă cu doi oameni de-ai mei, ca să-mi adun turma. Unul din ei era mexican și vechi ajutor de-al meu; celălalt însă era venit abia de curând - se numea Charlie Stine. Am găsit vite cu miile prin văi, numai semnul meu strălucea prin absență. Am cercetat vitele mai de aproape și am descoperit că cineva își aplicase semnul lui peste al meu. Nenumărate vite purtau o stea peste literele H. W. Se cunoștea că noua stampila nu fusese aplicată de mult timp.

Puteți să vă închipuiți cât m-a mâniat lucrul acesta. Ajunsesem în dreptul marelui canion, când cowboy-ul meu Stine mă sfătui să mă întorc. Nu l-am ascultat și am mers înainte. Și ce să vezi? În canion, era o bandă întreagă care însemna vitele cu stampila cea nouă – se simțea de departe mirosul părului ars. Am alergat spre ei și le-am strigat...

— Doamne, îl întrerupse Pecos-Smith, trebuia să rămâi în ascunzătoare și să tragi în ei!

— Bandiții aceia nici nu așteptară să vadă dacă îi atac sau un, ci deschiseră focul asupra mea. Stine se făcuse nevăzut. Mexicanul care era cu mine căzu iar eu am luat-o la fugă urmărit de pungașii aceia care trăgea mereu. Dacă nu alerga calul destul de repede, acum eram un om mort.

Pecos-Smith nu răspunse. Cu mâinile la spate și sprâncenele încruntate, se plimba de colo până colo. Terill îl privea speriată: acesta era oare Pecos-Smith, tovarășul ei cel veșnic vesel și bine dispus?

Tot timpul cinei, Pecos-Smith spuse abia câteva cuvinte și cum termină masa ieși în cerdac să mai vorbească cu Hal Watson.

— Trebuie să plec mâine în zori și aș vrea să te mai întreb câte ceva, dar numai dacă nu ești prea obosit.

— Deloc, deloc, răspunse Watson și Pecos-Smith ceru atunci o mulțime de amănunte: unde era canionul, câți hoți erau, dacă păreau bine înarmați și multe alte întrebări.

— Și acum, spuse el după ce căpătă toate informațiile, ce voiai să-mi spui despre Brasee?

— Brasee e mort – l-a ucis unul din tovarășii săi. De altfel, Eagles-Nest s-a schimbat mult; cred că nici nu i-ai mai recunoaște. De când s-a urcat prețul vitelor la 10 dolari bucata, orașul a început să mișune de tot felul de negustori, unii mai cinstiți și alți mai puțin cinstiți. Dar e drept că avem acum și un reprezentant al legii printre noi.

— Un trimis federal? Întrebă Pecos-Smith.

— Nu, un tip solid care se intitulează judecătorul Bug Bean. Și-a clădit o casă și și-a pus la ușă o firmă: «Judecătorul Bug Bean, reprezentatul legii în regiunea de la vestul râului Pecos».

— Nu e puțin țicnit? Întrebă Pecos-Smith râzând.

— Nu-i exclus. Nimeni nu i-a văzut legitimațiile. L-a întrebat odată cineva de ele și omul nostru, drept răspuns, i-a pus revolverul sub nas. De atunci, nu se mai îndoiește nimeni de calitățile lui juridice. Oricum, el continuă să funcționeze și oficiază chiar căsătorii.

— Ei, atunci mă pot însura însfârșit, răspunse Pecos-Smith râzând. De mult, cunosc eu o fată care-mi place și sper că n-are să mă refuze!

Terill, care auzise totul din casă, își puse amândouă mâinile peste gură ca să nu țipe. Ea se grăbi să intre în camera ei și căzu în genunchi lângă pat, îngropându-și fața în pernă.

Pentru ea începuse cea mai grea oră din viață. Fata despre care vorbise Pecos-Smith era desigur Mary Herald din cauza căreia trebuise să-și părăsească postul. Și acum voia să se însoare cu ea, poate chiar să o ducă la fermă. Atunci va trebui să suporte ca el să fie fericit cu o alta! Dar era imposibil!

În clipa aceea, cineva bătu la ușă și vocea lui Pecos-Smith întrebă:

— Te-ai culcat Terill?

— Da, răspunse ea cu glasul înecat.

— Ce s-a întâmplat - de ce vorbești așa încet?

Terill își adună toate puterile.

— Aveam capul sub plapumă, răspunse ea. Ce vrei?

— Aș vrea să-ți spun câteva cuvinte.

— Uite că mă scol și viu îndată.

— Ce idee! răspunse el. Lasă că viu eu la tine.

Și spre marea surprindere, a lui Terill, el deschise ușa și intra înăuntru.

— Măi, dar ce întuneric e aici la tine! Unde te-ai ascuns?

Terill n-a știut niciodată cum s-a făcut, dar când ajuns Pecos-Smith lângă patul ei, ea, era de-acum sub plapumă și acoperită până la bărbie.

— Voiam numai să-ți spun ca voi pleca în zorii zilei, începui eu și cum n-am să te mai văd până atunci.

— Nu. Pleca! îl întrerupse ea repede.

— Fii rezonabil, băiete! Știi doar că trebuie să înfruntăm dușmanul, mai curând sau mai târziu. Și crede-mă că dacă mi-ai putea folosi la ceva te-aș lua și pe tine. Dar aste nu se poate pentru că n-ai un cal destul de bun care să se poată țină după Cinco. Așa dar, voiam să-ți spun, că s-ar putea să mi se întâmple ceva - deși e foarte puțin probabil. Așa că, dacă nu mă mai întorc, du-te imediat cu Watson și cei doi negri la Eagles-Nest. Ai înțeles?

Terill nu răspunse. Avea nevoie de toată energia ei ca să se poată stăpâni să nu plângă.

— Uite chimirul meu, urmă Pecos-Smith, pune-l sub perina ta. Dacă rămân acolo, tot ce e în chimir îți aparține. Dar trebuie să-

mi promiți că în cazul acesta pleci din colo de Pecos.

— Să-mi părăsesc casa? Întrebă Terill cu vocea slabă.

— Firește numai în cazul când... prostuțule! Apoi... dar asta ți-am spus-o de-acum. Așa că rămâi cu bine și somn ușor!

Cu acestea, se întoarse și ieși din odaie, în vreme ce Terill se lăsa ca moartă pe perină. Un singur lucru știa cu siguranță - dacă nu se mai întorcea Pecos-Smith, sa sfârșit și cu viața ei.

Însfârșit se dezbracă încet și se băgă în pat. Gândurile triste o urmăriră și în somn, transformându-se într-un vis în care-l văzu pe Pecos-Smith înconjurat de nenumărați dușmani. Iubitul ei lupta vitejește, dar era aproape să fie învins. Atunci sosea ea călare pe Cinco, îl smulgea din mijlocul dușmanilor și apoi călăreau amândoi printr-o câmpie scaldată în razele soarelui și care avea un aspect feeric.

Visul se termina foarte frumos și romantic - dar când se deșteptă, regăsi vechea durere care-i strângea inima. Auzi zgomot afară și înțelese ce o deșteptase: erau pașii lui Pecos-Smith care cobora din camera sa.

Terill se ridică și privi împrejur. Ferestrele se vedeau ca niște pătrate puțin mai luminate decât restul pereților. Se strecură până la geam și privi afară - stelele străluceau încă pe cer - avea să dureze încă câteva ore până să se facă ziuă.

Frigul o făcea să tremure, dar rămase lângă fereastră ascultând. Auzi pașii lui Pecos-Smith răsunând în curte, apoi o tăcere și deodată galopul lui Cinco. Iubitul era acum departe, călărind spre o misiune primejdioasă.

CAP. XIII

Ori cât de mult tremura pentru soarta lui, ea era totuș mândră de el. Nici tatăl ei și nici un alt fermier nu îndrăznise până arunci să se ridice împotriva hoților care cutreierau ținutul de dincolo de râul Pecos.

Terill se strecură înapoi în pat și stătu încă mult timp fără să poată adormi. Dar în spre dimineață o cuprinse somnul și dormi atât de adânc încât Mauree trebui să bată de mai multe ori la ușă ca să o trezească..

După micul dejun, pe care îl luă mai târziu ca de obicei, Terill ieși în cerdac ca să vadă ce mai face oaspetele lor rănit. Acesta ședea pe o bancă și bea cu vădită mulțumire o cană cu cafea caldă.

— Buna dimineața. Mr. Watson. Cum te mai simți?

— Mulțumesc, tinere, mă simt destul de bine răspunse fermierul. Sunt încă puțin cam slab, dar o să-mi treacă și asta.

— Mă bucur.

— Da, da! Am avut noroc. Trebuie săi mulțumesc mai ales calului meu care m-a dus atât de bine. Știi dumneata că bunul meu căluț meu este printre cei mai vestiți din regiunea aceasta?

— Am văzut eu că e un cal de rasă - dar nu se poate compara cu Cinco.

— Cinco - așa se numește calul d-tale?

— Aș vrea eu să fie al meu - dar e calul lui Pecos-Smith.

— Și de unde îl cunoști pe el?

— Păi e doar tovarășul meu.

— Atunci, ieri am vorbit cu Pecos-Smith?

— Desigur. Ai mai auzit cumva de el?

— Desigur. De altfel l-am cunoscut și pe tatăl dumitale. Era om de treabă dar cam prea încrezător pentru ținuturile acestea. După câte am auzit, l-au omorât indienii?

— Nu - a fost ucis de o săgeată indiană dar arcul era mânuit de un alb.

O vreme tăcură amândoi, apoi Watson spuse deodată:

— Dar ce are negrul d-tale de fugă așa spre noi?

Într-adevăr, Sambo venea spre ei și după figura lui se putea vedea ca se întâmplase ceva neplăcut.

— Mr. Rill! strigă negrul de departe încă. Sosesc niște călăreți!

După o clipă, îi văzu și ea. Erau cinci.

— Nu cred să fie cowboy, șopti Sambo care între timp ajunse lângă ei. Ce păcat că Pecos-Smith nu este aici.

— În orice caz, nu aveți altceva de făcut decât să-i primiți politicos, spuse Watson.

— Firește, răspunse Terill care se duse în camera ei și-și luă revolverul, apoi își încheie bine haina.

— Au descălecat, spuse Sambo când veni fata înapoi. Uite-i cum vin spre noi – Doamne, Doamne, sunt adevărate arsenale ambulante!

— Pe cel mai mare cunosc, șopti Terill. E Breen Sawtell.

— Ah, cu el m-am certat și eu anul trecut în Eagles-Nest, spuse Watson și apoi tăcură din nou.

Lângă Sawtell, mergea un om mărunțel, cu fața vicleană. Ceilalți trei erau niște cowboy obișnuiți.

Sawtell se opri la câțiva pași de ușă, îi privi cercetător și strigă:

— Buna ziua!

Îi răspunse numai Watson. Sawtell se apropie și mai mult, urmat de omul cel mărunțel.

— Eu te cunosc pe d-ta, spuse el adresându-i-se lui Watson. Dar ce ți s-a întâmplat de ești așa de palid?

— Am fost rănit ieri de niște hoți care-mi furau vitele.

Fața lui Sawtell tresări abia perceptibil, dar Terill observă.

— De necrezut, câte hoții se săvârșesc în zilele de azi, spuse pungașul. Se întoarse apoi spre Terill.

— Am auzit că te-ai întovărășit cu un anume Pecos-Smith? spuse el.

— Așa e!

— Unde e acum?

— E plecat.

— Și când se va întoarce?

— N-am idee. Peste o săptămână, poate! Dar ce vreți cu el?

— Nu te privește.

— Trebuie să remarc că întrebarea băiatului e cât se poate de justă, se amestecă Watson, pentru că e vorba de tovarășul său.

— Dacă vreți numai decât să știți, iată: Pecos-Smith e un hoț de vite și un ucigaș – Bill Haines, aici de față, e șerif și îl va aresta. Spunând acestea, arăta spre mărunțelul său prieten.

— N-am auzit încă să fie șerifi la vest de râul Pecos, răspunse Watson ironic.

— Am fost șerif în New Mexico. Dar acum sunt firește persoană particulară și-mi întovărășesc amicul numai ca să-l ajut

cu experiența mea, răspunse Bill Haines care nu se prea simțea la îndemână.

— Ei, atunci se schimbă chestia, răspunse Watson. Și pot să vă încredințez că vă înșelați în ceea ce îl privește pe Pecos-Smith.

Sawtell se grăbi să povestească cum fuseseră prinși Adams și Williams. Hoții de vite care mărturisiseră că Pecos-Smith era tovarășul lor.

— Și nu va spune nimic faptul că. După câteva zile, fermierii care voiseră să-i spânzure pe Williams și Adams au fost găsiți morți lângă cadavrele acestora? afirmă el cu un ton triumfător.

— Eu totuș nu cred ca Pecos-Smith să fi făcut asta! stăruie Watson.

— Lucrul acesta nu mă miră, răspunse Sawtell ironic, având în vedere că ești de aceiaș teapă ca și el!

— Ești un mincinos și un nemernic, sări Watson ca ars. Toată lumea din Eagles-Nest mă cunoaște și poate dovedi că sunt un fermier cinstit, ceea ce nu se poate spune despre d-ta!

— Am să te învăț eu minte să mă insulti, răspunse Sawtell roșu la față și chemându-și oamenii le spuse: Legați-l!

Toate protestele rănitului fură zadarnice. El fu legat și azvârli cu brutalitate pe jos. În vreme ce bunul Sambo suferea acelaș lucru.

— Sam și Jack, spuse apoi Sawtell, voi doi să mergeți la malul râului și să vă așezați la pândă lângă drumul care duce înapoi. Când veți vedea un călăreț venind, omorâți-l. Iar tu, Acker, du-te la capătul celălalt al văii și supraveghează trecătoarea care se înfundă între stânci – și să d-ea Dumnezeu să lași să scape călărețul pe care-l căutăm, că atâta-ți trebuie!

Cei trei cowboy plecară. Sawtell se întoarse spre tovarășul său.

— Și acum, Bill, spuse el, noi doi vom cerceta casa bucașica cu bucașică.

Terill rămăsese ca ținută pe loc, fără a putea să intervină. Își scoase binișor revolverul din buzunar, îl ținu cu mâna la spate și așteptă.

Între timp însă, lucrurile luară o întorsătură cu totul neașteptată. Sawtell, care se pregătea să intre în casa, remarcă cu mirare că Bill Haines nu se mișca din loc.

— Ce-i cu tine? întrebă el. Nu vrei să-mi ajuți?

— N-am nici cea mai mică intenție. Bate-ți singur capul, dacă-ți place!

— Cum ai devenit deodată atât de fricos?

— Fricos ești tu, răspunse Haines supărat. Dar n-am deloc chef să intru înăuntru și să primesc un glonte pe la spate!

Cu aceasta, începu între cei doi o ceartă strașnică, pe care Terill o ascultă cu inima bătând, ce noroc dacă s-ar apuca ei la bălaie și ar uita cu totul de ea!

În vremea aceasta, cei doi schimbau înjurăturile cele mai grosolane. Terill încerca să învenineze și mai mult cearta, zicând:

— Crede-mă, d-le Haines, că ai fost de la început o victimă a încrederii d-tale în Sawtell!

— Tacă-ți gura Lambeth, strigă Sawtell scos din fire. Cât despre tine, Bill, te avertizez că dacă găsesc banii în casă, nu-i mai împart cu tine în vecii vecilor!

Cu acestea, pungașul se îndreptă spre ușa casei. Terill se înțepeni în prag și ridică revolverul.

«Oprește-te sau trag!» strigă ea.

Sawtell făcu fără voie un pas înapoi, dar își reveni îndată și începu să râdă.

— Asta e bună! Așa un prostănac mai vrea să tragă și cu revolverul.

Terill trase, dar spre marea ei mirare nu porni nici un glonte – și atunci își aduse aminte că revolverul nu era încărcat.

Voi să-l încarce, dar Sawtell ajunsese de acum lângă ea, o apucă de mână și-i dădu un pumn atât de teribil încât fata își pierdu cunoștința.

Când își veni în fire, era așezată pe un scaun și legată la mâini și la picioare, în vreme ce Sawtell cotrobăia prin odaie în căutarea banilor.

Terill observă că legăturile ei nu erau prea bine strânse așa încât cu puțină răbdare ar fi putut să și le desfacă. Începu deci să tragă de ele cu degetele, în vreme ce Sawtell, terminând cercetarea în camera aceasta, trecu în camera ei.

Inima fetei bătea să se rupă, Acum își făcea reproșuri amare că nu ascunsese chimirul lui Pecos-Smith în grajd sau în crăpătura vreunei stânci.

În aceeași clipă, un strigăt de triumf scos de Sawtell îi arătă că acesta găsise chimirul. În momentul următor, el ieși din odaie, nebun de bucurie.

— Știam eu c-o să-i găsesc, strigă el și sie întoarse. În pragul ușii stătea Bill Haines.

— Ai găsii banii într-adevăr? întrebă acesta.

— Firește – răspunse Sawtell. Bietul meu Bill, bea în cinstea norocului meu!

Zicând acestea îi întinse o sticlă cu whisky care se afla pe masă.

Bill Haines nici nu stinse sticla.

— Lasă asta, Breen – avem altceva mai important de făcut acuma, răspunse el.

— Zău că nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Sawtell care duse sticla la gură şi bău cu sete.

— Asta înseamnă că nu mai vrei să împărţi cu mine banii, cum era vorba? întrebă Haines ameninţător.

— Fireşte, doar ţi-am spus-o dinainte.

— E ultimul tău cuvânt?

— Ultimul!

— Uişti că eu ştiu multe despre tine care ar putea să te ducă la spânzurătoare!

Sawtell se întoarse, roşu la faţă şi mânios.

— Pleacă de aici! strigă el cu grosolănie.

Haines încercă să apuce chimirul, dar Sawtell îl îmbrânci cu atâta putere, încât îl răsturnă dincolo de uşă.

Într-o clipă, Bill sări în picioare şi-şi apucă revolverul. Sawtell făcu acelaşi lucru.

Terill, rămasă singură în casă, reuşise să-şi libereze o mână. Ea ascultă înfricoşată pocnetele de revolver care arătau lupta dintre cei doi.

În cele din urmă se făcu linişte. Numai câteva gemete arătau că fuseseră loviţi şi Sambo şi Watson care zăceau legaţi la o parte.

Se auzi un pas greu şi Sawtell intră înapoi – singur. Cămaşa lui era ruptă şi înroşită de sânge în dreptul umărului. El îşi scoase batista încercând să se bandajeze – în clipa aceasta îi căzu privirea asupra lui Terill.

— Pe tine te şi uitasem, spuse el şi se îndreptă spre ea.

— E mort? întrebă fata.

— Cine? Bill Haines? Sigur că da... şi-a luat răsplata pe care o menta. Ia leagă-mi rana asta!

El luă un cuţit din teaca de piele şi-i tăie legăturile de la mâini – din fericire fără să observe că dreapta ei era de acum liberă.

Terill izbuti însfârşit să-i lege batista aşa cum voia el. Sawtell se întoarse şi începu să bea din sticlă. Atunci, iute ca fulgerul, Terill apucă cuţitul pe care el îl lăsase pe masă, îşi tăie legăturile de la picioare, apucă chimirul de piele şi se repezi afară.

Sawtell se întoarse, aruncă sticla pe jos şi repezindu-se după ea reuşi s-o prindă în ultima clipă. O trase înapoi cu atâta putere

încât ea căzu pe spate și o bună bucată din haina și cămașa ei îi rămaseră în mână.

«Blestemățiile!» scrâșni el, smulgându-și chimirul și aruncându-l pe masă..

Terill zăcea fără putere pe jos și încerca zadarnic să-și acopere pieptul – Sawtell o văzuse de-acum.

— Cum... o fata? spuse el înmărmurit și se lăsă să cadă pe un scaun. Terill căută să se îndepărteze, dar el își puse amândouă mâinile pe umerii ei albi și o trase mai aproape.

— Ei, ei, pentru un băiat erai chiar prea drăguță! spuse el.

— Lasă-mă! scânci fata.

— Acum înțeleg eu de ce nu voia Dan Felipe să mă lase să viu aici – corcitura blestemată știa sau cel puțin bănuia ce se ascunde aici – și voia să te păstreze pentru ei!

Terill apucase bucățile de stofă care erau pe jos încercând să-și acopere goliciunea, dar el i le smulse din mână.

— Și prietenul tău Pecos-Smith te ia drept un băiat? întrebă el.

Fata tăcu.

— Nu vrei să răspunzi? strigă Sawtell scuturând-o cu brutalitate.

— Da, mă crede băiat, răspunse ea în silă.

— Cum? Și nu bănuiește nimic?

Ea nu răspunse.

— Și cum ai ajuns la ideea asta năstrușnică? urmă el râzând.

Fata tăcu din nou.

— Ai să răspunzi odată? strigă Sawtell.

— Nu și chiar de m-ai omorî – n-am să mai spun un cuvânt.

— De omorât n-am să te omor, căci ești mult prea drăguță, dar îți scot eu gărgăunii din cap n-avea grijă! După ce vom fi căsătoriți de vreo lună de zile, ai să-mi mănânci din palmă, porumbița mea! Și dacă hoțul de Pecos-Smith se mai arată pe alici...

În momentul aresta, se auzi de afară galopul unui cal.

— Pare să fie Sam, murmură Sawtell. Ce s-o fi întâmplat? Și ieși afară.

Terill se lăsă la pământ moartă de frică. După galopul calului îl recunoscuse pe Cinco.

Sawtell remarcase și el că noul sosit nu era dintre ai lui și se îngălbenise la față. Voi să-și ducă mâna la revolver, dar își aminti că îl descărcare complet în lupta cu Bill Haines. Căutând cu disperare în jur, zări cuțitul pe jos unde-l aruncase Terill – dar nu mai avu timp să-l apuce.

Cinco nici nu se oprise bine și Pecos-Smith descălecuse de acum.

— Cine ești d-ta și ce s-a întâmplat aici? întrebă el amenințător.

— M-am luptat cu unul din oamenii mei, răspunse Sawtell.

— Așa - și unde e tânărul Lambeth?

— Aici, Pecos-Smith, strigă Terill din casă. Nu mi s-a întâmplat nimic.

Pecos-Smith privi în jur și Sawtell se folosi de aceasta ca să facă un pas spre cuțit.

— Cine l-a omorât pe acesta? întrebă Pecos-Smith arătându-l pe Watson.

— E mort?... Probabil că l-a nimerit un glonte rățacit.

— Și cu tine ce e, Sambo?

— Eu sunt pe jumătate mort, răspunse negrul gemând.

Abia acum văzu Pecos-Smith că negrul era legat. El voi să se ducă să-l dezlege, dar observă că străinul se mișca pe nesimțite. Dar nu putu să vadă la ce țintește. În timpul acesta, Sawtell căută să-i distragă atenția, spunându-i o noutate uimitoare (cel puțin așa credea el).

— Ți se întâmplă un lucru foarte curios, Pecos-Smith, spunea el. Terill Lambeth, cu care ai stat atâta timp împreună este o fată - când se va afla lucrul acesta vei fi de râsul întregii regiuni. Pot să-ți mai spun că Dan Felipe bănuiește lucrul acesta de mult timp și...

— Dar cine ești d-ta? îl întrerupse Pecos-Smith.

— Breen Sawtell, al cărui frate l-ai omorât tu, hoț de vite.

Cu aceste cuvinte, Sawtell apucă cuțitul și-l azvârli spre el - dar revolverul lui Pecos-Smith fu mai iute și pungașul se prăbuși lovit în inimă.

Înainte de a-l libera pe Sambo. Pecos-Smith cercetă împrejurimile casei. Cu ochii lui ageri zări îndată două siluete călare care alergau nebunește să iasă din vale.

Sambo, care așteptase plin de răbdare, întoarse capul cât îi îngăduiau legăturile și spuse cu vocea plângătoare:

— Dacă nu te gândești la ceva prea important, ar fi frumos din partea d-tale să mă dezlegi!

Pecos-Smith își scoase cuțitul să tăie legăturile. Negrul avea la umăr o rană care nu era prea gravă.

— Mai ești rănit pe undeva? întrebă el... Lovitura asta de aici nu e deloc primejdioasă.

— Nu, răspunsese negrul, dar dacă nu veneai la timp, nu mă

mai găseai în viață, căci banditul voia să ne omoare pe toți..

— ... Câți au fost cu totul? întrebă Pecos-Smith.

— Cinci...

— Atunci aceia doi sunt ultimii, spuse Pecos-Smith arătându-i. Sambo, urmă el, ia revolverul și calul meu și urmărește-i. Trage și câteva gloanțe după ei ca să le piară pofta să se mai întoarcă. Apoi vino iute îndărăt.

Sambo făcu cum i se poruncise. Pecos-Smith îl urmări cu privirea până dispăru în zare. Apoi se întoarse și intră în casă.

Terill zăcea ghemuită pe un scaun, cu mâinele încrucișate peste cămașa ruptă.

— Pecos-Smith, spuse ea încet.

— E adevărat că nu ți s-a întâmplat nimic? întrebă el ridicându-i bărbia.

Fața fetei era albă ca varul. Fără voie izbucni în lacrimi și-și ascunse fața la pieptul lui.

— Ah, Pecos-Smith! răspunse ea hohotind.

El o mângâie pe păr.

— Ce e cu vânătaia asta de pe umărul tău?

— M-a aruncat - pe jos.

— Sărăcuța! Te mai doare ceva?

— Mâna - mi-a smuls-o aproape din loc.

— Te-ai luptat cu el?

— Desigur, răspunse ea ceva mai liniștită și povesti lui ce se întâmplase. Când ajunse însă la clipa când i se rupsesse cămașa începu din nou să plângă.

Pecos-Smith era cam încurcat. Din fericire însă, Mauree care stătuse ascunsă în bucătărie tot timpul, intră alergând în cameră.

— Rill, dragă, strigă ea speriată, ți s-a întâmplat ceva?

— Nu Mauree, n-am nimic, răspunse Terill.

— E numai puțin speriată Miss Rill, apuse Pecos-Smith, dar se va liniști în curând.

— Miss Rill? întrebă negresa mirată.

— Da, pentru noi, este din nou Miss Rill, răspunse Pecos-Smith și se îndreptă spre ușă.

— Nu pleca! șopti Terill.

— Fetiță dragă, nu mă duc departe și nici n-am să stau mult afara. Dar vreau să vad ce se mai aude cu Sambo.

Pecos-Smith se simțea slăbit și capul începuse să i se învâртеască. Cu o sforțare de voință își revenii în fire. Mai avea atâtea de făcut încât nu se putea, lăsa doborât de oboseală.

În vreme ce îl aștepta în curte pe Sambo, Cinco veni în spatele

său și-i atinse umărul cu botul. Atunci își aminti deodată că mici nu se uitase la Cinco să vadă dacă nu este rănit. Îl cercetă acum cu atenție dar nu găsi nimic. Numai într-o parte era un loc la atingerea căruia calul tresărea – îl rănise probabil cu pintenii în graba lui de a veni acasă.

— Ce noroc pentru noi amândoi că tu știi să alergi atât de repede, spuse el mângâind capul calului.

Între acestea, se mai auziră câteva împușcături răzlețe, apoi tăcere și după câteva minute tropotul unui cal. Era Sambo care se întorcea iute să raporteze cum își îndeplinise misiunea.

— Dar știu că i-am făcut să fugă! spuse el mândru după ce povesti cum îi urmărise pe cei doi.

— Foarte bine ai făcut, răspunse Pecos-Smith. Cred ca acum le-a trecut pofta să mai vie pe la ferma Lambeth.

— Dar nu pot înțelege cum ai făcut de te-ai întors tocmai la timp? spuse Sambo curios să afle amănunte.

Atunci Pecos-Smith și povesti în câteva cuvinte cum lichidase cu hoții din canion risipindu-i și omorând pe unul care încercase să-i riposteze, în vreme ce ceilalți o rupeau la fugă, Apoi, la întoarcere, mirosul fin al lui Cinco simțise prezența unui cal ascuns după tufișurile de la marginea drumului. Se opri brusc, chiar în momentul când trei gloanțe căzură pe locul unde trebuia să pășească el. Deschisese focul imediat în direcția de unde veniseră gloanțele și un geamăt îi arătă că nimerise ținta. Apoi, când căutase mai de aproape, găsise un cowboy mort.

Sambo asculta cu ochii strălucitori și gura căscată de admirație.

— Și acum, spuse Pecos-Smith, hai că avem de lucru Sambo. Trebuie să îngropăm cadavrele acestea. Cred că locul cel mai bun ar fi pe colina de colo.

După o scurtă pauză, continuă:

— E destul de departe ca să nu trebuie s-o avem mereu în fața ochilor și pământul e moale așa că se va săpa ușor.

Sambo încuviință.

— Golește buzunarele morților și pune tot ce găsești acolo. Hârtii, bani, arme și ce-or mai avea la ei, într-un sac, spuse Pecos-Smith. S-ar putea să vină pe aici vreun polițist sau chiar numai un prieten de-al celor morți și trebuie să le putem da totul. Îmi pare rău de Watson. Era un om cumsecade. Probabil că Sawtell a vrut să scape de un martor care ar fi putut să-l trădeze, conchise Pecos-Smith.

— Precis că așa trebuie să fie, spuse și Sambo. Sawtell asta

era un om teribil. Cum a venit, am...

— Lasă că-mi povestești altădată impresiile tale, îl întrerupse Pecos-Smith. Acuma avem de lucru.

— N-ar trebui mai întâi să-ți pansezi rănilile?

— Ah, rănilile astea nici nu contează.

— Unde le-ai căpătat?

— Una când mi-am ridicat capul să mă uit în canion, cealaltă când urmăream hoții de vite. Dar să nu mai vorbim de asta. Caută pânză și învelește morții pe care să mii aduci câte unul - eu îmi iau o șapă și o cazma și plec înainte să fac gropile.

— N-ar fi rău să-ți iei și pușca. Nu se știe ce se poate întâmpla.

Pecos-Smith își luă pușca, deși era încredințat că nu va avea nevoi de ea.

— Spune-i lui Mauree sa spele petele de sânge de pe dușumele, mai strigă el și porni spre locul pe care-l hotărâse pentru cimitir.

El lucră cu foc și în curând cele trei gropi fură gata. Sambo veni și el ducând calul de frâu. Pe cal zăcea o formă albă pe care negrul o luă și o așează în groapă.

— Cine e acesta? întrebă Pecos-Smith.

— Sawtell, răspunse Sambo. A primit pedeapsa pe care o merita.

Sambo plecă apoi să-i aducă pe ceilalți și Pecos-Smith acoperi corpul lui Sawtell cu pământ. Apoi caută o piatră frumoasă și mare, pe care o înfipse la capătul mormântului, pe această piatră avea să graveze mai târziu numele și data morții celui care zăcea acolo.

Sambo mai făcu de două ori drumul până la fermă și înapoi. A doua oară rămase lângă Pecos-Smith, ajutându-i să termine mai iute cu ultimul mormânt. Apoi cei doi spuseră împreună o rugăciune pentru odihna sufletelor celor care zăceau acolo.

CAP. XIV

Era târziu seara când se înapoie Pecos-Smith la fermă. Reușise să-și stăpânească slăbiciunea care fusese gata să-l doboare. Își spunea acum, că nu avea nici o vină în cele întâmplate, deoarece lucrurile se petreceau adesea în felul acesta în ținuturile acelea sălbatice. Simțea însă că pornise pe drumul de a curăți Pecosul de elementele rele care-i împiedicau dezvoltarea și progresul.

Deocamdată însă, trebuia să se gândească la alt lucru, care îi părea mult mai greu de îndeplinit și anume: explicația care trebuia să aibă loc între el și Terill.

Nu putea să-și imagineze cum se va purta fata cu el și nici el singur nu prea știa ce atitudine să adopte. Cel mai nimerit lucru era să se bizuie pe inspirația momentului. Un singur lucru știa cu precizie: simpatia pe care o simțise la început pentru tânărul Lambeth, se transformase într-o dragoste arzătoare de când știa că era fată. Fusese fericit de dragostea aceasta, dar căutase să i-o ascundă cât mai bine, amânând din zi în zi clipa inevitabilei lămuriri. Făcuse aceasta numai pentru că se temea ca prin mărturisirea sa, să nu schimbe cu totul sentimentele lui Terill față de el. Cât timp fusese încredințată că o crede băiat, fata îl ascultase, avusese încredere în el și îl iubise ca pe un prieten. Dar cum avea să se poarte ea când va afla că el îi cunoștea de mult timp secretul?

Pecos-Smith se găsea acum într-o mare nehotărâre. I se părea mai greu să intre în fermă decât să lupte cu zece oameni de talia lui Sawtell.

Dar până la urmă se reculese, arătându-se singur de nesocotit. Trebuia doar să locuiască mai departe în fermă și să lucreze; de acum o va întâlni iar pe fată zi de zi, indiferent de modul în care va purta în seara aceasta față de el.

Sambo și Mauree curățiseră și aranjaseră totul în timpul acesta. Acum, nimic nu mai amintea de tragedia care se jucase acolo. Casa era acolo, prietenoasă, cu geamurile luminate, dar lui Pecos-Smith i se păru că înfățișarea fermei se schimbase.

În clipa aceea, se auzi din casă vocea lui Sambo care îl văzuse:

— Unde să pun toate lucrurile acestea?

Pecos-Smith intră în odaie. Pe masă se aflau, claie peste grămadă revolvere, muniții, cuțite, scrisori și o pungă cu bani.

— Sawtell și cu ceilalți aveau mulți bani la ei, numai Watson

nu avea nimic în buzunare, spuse Sambo.

— Ți-am spus doar să le pui pe toate într-un sac și să le așezi undeva.

— Păi tocmai asta mă întreb și eu? Unde oare să-l pun? Că doar sunt responsabil pentru lucrurile acestea!

— Ei, atunci să le căutăm o ascunzătoare, răspunse Pecos-Smith și privi cercetător prin cameră.

Însfârșit, găsiră un loc potrivit: Sambo trebui să desfacă o piatră din cămin și în locul gol care rămase acolo, vârâră toate lucrurile găsite în buzunarele celor morți, în afară de arme. Apoi, puseră piatra la loc și așezară armele pe panoplia de pe perete.

Mauree începuse între timp să pregătească masa de seara.

— Nu să încălzit încă apa? strigă Terill din cambra cealaltă.

— Da, drăguță, e caldă, răspunse negresa. Am găsit și pânză pentru pansamente. Dacă vrei să termeni cu asta înainte de masa, trebuie să te grăbești, căci mâncarea e aproape gata.

Se auzi un pas ușor și Terill intră - aceeași ca de obicei și totuș, parcă cu totul alta.

— Să-ți leg rănile? întrebă ea încet.

Pecos-Smith trebui să se așeze căci nu-l mai țineau picioarele.

— Rănile?... Ah, n-au nici o importanță, răspunse el cu o nepăsare prefăcută.

— Dar arăți groaznic cu sângele pe frunte și cămașa ruptă.

— Dacă vrei...

El o privi pe furiș în timp ce ea își pregătea apa caldă și pânza curată ca să-i lege rănile. Purta pantalonii obișnuiți de piele, dar în locul cămășii avea o bluză albă care-i lăsa brațele descoperire până mai sus de coate.

— Mai ai o cămașă? întrebă Terill.

— Desigur. Mă voi schimba îndată la mine în cameră.

— Se și simte nevoia. Nu le-a mers deloc bine cămășilor noastre pe ziua de azi!

Și începu să râdă încet, cu totul altfel decât de obicei.

Cum se putea ca în câteva ore să i se fi schimbat râsul atât de mult? se gândi Pecos-Smith.

Cu multă băgare de seamă, îi îngriji umărul rănit apoi îi spălă rana de la cap și-i descurcă părul năclăit de sânge.

— Doamne, spuse ea apoi încet, ca pentru sine înseși, încă puțin să fi mers glonțul și s-ar fi sfârșit și cu viața mea.

Pecos-Smith o privi fără să înțeleagă.

— Dă-mi voie, spuse el, glonțul m-ar fi lovit numai pe mine.

Ea nu răspunse nimic, dar degetele ei începură să tremure.

Cum stătea aplecată asupra lui ca să-i lege rana de la cap, puțin de și-ar fi coborât brațele, i le-ar fi pus în jurul gâtului. Pecos-Smith închise ochii și așteptă - dar lucrul acesta nu se întâmplă.

— Așa, spuse ea la sfârșit, cred că legătura asta o să țină. Vezi numai să nu ți-o scoți în somn.

Pecos-Smith murmură o mulțumire grăbită și ieși afara. Simțea că n-ar mai fi putut să se stăpânească dacă rămânea lângă ea.

Turburat cum era, merse în neștire prin noapte și se opri tocmai la timp ca să nu cadă în Pecos. În jurul său totul era tăcere și întuneric, iar tragedia care se jucase peste zi nu mai părea decât o amintire îndepărtată. Totuș, știa că în jurul lui ținutul Pecosului rămăsese acelaș, cu oamenii săi asprii și neîndurători. Oamenii slabi ca Watson și fetele gingașe ca Terill nu aveau ce căuta aici. Dar el, născut și crescut pentru luptă, își dădea bine seama că soarta îl adusese aici pentru a face ordine și liniște pe malurile râului al cărui nume îl purta.

Vocea lui Terill care îl chema la masă îl trezi din gândurile acestea.

Sambo pusese lemne multe pe foc și, în lumina roșiatrică, Terill părea mai frumoasă decât oricând. Părul moale și ondulat îi cădea acum liber pe umeri în bucle blonde-aurii.

Nici unul din ei doi nu putu să mănânce mare lucru, în ciuda silințelor pe care și le dădeau. După masă, Pecos-Smith se ridică și ieși în tinda întunecată, așezându-se pe bancă.

Oare Terill va veni să stea lângă el?

Pași ușori se auziră în spate și Terill apăru în cadrul ușii.

— Pecos-Smith, spuse ea încet. Poftim?

— E așa întuneric, mă lași să stau lângă tine?

— Te rog, răspunse el cu o răceală prefăcută.

Un timp nu vorbi nici unul.

Sambo și Mauree care-și terminară lucrul, ieșiră din casă îndreptându-se spre locuința lor.

Mauree strânse mâna fetei și spuse:

— Dumnezeu să te ajute, Miss Rill!

— De când n-am mai auzit cuvântul ăsta! spuse fata gânditoare.

Apoi întorcându-se spre el întreba deodată.

— Ce-i cu tine, prietene, de ce ești așa supărat?

Pecos-Smith tresări, simțind că singurul răspuns care fi putut să i-l dea, ar fi s-o ia în brațe și s-o sărute. Dar se stăpâni și răspunse, numai ca să spună ceva:

— Sawtell m-a făcut hoț astăzi – spune-mi Terill, l-ai crezut?...

— Când ți-a spus-o ție nu – dar mai devreme, când explică lui Watson și mie pentru ce a veni atunci mărturisesc că, o clipă, m-am îndoit de tine.

— Așa! spuse el amărât.

— Nu te supăra, urmă ea rugătoare – n-aș fi vrut să te mint. Dar crede-mă, acumă nimic nu mi-ar mai putea clinti încrederea.

— Asta nu poate schimba faptul că tu te-ai îndoit întotdeauna de mine!

— Cum poți spune așa ceva! strigă Terill. Știi bine doar că te-am crezut și te-am iubit din prima clipă!

— Da – ca pe un frate mai mare!

— Nu – așa cum iubește o fată un băiat – și dragostea mea a crescut zi de zi – deși eu nu-ți puteam spune nimic!

— Cum vrei să te mai cred, după ce m-ai înșelat atâta vreme dându-te drept băiat?

— Dar nu puteam totuș să-ți spun adevărul!

Biata fată făcu o pauză, respiră adânc și reluă:

— Te iubesc Pecos-Smith și trebuie să mă crezi, căci altfel, altfel...

— Altfel?

— Nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să mă arunc în râu – eu nu mai am pe nimeni în lume afară de tine!

Pecos-Smith nu putea să joace mai departe indiferența sa prefăcută.

— Iubita mea, spune el luând-o în brațe, iartă-mă că te-am făcut să suferi atâta dar voiam să te pedepsesc pentru că n-ai avut încredere în mine.

— Atunci mă iubești și tu puțin?

Drept orice răspuns el începu să o sărute. Ea îi răspunse fericită, dar după aceea se degajă din brațele sale și întrebă privindu-l în ochi:

— Dar cum se poate să mă iubești atât de mult când știi de abia de câteva ore că sunt fată?

— Te înșeli, știam asta de multă vreme!...

— Da? De când?

— Din ziua când era să te îneci în Pecos?

— De atâta timp?

Și fericită, se aruncă din nou în brațele sale.

CAP. XV

Lui Pecos-Smith îi era indiferent dacă ar fi mers la Rockport sau în alt oraș. Dar pentru Terill, orașul acesta avea o atracție deosebită.

Amândoi erau uimiți de zgomotul și forfoteala pe care o întâlneau acolo. Orașul părea să fie înconjurat din trei părți de cirezi iar în partea a patra se afla golful mexican, care nici el nu era lipsit de agitație.

Pe strada principală era în fiecare zi și până târziu noaptea, o mulțime amestecată de călăreți, căruțe și pietoni – astfel că trebuia să ai nervii solizi ca să te poți aventura pe acolo.

Hotelul în care luase Pecos-Smith două camere, semăna cu un stup de albine. Clienții săi se recrutau dintre aceleași tipuri care se întâlneau și pe stradă: fermieri, călători, negustori de vite, cowboy, vânători de bivoli, soldați, turiști și mulțimea pitorească a celor fără nici o ocupație precisă, care furnicau în tot orașul.

Era în Decembrie și totuș vremea se menținea deosebit de călduroasă.

— Doamne, spuse Pecos-Smith. Odată când se aflau în camerele lor, în viața mea n-am văzut eu atât de mulți oameni odată.

— Pe mine mă intrigă teribil bărbații aceia palizi, în haine negre, pe care îi întâlnim în toate părțile, răspunse Terill. Nu știi ce poate fi cu ei?

— N-am nici cea mai mică idee. Iubita mea, răspunse dânsul. După toate aparențele, nu e mare lucru de capul lor. În orașe mari, cum este Rockportul, se găsesc tot soiul de aventurieri și de aceea trebuie să fim cu băgare de seamă. Te-aș ruga chiar să nu ieși niciodată singură în oraș și când voi fi plecat, să te încui cu cheia în cameră.

— Nici nu mă gândesc. Crezi că am să te las să pleci singur în oraș, când știu eu că sunt atâtea femei frumoase pe aici?

— Destul de frumos din partea ta că nu ai încredere în mine. Dar, ia ascultă, nu ți se pare că începi cam prea de vreme să-ți iei rolul de soție în serios?

— Nu suntem oare unul al celuilalt?

— Nici nu încape îndoială și dacă judecătorul Bug Bean ar fi fost acasă când am trecut pe acolo, eram de mult căsătoriți. Unde mai pui că făceam economie, căci nu luam decât o singură

cameră la hotel.

Terill se făcuse roșie ca focul.

— Doar am venit numai ca să cumpărăm vite, încercă ea sa spună.

— Desigur, desigur, răspunse Pecos-Smith, dar mai întâi haidem să căutăm niște rochii frumoase pentru tine.

Deși căutară în toate prăvăliile care erau în oraș, nu găsiră nicăieri o rochie frumoasă care să-i placă și lui Terill. Ștofe se găseau destule; și cumpăra că câteva, din care avea să-i facă Mauree niște rochii pe gustul ei, dar deocamdată, cum Terill voia neapărat să-și schimbe hainele de lucru, trebuia să cumpere din nou haine băiețești.

Se întoarseră la hotel încărcăți cu pachete și în vreme ce Terill, care se bucura ca un copil de hainele cele noi, se duse în odaia ei să se îmbrace. Pecos-Smith se îndrepta spre biroul hotelului.

Era cam neliniștit, deoarece observase că fuseseră urmăriți de doi oameni. Aceasta nu era un lucru prea neobișnuit și se putea întâmpla oricui, mai ales într-un oraș populat ca acela, dar cei doi semănau teribil a polițiști și cu aceștia nu era de glumit. Vrând deci să afle prin ce le atrăsese atenția, se duse la directorul hotelului și-i întrebă dacă nu cumva se arătaseră în oraș polițiști din Texas.

— Desigur, răspunse cel întrebat, căpitanul Mac Kinsey și cu oamenii săi au sosit în oraș de câteva zile, urmărind o bandă de hoți. Căpitanul a tras chiar la noi.

— Nu știți unde aș putea să-l găsesc?

— Ba da. Chiar acum e în holul hotelului. Uitați-l la masa aceea din fund.

Pecos-Smith mulțumi și porni într-acolo. Mac Kinney era un om de vârstă mijlocie, cu înfățișarea deschisă și prietenoasă. În câteva cuvinte, Pecos-Smith îi spuse despre ce era vorba.

Căpitanul îi ceru numele și când află cum îl cheamă, îl pofti în camera sa pentru a sta în tihnă de vorbă.

Era vizibil că numele lui Pecos-Smith făcuse o adâncă impresie asupra lui.

În camera lui Mac Kinney, așezați comod în fotolii de piele, cei doi bărbați avură o explicație prietenească.

Se lămurii astfel, că polițistul primise un denunț din partea lui Breen Sawtell, în care îl arăta pe Pecos-Smith ca fiind autorul hoțiilor pe care le cerceta poliția. Cu toate că puneă prea puțină bază pe denunțul acesta, căpitanul voise să fie cu inima

împăcată și de aceea pusese să fie urmărit eroul nostru. Cu această ocazie, Pecos-Smith află că-i datora lui Jeff Slinger, un vechi prieten al său, faptul că nu fusese arestat imediat. Faptul că Jeff Slinger făcea parte din poliție era însă un lucru cu totul nou pentru el.

În câteva cuvinte, Pecos-Smith îl puse pe polițist în curent cu cele ce aflate din gura muribundului, asupra vechii afaceri Williams-Adams.

— De altfel, urmă el, nu trebuie să vă mai îngrijiți de Sawtell - pungașul acesta e mort.

— L-ai împușcat d-ta?

— Da - cu toate că n-ar trebui să mă mândresc cu lucrul acesta.

— Povestește-mi te rog cum s-a întâmplat.

Pecos-Smith îi satisfăcu dorința.

— Ai vreun martor care să întărească cele ce ai spus.

— Desigur. Cei doi negrii și tovarășul meu Lambeth.

— Lambeth acesta e băiatul cu care te-au văzut oameni mei?

— Da - vreți să-i vorbiți? Să-l chem?

— Dacă ești atât de bun, cheamă-l, te rog.

În câteva cuvinte, Pecos-Smith explică fetei despre ce era vorba.

Când intrară, Mac Kinney le ieși în întâmpinare cu mâna întinsă, dar se opri deodată uimit. Pecos-Smith îi înțelese surpriza și râzând, făcu prezentările:

— Căpitanul Mac Kinney - Miss Lambeth, tovarășul meu!

— Știi, Miss Lambeth, spuse polițistul după ce se lămuri complet asupra afacerii Sawtell, că îmi amintești foarte bine de un vechi prieten al meu cu care am fost și camarad de război, Theodor Lambeth?

— Nu-i de mirare, răspunse Terill, era tatăl meu.

— Era? spuse Mac Kinney surprins.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Da, zise ea, a fost ucis mișelește din ordinul pungașilor care au încercat să mă răpună și pe mine. Dar Pecos-Smith m-a salvat și a răzbunat moartea tatălui meu.

Căpitanul era vizibil atins de vestea aceasta dureroasă și îi părăsi copleșit încă de tristețe.

— Îți urez mult noroc, Miss Lambeth, spuse dânsul la despărțire și făcă Domnul ca zilele însoțite care vor veni să steargă amintirea momentelor grele prin care ați trecut.

CAP. XVI

Scurt timp după aceea, Pecos-Smith se întâlnește cu Jeff Slinger, și-l hotărăște să ceară un concediu de la Mac Kinney, ca să-i ajute la transportarea vitelor pe care avea să le cumpere. Lui Jeff Slinger i se alătură încă un polițist Johnson, care cunoștea felul de luptă al indienilor.

Slinger îi mijloci lui Pecos-Smith cunoștința cu un fermier numit Hudson, care voia să-și vândă ferma de pe malul râului Rio și să-și petreacă restul zilelor în Rockport.

Acest Hudson avea de vânzare două mii de vite de rasa. Un singur lucru nu-i venea la socoteală și anume faptul că trebuia să se despartă de cei doi nepoți ai săi care lucrau ca cowboy la fermă. Pecos-Smith îl liniștește spunându-i că-i va angaja el. Și astfel încheie afacerea.

După sfatul lui Slinger, mai angajară doi oameni care porniră înainte cu Hudson ca să strângă cireada. Încât totul să fie în regula când va sosi Pecos-Smith, care mai întârzia câteva zile în oraș. După diverse cumpărături.

Ferma lui Hudson se afla între două coline pe malul râului Rio, având. În față o câmpie întinsă, pe care erau aduna e cele două mii de vite. Cowboy-i care lucraseră sub comanda lui Hudson și pe care Pecos-Smith îi angajase odată cu cumpărarea vitelor, făcură asupra lui o impresie foarte bună. Nepoții lui Hudson, John și Abe Slaughter, erau doi flăcăi solizi care semănau unul cu altul ca două picături de apă. Cei doi oameni angajați după sfatul lui Jeff Slinger erau Lovelace Hali și Texas-Jack doi cowboy desăvârșiți. Cât despre ultimii doi, Lano și Louisiana, aceștia, primul mexican și al doilea negru, se deosebeau complet de ceilalți prin culoarea lor întunecată.

Chiar în ziua sosirii sale, Pecos-Smith îi adună ca să le vorbească.

Le spuse întâi cât de grea este viața în ținuturile de la vest de râul Pecos, cât de mult trebuiau să muncească acolo și cât de aspră este clima.

— Dar, spuse el după o pauză, ținutul acela este cum nu se poate mai nimerit pentru creșterea și exploatarea vitelor. Lucrul acesta mi-am propus să-l fac eu și pentru aceasta am nevoie de ajutorul vostru. Acela dintre voi care va refuza să lucreze cu mine, va fi liber să plece după ce vom fi ajuns cu bine la ferma

mea. Celor care vor să rămână mai departe cu mine, le promit că am să le dau un salariu mai bun decât cel pe care-l primeau la ferma Hudson și am să-i fac părtași cu o cotă la sută din beneficii. Acum, cred că m-ați înțeles. Gândiți-vă bine și să-mi dați răspunsul când vom ajunge la ferma. Până atunci avem tot timpul să ne cunoaștem mai bine.

A doua zi în zori porniră la drum.

Din cauza vitelor și a căruțelor, înaintau cu toții foarte încet. Călătoreau de dimineață până seara și poposeau toată noaptea. Cowboy-i făceau cu rândul la păzitul vitelor, așa că totul mergea foarte bine. Timpul se menținea frumos. Noaptea era răcoare, dimineața câteodată ninge, dar către amiază era din nou cald.

Peisajul se schimba puțin câte puțin în fiecare zi. Se cunoștea bine că se apropiau mereu de ținuturile inospitaliere ale Nordului. Din când în când, întâlneau schelete de animale înălbite de soare, care le arătau că trecuseră pe acolo și alte caravane, mai puțin norocoase decât a lor.

Încetul cu încetul iarba devenea din ce în ce mai rară. Vitele începură să sufere de foame și de sete. Apoi, deodată, timpul se schimbă. Un nor plumburiu ascunse soarele și vântul cel rece începu să bată de-a lungul câmpiei.

În seara aceea, toți oamenii erau tăcuți. Nu se auzeau cântecele obișnuite și glumele încetaseră cu totul: Johnson descoperise urme de indieni, a căror vechime era de maximum două zile. Cu aprobarea generală, Pecos-Smith îi trecuse comanda lui Johnson, ca fiind un bun cunoscător al indienilor.

În ziua următoare, rămaseră în același loc. Johnson hotărâse să se odihnească ziua și să călătorească numai noaptea. El îi sfătui pe aceia care nu erau de rând la păzitul vitelor, să doarmă, ca să poată suporta oboseala care-i aștepta. După cum poruncise el, nimeni nu se mai dezbrăca la culcare. Toți dormeau îmbrăcați, cu cizmele în picioare și cu armele la îndemână, ca să fie gata imediat în cazul unui atac al indienilor.

Pecos-Smith, ros de griji, nu putu să se odihnească decât foarte puțin. Era însă mulțumit că Terill dormea liniștită. Era tot ce putea fi mai bun pentru ea.

La apusul soarelui porniră din nou.

În curând se făcu atât de întuneric încât nu se mai vedea nimic împrejur. Se auzea numai tropotul cailor și mugetele înăbușite ale animalelor.

Terill îndură un marș călare de 10 ore fără să scoată un singur cuvânt. Ea se sili să pară veselă și fără griji, dimineața, când

Începură din nou să se distingă fețele călătorilor.

Era aproape lumină când Johnson veni către ei în goana calului. După figura lui, Pecos-Smith înțelese că s-a întâmplat ceva.

— Nu mai putem stăpâni cireada, strigă el. Vitele au simțit Pecosul și aleargă să bea apă.

— Ce e de făcut? Întrebă Pecos-Smith.

— Lăsați cireada pe seama noastră, răspunse Johnson. D-ta cu Terill, Louisiana, Lovelace și Texas-Jack, duceți căruțele la adăpost în tufișurile de colo, apoi urcați-vă pe colina aceasta și rămâneți ascunși între stânci până ne întoarcem noi. Nu uitați să mâncați ceva ca să prindeți putere – dar mai ales încărcăți-vă bine revolverele.

În câteva clipe, se făcu totul așa cum spusese el. Se găseau acum pe o colină stâncoasă, cu 10 metri mai înaltă decât drumul pe care veniseră și depărtată de el cu 200 metri. Căruțele erau ascunse între pomi.

— Jack, spuse Pecos-Smith. Tu vei supraveghea partea care dă spre râu, iar voi, Lovelace și Louisiana, partea care dă spre șosea. Terill, fă-mi plăcerea și rămâi ascunsă între căruțe.

Între timp se făcuse ziuă de-a-binelea. Pecos-Smith ridică fruntea; și privi spre râu. În direcția aceea, se găsea vadul prin care trebuiau să treacă și care era atât de primejdios din cauza atacurilor indienilor.

Texas-Jack îl chemă cu jumătate de glas și când se întoarse spre el, îi șopti:

— Kiowa!

Era numele unui trib de indieni care făceau dese prădăciuni asupra caravelor.

Uitându-se printr-o crăpătură a stâncilor. Texas-Jack descopere un drum paralel cu șoseaua, dar care nu putea fi văzut de un călăreț care mergea pe șosea. Pe drumul acesta înainta o ceată de indieni.

— Unde o fi Johnson? Întrebă Pecos-Smith pe șoptite, căci nu putea îndrăzni să vorbească tare.

— Fii convins că el i-a văzut, de mult, răspunse Texas-Jack. Îi cunoaște el bine pe indienii ăștia.

— De asta am și mers în timpul nopții, urmă Lovelace Hali. Johnson bănuia că indieni ne așteaptă abia spre seară și voia să-i ia prin surprindere.

— Uite că mai vin, șopti Texas-Jack din nou.

— Da, îi văd și eu, răspunse Lovelace cu atâta nepăsare, de

parcă ar fi fost la o vânătoare obișnuită și nu angajat într-o luptă pe viață și pe moarte.

— Să nu trageți, spuse Pecos-Smith văzându-l pe Texas-Jack că-și ridică revolverul. Întâi că sunt prea departe și apoi am putea să stricăm planurile lui Johnson.

Între timp, indienii pădură că își dau seama ca se petrece ceva neobișnuit, căci unde până atunci se mișcaseră cu o siguranță completa, acum începură să fie foarte prudenți. După toate aparențele, se așteptau la un atac, dar numai din partea unde se afla râul. Nici unul din ei nu privea către Pecos-Smith.

— la uitați-vă puțin încolo, spuse deodată Louisiana, se vede ceva negru. Dacă nu mă înșel, e unul din tinerii Slaughter.

— Da, e Abe Slaughter, ne face semn cu sombrero-ul. Dar ce poate să însemne asta? Întrebă Pecos-Smith.

— Ne arată unde sunt ceilalți, ca să fim gata, căci îndată începe focul. Auziți împușcăturile? zise Texas-Jack.

— Bine a potrivit-o Johnson! spuse și Lovelace.

Prin șiretenia lui Johnson, indienii erau prinși acuma în cursa pe care o întinseșeră caravanei. Lor nu le mai rămânea acum decât trei mijloace de scăpare: să fugă spre râu, înapoi pe drumul ascuns pe care veniseră sau să încerce să ajungă pe șosea. Primele două drumuri le erau închise de focurile tovarășilor lui Johnson. Le rămânea a treia cale, unde erau postați Pecos-Smith și cu tovarășii săi, așa că aceștia se pregătiră de luptă.

Pe drumul ascuns al indienilor, se desfășura acum o luptă în toată regula. Strigătele furioase ale luptătorilor cu piele arămie se amestecau cu gemetele răniților.

— Văd că Johnson ne-a uitat de tot, spuse Texas-Jack îndârjit. Uite, acum o să termine ei singuri cu indienii. Sunt de părere să ne repezim și noi într-acolo, altfel nu descărcăm nici un foc pe ziua de azi.

El și cu Lovelace erau gata să se ridice, dar Pecos-Smith le strigă:

— Nu mișcă nimeni! Țineți cu orice preț sa vă băgați în primejdie? Trebuie sa facem numai ce ne-a ordonat Johnson!

Se prefăcea supărat, dar în fond dacă nu era Terill acolo, de mult ar fi zburat și el la luptă.

Cei doi îl ascultară, murmurând. Zgomotul din drumul cel ascuns devenea tot mai tare. În curând auziră tropote grăbite de cai.

— Atențiune! strigă Pecos-Smith! Sosesc! Băgați de seamă sa

nu trageți prea devreme!

Indienii Kiowa soseau în rânduri strânse pe caii lor de culoare închisa.

— Gata băieți? strigă Pecos-Smith. Unu - doi - trei.

O secunda după bubuitul împușcăturilor, indienii dispărură cu toții de pe spatele cailor. Nu că ar fi fost loviți. Lucrul acesta nu era posibil la o asemenea depărtare și la viteza cu care fugeau. Dar ca la o porunca, se ascunseseră cu toții de partea cealaltă a cailor, rămânând agățați de șea numai cu câte o mână. În câteva clipe trecuseră cu toții de zona primejdioasă și dispăruseră printre colinele învecinate, în vreme ce gloanțele întârziate făceau să joace pulberea în urma lor.

CAP. XVII

În scurt timp, caravana se forma la loc.

— Totul s-a întâmplat așa cum am prevăzut, spuse Johnson. Acuma însă, trebuie să ne îngrijim de trecerea râului. Mai întâi, vor trece căruțele, apoi turma. Trebuie să ne grăbim. Căci pe malul acesta nu suntem de loc în siguranță.

Trecerea râului fu făcută în liniște și caravana se puse din nou în mișcare. Pecos-Smith află cu uimire de la Johnson că peste o sută de vite care rătăceau fără stăpân pe malurile râului se amestecaseră între vitele sale.

După opt zile, ajunseră cu toții la ferma Lambeth.

Terill și Pecos-Smith alergaseră înainte, plini de îngrijorare. După o absență atât de lungă, cum vor găsi oare ferire lor?

Pe coșul locuinței lui Sambo, se ridica un noursă pașnic de fum. Slavă Domnului. Totul părea să fie în regulă!

La strigatele lui Pecos-Smith, se arătă în ușă fața lui Sambo, care începu deodată să strălucească de bucurie.

— Mauree, s-au întors, strigă el alergând în întâmpinarea lor.

— Ce mai e pe aicea? se interesă Pecos-Smith. Ați mai avut vreun oaspete nepoftit?

— Da, răspunse negrul și arătând-o pe Mauree care ieșea în curte cu doi negrișori în brațe: Ne-au sosit încă doi cowboy negri!

Terill și Pecos-Smith trebuiră să-i admire pe cei doi.

— V-ați căsătorit? o întrebă Mauree încet pe Terill.

— Nu încă, răspunse aceasta roșind, așteptăm să se întoarcă judecătorul din Eagles-Nest.

Între timp sosiră și ceilalți. Johnson, Jeff Slinger și Texas-Jack se apropiară de ei, în vreme ce ceilalți cowboy duceau vitele la pășune cu toții erau entuziasmați de poziția fermei și frumusețea văii Lambeth.

— Niciodată n-aș fi crezut că poate exista un loc atât de frumos la malul Pecosului, spunea Johnson mereu.

— Și bagă de seamă că valea asta nu e numai frumoasă, ci reprezintă o adevărată mină de aur pentru proprietarul ei, îi răspunse Jeff Slinger.

Texas-Jack se apropie de Pecos-Smith și-i spuse:

— În numele camarazilor mei, trebuie să-ți spun că rămânem cu toții aici și vom lucra bucuros cu d-ta.

— Bun, răspunse Pecos-Smith și vă asigur că n-o să vă pară

rău.

Găzduirea atâtor oameni prezenta oarecare dificultăți care fură însă înlăturate cu voie bună. Se hotărî clădirea unei locuințe separate pentru cowboy, însă în seara aceea, dormi fiecare unde putu. Numai Mauree era necăjită, căci avea de pregătit masa pentru atâta mulțime de oameni. Din fericire însă, Louisiana, care se împrietenise imediat cu Sambo, s-e arătă a fi un excelent bucătar.

După ce se liniști totul în casă, Pecos-Smith ieși din nou în noaptea, luminată de lună. Avea capul și inima prea pline ca să poată dormi. El, care fusese până atunci un biet cowboy rătăcitor, era acum un om serios, având în grija lui atâția oameni și o fată dulce care avea să devină soția lui. Și își făgădui acum să îngrijească de toate cum nu se poate mai bine.

Se plimba de colo până colo adâncit în gânduri și fără veste văzu că venise de acum dimineața.

Își aduse deodată aminte că în seara trecută, nici nu avusese timp să se ocupe de iubitul său cal Cinco. Se îndreptă îndată spre grajduri și întâlni acolo doi cowboy care rămaseră uimiți văzând ce devreme se scula stăpânul lor.

Pecos-Smith le spuse în puține cuvinte ce trebuia făcut în aceea, apoi se întoarse în casă. Un miros de pâine prăjită îl anunță ca Mauree pregătea de acum dejunul.

— Terill s-a trezit? strigă el.

— De, sigur, desigur, răspunse Mauree și, în clipa următoare, ușa se deschise și Terill i se aruncă în brațe.

— Ai dormit bine? întrebă fata.

— Am făcui mai mult decât atâta, răspunse el. Am clădit planuri de viitor.

Îndată după dejun, o duse pe Terill la locul lor favorit pe malul râului, unde le făcuse Sambo o bancă.

— Ce solemn ești astăzi, dragul meu, spuse ea mirată.

— E vorba de lucruri foarte serioase, răspunse el. Mai întâi... când vrei să ne căsătorim?

— Când vrei tu.

— Azi?

— Și azi - în trei ore. Dacă accepți să ne omorâm caii, răspunse ea râzând.

— Lăsăm caii să se odihnească și după aceea mergem la Eagles-Nest, urmă el. Acum că am auzit asta, mai departe...

— Mai ai ceva de întreat? spuse ea mirată.

— Încă două lucruri.

— Bun - să trecem acum la punctul doi - cum spunea profesorul meu.

— Asta mi-aduce aminte - câți ani ai tu de fapt?

— Asta e punctul doi?

— Nu, e numai o întrebare incidentală.

— Am 19 ani - ești mulțumit?

— Foarte! Și acum ascultă: hotărâsem să facem călătoria de nuntă la San-Antonio...

Pecos-Smith se întrerupse încurcat.

— Da, pentru că în San-Antonio ne-am văzut pentru prima oară, răspunse ea. Dar dacă nu-ți convine, nu țin neapărat să mergem. M-am prea săturat de călătorii și orașe străine.

— Îmi iei o piatră de pe inimă, spuse el ușurat. Voiam tocmai să te rog să nu mai facem nici o călătorie de nuntă... Avem doar atâta de lucru la fermă!

— Bun, atunci am terminat cu primele două puncte, spuse ea râzând. Ce mai voiai să știi?

— Cum îți imaginezi viață la fermă de acum înainte?

— Cum așa? Firește că vom lucra împreună ca și până acum.

— Până acum a mers - dar de-a cum a trebuie sa se schimbe totul.

— De ce? Întrebă ea mirată.

— Pentru că... dacă ne căsătorim se poate întâmpla ca... Doamne, eu vreau doar să am scop pentru care să muncesc.

Terill se făcu roșie ca focul, dar răspunse ca ceva de la sine înțeles:

— Atunci firește că munca mea se vă schimba cu totul...

În cazul acesta voi fi numai soție și mamă.

CAP. XVIII

Către prânz, Terill și Pecos-Smith porniră spre Eagles-Nest. De când nu-l mai văzuseră, orașelul se schimbase într-un mod uimitor, iar străzile nu mai erau așa adormite.

Pe când descălecau în fața unui han, se desprinseseră dintr-un grup de câțiva oameni, un flăcău înalt și blond care se îndreptă spre ei cu mâinile întinse.

— Cum se face că ai venit pe aici, prietene? îl întreabă el vesel pe Pecos-Smith.

Era Sandy Mac Claim, cu care lucrase împreună la ferma Herald.

— Unde te-ai ascuns atâta timp? se informă Sandy. Ce-ai mai făcut? Și cine e băiatul ăsta care e cu tine?

— Nu e băiat, ci fată, răspunse Pecos-Smith. Logodnica mea, Miss Lambeth – chiar acum am venit să ne căsătorim și vechiul meu prieten Sandy Mac Claim.

Sandy își scoase sombrero-ul din cap, făcând o plecăciune adâncă și spuse politicos:

— Sunt fericit că am avut ocazia să fac cunoștință cu dumneavoastră Miss Lambeth!

Apoi, îi dădu lui Pecos-Smith un pumn teribil în coaste și strigă, lăsând toate formalitățile la o parte:

— Așa un noroc nerușinat poate să aibă numai un băiat ca tine!

El hotărî imediat să rămână cu cei doi în tot timpul șederii lor în Eagles Nest și-i conduse într-un restaurant liniștit unde luară masa împreună.

Către sfârșitul mesei, Pecos-Smith îl întreabă:

— Îl cunoști pe judecătorul Bug Bean?

— Desigur, răspunse Sandy, e un personaj foarte important. Care întrunește în persoana sa o duzină de funcționari și polițiști.

— Ne poate căsători?

— Desigur, bineînțeles dacă e bine plătit.

— Bun, atunci să mergem la el.

Leșiră cu toții în strada care era mult mai zgomotoasă ca înainte. Ici-colo, întâlneau câte un grup de mexicanii tăcuți, dar în jurul lor, zarva albilor continua fără întrerupere.

— Ce se mai aude cu Dan Felipe? întreabă Pecos-Smith, căruia i

se păruse la un moment dat că vede figura vechiului lor dușman, în mulțime.

— Dan Felipe? A făcut câteva escrocherii urâte prin Rockport și acum se spune că s-ar fi întors înapoi.

După câteva clipe ajunseră la casa judecătorului în fața căreia erau adunați mai mulți mexicanii.

— Se pare că are de lucru, spuse Sandy Mac Clain. Să vedem însă dacă judecă sau vinde bere.

Abia atunci observară cei doi că pe veranda casei era o firmă mare: «Judecătorul Bug Bean, reprezentantul legii la vest de râul Pecos», iar la ușă se găsea o altă firmă, mai mică: «Aici se vinde bere și rachiu».

De data aceasta - era vorba de o judecată. Bug Bean ședea la o masă și asculta plângerile a doi mexicanii.

Odată cu ei, sosiră și doi cowboy care descălecară și pășiră fără sfială către judecător.

— Bună ziua, Mr. Bean, spuseră ei. Ai milă de două suflete însetate.

— Mergeți că viu și eu, răspunse Bug Bean care adaogă cu fața solemnă: Ședința se întrerupe pentru câteva momente, apoi curtea va judeca mai departe.

Apoi dispăru în cârciumă împreună cu cei doi cowboy - în vreme ce mexicanii așteptau cu răbdare.

După vreo cinci minute, cele două suflete însetate se întoarseră, își aprinseră câte o țigară și plecară. Scurt timp după aceea apăru și judecătorul ștergându-se la gură cu mâneca cămășii, se așeză la locul lui și dădu sentința:

— Pârâțul plătește cinci dolari amendă!

Unul din mexicanii îi aruncă pe masă suma cerută, apoi plecară cu toți fără să spună un cuvânt.

— Acum e rândul nostru, șopti Pecos-Smith. Sandy, să ne așteptăm aici?

— Ba viu cu voi, răspunse Sandy și îi urmă până îi fața judecătorului.

— Bună ziua, d-le judecător, îl salută Pecos-Smith.

— Bună ziua. Cine ești d-ta?

— Numele meu e James Smith.

— Și ce dorești?

— Poți să mă însori?

— Ce întrebare! Pot să te însor, să-ți pronunț divorțul și să te spânzur.

— De data aceasta e nevoi numai de primul lucru.
— Foarte bine. Dar de ce nu ți-ai adus și logodnica cu dumneata?

— Ba am adus-o.

— Unde e?

— Aici! și o arată pe Terill care stătea lângă el cu capul aplecat.

— Lasă glumele te rog. Văd doar că e un băiat.

— Va înșelați. Terill, scoate-ți pălăria și uită-te la dl. judecător.

Terill făcu cum i se spusese. Fața ei era roșie ca focul.

Bean se aplecă înainte sprijinit cu mâinile de masă și-o privi cu atenție.

— Adevărat, e o fată și încă o fată frumoasă, strigă el uimit. Cum te cheamă?

— Terill Lambeth.

— Și câți ani ai, Miss Lambeth?

— Nouăsprezece.

Judecătorul se întoarse din nou spre Pecos-Smith.

— Ei, acum, să vedem cum stau lucrurile. Aș vrea să știu cât de mult valorează la d-ta faptul de a fi căsătorit cu o domnișoară atât de drăguță. Și sper că îți dai bine seama că numai eu pot să te însor aici, în ținuturile acestea.

— Ai dreptate, d-le judecător De valorat, valorează milioane pentru mine lucrul acesta, dar de dat, cu cea mai mare bunăvoință din lume, nu pot să dau mai mult de 20 dolari.

— Să-i văd! spuse judecătorul întinzând mâna. El își puse iute în buzunar cele două bancnote, apoi luă o carte de pe masă și începu să citească din ea atât de iute încât nu se putea înțelege nimic. Apoi, după întrebările de rigoare, luă un formular pe care îl completă și îl întinse tinerilor.

— Iscăliți aici.

După ce făcură și asta, Sandy se întoarse spre ei.

— Pecos-Smith, băiete, spuse el din toată urma, vă urez mult noroc și fericire ție și soției tale.

În clina aceasta, fu întrerupt de o voce care striga:

— D-le judecător, căsătoria aceasta nu trebuie să se facă.

Sandy se întoarse. În judecătorie, pătrunsese un străin, un om gras și antipatic.

— Ce ți s-a întâmplat, Dan Felipe? întrebă judecătorul.

— Nu trebuie să officiezi căsătoria asta.

— Ei atunci trebuia să vii mai devreme căci acum nu se mai poate schimba nimic.

— Și noul căsătorit se numește Pecos-Smith, spuse Sandy. Care rămăsese până atunci în spatele lui Felipe.

— Doamne sfinte! gâfâi Dan Felipe.

Figura sa, care era neagră-măslinie, capătă o culoare verzuie, și el căuta să-și apuce revolverul cu mâna tremurândă. Dar Pecos-Smith fu mai iute. Revolverul său intră în acțiune și arma intrusului căzu pe jos.

— Ai noroc că azi m-am căsătorit, așa că n-am să te omor, spuse Pecos-Smith. Dar vreau să joci și tu la nunta mea.

Spunând acestea, ținti cu revolverul pintenii lui Dan Felipe și acesta făcu salturile cele mai caraghioase cu putință ca să evite gloanțele. O mulțime de privitori se adunară imediat râzând și bătându-și joc de el.

— Acuma, stai și ascultă ce am să-ți spun, strigă Pecos-Smith. Dan Felipe ești un hoț și un asasin. Pleacă din ținuturile Pecosului căci dacă te mai întâlnesc odată, te omor, cum l-am omorât pe Sawtell. Tovarășul tău.

Cuvintele acestea fură urmate de o tăcere de moarte. Dan Felipe se întoarse scurt și dispăru în mulțime.

— Scuzați scandalul acesta, Mr. Bean, mai spuse Pecos-Smith pregătindu-se să plece, dar judecătorul îl opri.

— Nu e voie să tragi în localul judecătoriei, spuse el... Amendă 50 dolari.

— Cum, să mai plătesc după ce v-am scăpat de pungașii acela? Dar nici nu mă gândesc, bătrân sucit ce ești! strigă Pecos-Smith.

— Insulta judecătorului în exercițiul funcțiunii - amendă 50 dolari.

— Dar asta e adevărată hoție!

— Proferarea unei afirmații cu desăvârșire false - amendă 50 dolari - în total face 150 dolari, răspunse judecătorul cu o liniște netulburată.

Pecos-Smith voi să-i mai spună ceva, dar Terill îl trase de mânecă.

— Pentru numele lui D-zeu, plătește-i până nu ne ruinează de tot, spuse ea râzând.

— Ai dreptate scumpo - de altfel, toată afacerea asta valorează chiar mai mult! răspunse el izbucnind de asemenea în râs.

Scoase apoi din buzunar două bancnote și le întinse lui Bug Bean.

— Poftim 200 dolarii, d-le judecător. Cu restul de 50, cumpără-

ți câteva cărți savante și fă-ți o a treia firmă pe care să scrie:
«Plătește, străine, plătește, altfel nu mai poți scăpa da aici cu
viață? Am onoarea!

SFÂRȘIT

Trei candidate pentru un bărbat

de Tu. Lentoare

Trebuia sa iau de soție pe una din cele trei nepoate ale Lordului Grey.

Astfel hotărâse a mea mamă și familiile Johnston și Grey.

Nu cunoșteam decât numele acestor trei grații: Stephanie, Deborah, Jessie, dar știam că sunt tinere, drăguțe, seducătoare.

Stephanie atinsese vârsta la care fetele încep a tânji după un soț. Deborah avea cu doi ani mai puțin, cât despre Jessie, nu se vorbea deocamdată nimic. Ea nu avea decât șaptesprezece ani.

Lord Grey mă aștepta acum cu nerăbdare pe proprietatea sa de la Buscail. Nepoatele-i locuiau la bunica lor, la șase km. de propriul lui castel; acolo urma să aibă loc întrevederea.

Grijulie, cicălitoare, poruncitoare, mama așeză cu atenție în cuferele mele un costum, smokingul meu cel mai bun și vesmintele cele mai adecuate să seducă niște fete tinere și bogate. Apoi, fără a-mi lăsa timpul să protestez sau să-mi dau părerea, îmi reținu un loc în rapidul de Birmingham și mă concluse ea însăși până în compartimentul meu.

Doar în clipa în care trenul se puse în mișcare, îmi dădui seama de încurcătura ce mă aștepta: trei candidate pentru un bărbat.

Mă aplecai peste portieră și strigai, îngrozit, mamei:

— Pe care să o iau?

Mama nu-și bătuse prea mult capul cu această problemă. Ceea ce importa era ca viitoarea mea nevastă să fie una dintre domnișoarele Grey.

Ea îmi răspunse:

— Prima pe care o vei vedea.

Și eu părăsii Londra cu aceste cuvinte ce hotărau de soarta-mi.

Expresul gonea.

Era în Octombrie.

Câmpul era cenușiu, jilav și zarea toată cernea o ploaie mărunță de toamna.

Vântul șuiera printre roți cu un zgomot de orgi dezlănțuite.

Legănat de mișcarea trenului, îmi închipuiam pe miss Stephanie, pe miss Deborah. Pe miss Jessie, mici vizuini fugitive.

«Prima pe care o vei vedea...» Această frază îmi toi revenea în minte. Câtă dreptate avea mama!... Timid, nehotărât, înclinând când pentru, când contra, aș fi fost într-adevăr incapabil să fac alegerea între cele trei miss Grey, una mi sar fi părut mai frumoasă, alta mai inteligentă, a treia mai afectuoasă... și am fi riscat să mor celibatar.

Tot gândindu-mă, parcursesem km, întregi, fără a-mi da seama.

Mă apropiam de Manherly.

Observa atunci că pasagerii din tren stăteau cu toții pe culoar. Ei priveau afară, pasionați ca de un fapt neobișnuit și își comunicau cu însuflețire impresiile.

Ce se petrecea?

Mă ridicai și mi se făcu loc. La început, nu distinsei prin geamul șiroind de ploaie decât un peisaj posomorât ce fugea sub ploaia neconținută; în urmă, văzui șoseaua întinzându-se paralel cu șinele și pe acest drum un automobil ce gonea în plină viteză, încercând să întrecă trenul nostru.

— Își va frânge oasele, mă încredință tovarășul meu din stânga.

El clătină din cap, în timp ce vecinul din dreapta aproba.

— Dacă ar fi închiși toți acei care depășesc 50 km., spuse el, ar fi mai puține accidente.

Și adăugă fără un pic de regret:

— Astfel s-a omorât și fratele verișorului surorii bunicului meu.

Se făcu tăcere.

Torpedo-ul ne urmărea într-una.

Cu toate eforturile sale, nu reușea decât sa se mențină pe aceeași linie cu noi. Atât cât se putea vedea, era un super Ronastell de 8 cilindri.

Drumul negru de ploaie, nu părea să descurajeze deloc pe cutezătorul șofer. Poate pierduse trenul, poate să-l prindă la Manherly, acolo unde eu trebuia să cobor. Orice ar fi fost. Era o întreprindere de o temeritate ridiculă, care putea să-l coste viața.

Cu toții țineam ochii ațintiți asupra acestui foc nebunesc. Pentru o clipă, un tunel ni-l răpi vederii. Când însă revenirăm la lumină, scoaserăm un strigăt: automobilul zbura pe panglica șoselei, în rând cu trenul nostru.

Se puseră pariuri: se va da peste cap, nu se va da!... Va rămâne în urmă, nu va rămâne!...

Și astfel rămăseserăm în așteptarea unui derapaj, sau a unei catastrofe inevitabile... când drumul făcu o cotitură.

Arbori, case, un sat... și trenul opri la Manherly, unde coborâi.

Aici, aflai că pierdusem legătura și că trenul următor va sosi abia după 5 ore.

Desigur că nu era o știre prea îmbucurătoare. Turna cu găleata și se însera.

Mi se propuse ca loc de așteptare o sală joasă și plină de fum. O singură privire și fui convins. Îmi aprinsei o țigară și ieși din gară.

În afară de noroiul gros, careți acoperea ulițele și de timpul păcătos care nu mai contenea, sătulețul Manherly nu se deosebea întru nimic de celelalte nenumărate sătulețe ale regiunii.

Îl străbăteam fără entuziasm, zicându-mi că singurele lucruri ce puteam găsi aici, erau o bronșită, sau un reumatism «sănătos»... când, la un colț, zării oprit lângă bordura trotuarului un superb Ronastell. Era gol, stropit de noroi și recunoscui, fără a sta mult pe gânduri, mașina ce voise cu tot dinadinsul să ne întreacă.

Mă apropiai.

Șoferul ieșea tocmai dintr-o casă. Ducând o găleată cu apă, pe care o vărsă în radiatorul ce fumega.

Priveam cu atenție, curios fiind să văd pe omul ce înmărmurise un tren întreg.

Acesta era un băiat foarte tânăr; avea fața acoperită pe jumătate de o caschetă de lână, ce nu lăsa să se vadă decât ochii. Era îmbrăcat cu o manta largă și lungă, foarte elegantă, însă udă learcă. Niște mânuși mari îmblănite și cizme îi apărau de frig și de umezeală.

Nu era prea înalt și părea slăbuț. Avea cel mult 15-16 ani.

Când rezervorul fu plin, răsucii butonul și dădu apoi țăranului ce aștepta în pragul ușii, găleata goală.

— «Mulțumesc, spuse. Și la revedere. Intră repede în casă, să nu răcești».

Și se întoarse. Pentru prima dată, privirile ni se întâlniră. Avea ochi frumoși, gri, calmi, siguri.

— «S-a înfierbântat mașina, îmi spuse fără nici o încurcătură și cu un ton degajat, ca și cum tot satul cu locuitorii lui i-ar fi aparținut.

— Mă aflu în tren, răspunsei. Comiți des această nebunie?

Cuvintele mele părură că-l amuză. Începu să râdă, un râs plin de frăgezime, discret, de om tânăr.

— Ah! Erați în tren? reluă el cuvintele mele. Plăcerea mea este, credeți-mă, să mă iau la întrecere cu aceste exprese.

— Și ce se spune acasă la d-ta despre lucrul acesta?

— Eh, la mine... Totdeauna fac ce mi place. Mașina este a mea... și nimeni nu are ce-mi spune.

Își ascunse privirea în dosul ochelarilor ținuti pe frunte de un elastic puternic și urcă în automobil.

— Este o mașinuță strașnică, încheie el. Înainte aveam un Tenicard, care însă nu-l întrecea.

Puse contactul și, cum ma depărtam, întoarse capul spre mine și îmi spuse cu un râs răutăcios:

— Sunteți cam mahmur! Nu cumva ați pierdut legătura? Trenul sosește aici la ora 9,10.

Fui silit să mărturisesc că într-adevăr mă aflam într-o astfel de situație.

— Încotro mergeți? continuă el. V-aș putea conduce, dacă bine înțeles nu este prea departe. Mai dispun de trei ore. Tocmai bine pentru a ajunge la cină. Voi bea ceaiul și fără mine.

— Mă duc la Lord Grey, spusei.

— Lord Grey?

Vocea-i exprima surpriză și veselie totodată.

— Ei bine, urcați. Cunosc pe Lord Grey; este un om încântător... și vă voi conduce până la poartă, dar numai până la poartă. Nu doresc deloc să fiu văzut în această ținută.

Acceptai fără a mă lăsa prea mult rugat și plecarăm îndată.

Tânărul meu tovarăș conducea cu o dexteritate surprinzătoare, dar totuși cu mult prea repede pentru a fi pe placul mea. În realitate eu nu eram deloc echipat ca el, pentru o cursă ametoitoare. Vântul îmi șfichiuia fața, frigul pătrundea prin haine, iar pălăria-mii făcea adevărate acrobații aeriene.

Toate acestea erau însă, inexistente pentru plăcutul meu conducător care Pălăvrăgea fără nici o grija.

Spiritu-i era vioi, cultivat și conversația-i mă cuceri pe dată, cu tot riscul de a derapa la fiecare cotitura pe aceasta clisă lunecoasă.

— Sunteți într-adevăr o persoană plăcută, mă încredință el, oprind înaintea grilajului de la Buscail. Sper că ne vom revedea. Și aceasta nu prea târziu.

Coborăsem din mașină și îmi întindea o mână ce-mi părea micuță în mânușile mari.

— Îți foarte mulțumesc. D-ta ești însă un tânăr încântător.
— Nu, nu, protestă el râzând; nu sunt un tânăr încântător. Știți că sunteți nostim?

Eram obișnuit acum cu apucăturile lui.

— Ori cum ai fi, spusei, sunt încântat de a-ți fi făcut cunoștința. La revedere, tinere și mulțumesc.

— Oh, nu tinere, ripostă el parcă cu un aer jignit! Oh, nu, vă rog. Numiți-mă Jo, astfel îmi spun toți.

Mașina porni. Jo îmi făcu un semn prietenesc cu mâna.. Și nu sunt sigur dacă odată cu uruitul motorului mu-mi ajunse la ureche un hohot de râs zglobiu și batjocoritor.

Lord Grey mă primi cu amabilitatea-i obișnuită. Aș fi dat totuși bucuros o mie de livre și zece ani din viață, numai să continui drumul cu simpaticul omuleț, care mă aduse, în loc de a rămânea în această casă încântătoare, confortabilă, cuceritoare.

De cum intrai, mă simții într-adevăr prins de o jenă nedefinită, pricinuită de rolul meu de pretendent.

Lord Grey, dimpotrivă, nu-și mai găsea astâmpăr. În această atmosferă idilică.

— Îmi vei vedea în curând fetele, îmi spuse el, cu un surâs complice, cum mă văzu. Parcul lor este lipit de proprietatea mea. Ele vin pe aici, nici nu știi când, pentru orice și pentru nimic fără a face deosebire între casa lor și a mea.

Această mărturisire învenină primele mele zile de ședere pe acolo. Mă așteptam în fiecare clipă să vad sosind vreuna din domnișoarele Grey și nu mergeam altfel decât cu pieptul umflat, cu surâsul pe buze... Deșarte efortări... Ploaia interminabilă, care căzu timp se două zile, sechestrăse în casă tinerele domnișoare.

Astfel că doar a treia dimineață putui să vizitez parcul. Cerul era de un albastru imaculat, păsărele cântau și arbori uzi încă de ploaia ce abia contenise, păreau în razele soarelui acoperiți de picături scânteietoare de rouă.

Nici nu coborai bine de pe peronul casei și un tânăr valet, pe care nu-l văzusem până azi și care părea intenționat pus în calea mea, îmi spuse curtenitor:

— Domnul merge să se plimbe? Este o idee minunată pe un timp atât de frumos. Domnul cunoaște lacul? Este cel mai plăcut loc al parcului.

Și arătându-mi o alee:

— Domnul nu are decât a merge drept înainte și a coti la stânga la întretăierea aleilor.

Mă supusei întocmai și după câteva minute, ajunsei pe malul unui eleșteu. Poziția era minunată. Arborii înalți ai parcului, reflectau în oglinda verde a apei. Trestii zvelte o păzeau pe de margini și în mijlocul ei pluteau imenși nuferi.

Admiram acest peisaj încântător, când zării, așezată la doi metri de mine, pe o bancă de pe mal, o impunătoare tânără ce se odihnea.

Era îmbrăcată cu o rochie albă de lână, simplă, dar foarte elegantă, o pălărie cu o mică pană neagră și par blond impecabil ondulat.

«Prima pe care o vei vedea»...

Cuvintele mamei mele îmi sunară poruncitor în ureche.

Arborii, apa, cerul, începură să se învântească înaintea ochilor mei. Dacă aveam de-aface cu una din domnișoarele Grey soarta mea se decidea în această clipă.

Înaintai...

Tânăra fată nu mă slăbea din ochi. Era foarte drăguță, dar prea impunătoare și de o înfățișare apatică.

— D. Johnston, desigur? mă întrebă cu un ton glacial, când o salutai trecând.

Dădui din cap că da; gâtul mi se uscăse.

— Stephanie Grey, mi se prezentă dânsa.

Nu găsi nimic să răspund. Ea îmi făcu un semn discret și mă așezai complet zăpăcit lângă dânsa.

Era într-adevăr o situație caraghioasă. Stephanie avea un fel de a fi trist și solemn totodată, care putea strânge inimile cele mai curajoase.

Fără convingere, încercai câteva aprecieri asupra frumuseții locului.

Stephanie mă privi. Schiță un surâs; buzele-mi își pierduseră mobilitatea.

— Vai! îmi spuse ea alene. Numai făcea o mutră atât de acră.

Și, întorcându-se cu nepăsare, fixa, căscând, jocul muștelor deasupra apei.

Eu o părăsii, așa cum veniseră și reintrai castel, blestemând pe mama și întâlnirea... când, pășind în hol auzii o voce ascutită de femeie, care vorbea cu volubilitate.

Era Deborah, care certa camerista. Harababura se termină cu o palmă și Deborah apărui în pragul ușii.

Era o apariție strălucitoare și cu totul răpitoare. Fața congestionată din cauza discuției, ochii scânteietori, alcătuiau cea mai frumoasă imagine a furiei, pe care mi-o puteam închipui.

Zărimdu-mă, se opri contrariată, apoi mă fixă o clipă și izbucni în râs.

— Iată-vă luminat asupra caracterului meu urât. Eu nu mă ascund; nu-mi place să mi se împotrivescă!

Dar deodată mă privi cu neliniște și, ducându-și mâinile spre pieptu-i fermecător, îmi șopti:

— Sper că ați văzut-o pe Stephanie.

Dădu din cap că da, ceea ce o liniști. Începu să râdă și îmi spuse printre hohote:

— Îmi fusese teamă că-mi veți strica planul - Am dat 10 fr. servitorului pentru a vă pândi când treceți și a vă îndruma spre lac.

Și cu un aer ironic și îndrăzneț, continuă:

— Stephanie este cea mai mare. Ea ține să se căsătorească înaintea noastră. Fiecare cu gusturile lui! Noi am aflat ideea de a lua de soție pe prima ce o vei vedea. Mama dv. a telefonat aceasta unchiului meu, care este incapabil și păstreze un secret.

— Vai, spusei buimăcit. Unchiul?... Eu?...

— Da, continuă Deborah cu un cinism de necrezut neutru vârsta ei, Stephanie mi-a făgăduit, un inel. Dacă ar fi ea prima pe care o vei vedea; atunci, eu am «uns» cu 15 fr. pe valet.

— Perfect, spusei eu cu totul dezorientat. Dar Jessie? I s-a promis și ei un inel.

Pe fata Deborei trecu o umbră de dispreț.

— De loc! Avea guturai și suntem mulțumite că am închis-o în camera ei. Ne era teamă să nu ne dejoace planurile.

Rămăsei o clipă pe gânduri.

— Și dacă Stephanie nu mă plăcea?

Deborah nu părea să acorde prea mare importantă remarcei mele.

— Oh! spuse ea. Această, căsătorie entuziasmează pe toți și sunteți, dealtfel un băiat bun.

Mă simțeam, ce e drept, un băiat bun. Dar Deborah nu mă lăsa să aprofundez aceste gânduri.

— Știți, reîncepu ea râzând, ca eram ascunsă în dosul unei colonade când v-a vorbit servitorul? Înainte de a va trimite spre Stephanie, doream să vă cunosc... Dacă mi-ați fi plăcut, m-aș fi arătat; dar... (făcu o mică strâmbătură) am simțit imediat că nu erați omul care să mă stăpânească.

— Într-adevăr? ripostai vexat. De unde știți?

Ea scutură din cap și nu-mi răspunse la întrebare.

— Vă veți înțelege mai bine cu Stephanie, mă încuraja.

Stephanie nu este impulsivă nici violentă, nici sălbatecă.

— Dar Jessie? murmurai cu teamă.

Ea făcu un gest plictisit.

— Eh, cu Jessie nu este nimic. Ea este un copil. Nu aveți intenția, cred, de a vă căsători cu o copilă?

Desigur că nu. Și, între mușcatoarea și mândrea Deborah și copilăroasa Jessie. Stephanie îmi păru singura ce putea fi acceptată.

Lucrurile erau aranjate dinainte, așa că această tânără zeiță mă consideră, fără împotrivire, drept logodnicul ei.

De atunci, ne plimbam împreună prin parc, sau mai degrabă, ne așezam într-un boschet alăturat castelului, căci Stephanie era foarte leneșă. Eu priveam pe Stephanie, iar Stephanie privea înaintea, ei. Aflai astfel că ea nu iubea nici cititul, nici lucrul, nici muzica, nici pictura și că principală și ocupație era de a nu face nimic.

Trebuia deci să mă resemnez și să o las să viseze în felul ei și să casc ca și ea, plictisindu-mă de moarte.

O scrisoare energică din partea mamei, puse capăt acestui «dolce farniente». Pe neașteptate luai mâna Stephanie și fără ai murmura vreodată vreun cuvânt de dragoste, a întrebai:

— Stephanie, când ne căsătorim?

Ne găseam în acea zi pe marginea lacului, martor al primei noastre întâlniri.

Stephanie întoarse alene fața spre mine și se pregăti să-mi răspundă, când ceva țâșni printre noi și ne răsturnă. Ceva furios, violent, ce nu era nici câine, nici bombă ci o mică ființă fragilă și întărită.

— Jo! țipă Stephanie ca o imputare.

Și își aranja pliurile rochiei.

— Jo! strigai la rându-mi.

Era pentru prima oară că-i vedeam cu adevărat fața și nu știu de la, dar îl recunoscui.

El purta mantaua largă de la prima noastră întâlnire și o beretă ce l'acoperea părul strâns. Gura-i era micuță și tremura tot de nervi, de mânie. În timp ce cavalerul feții se reliefa, delicat și tânăr de pe gulerul mantalei.

— Jo, repetai. D-ta aici? Ce fericire! Ah, bătrânul meu Jo, dragul meu!

Mă cuprinse într-adevăr o inexplicabilă senzație de fericire. Jo personifica farmecul, veselia, tinerețea însăși. Ne mai putându-mă stăpâni, îi strânsei adorabilele mâini de copil, dar el se

degajă și mă respinse indignat.

— Lăsați-mă! Îmi strigă. Sunteți un mincinos! Un mincinos! Nu vă țineți promisiunile!

Trei strănuturi îl întrerupseră, dar nu-l făcură de loc să-și piardă din vigoare.

— Ce faceți aici cu Stephanie? N-ați spus că prima dintre noi trei pe care o veți vedea vă va fi soție? Bunica mi-a spus abia astăzi și am sărit pe fereastră... Nu m-ar fi lăsat altfel să ies. Sunt foarte răcită. Ori nici n-ați observat.

Nasul îi curgea neconținut. Strănuta, îl sufla în trei batiste diferite și căuta o a patra în buzunar. Voui să vorbesc, dar cu un gest ma oprii și îmi spuse:

— Prima pe care ai văzut-o sunt eu.

— Jo! zisei îngrozit.

El lovi din picior.

— Nici un Jo! strigă Jessie, Jessie. Trebuie să-mi spui.

La fiecare Jessie, el strănuta; dar aceasta nu-l împiedicai câtuși de puțin a vorbi. Cu violență el își apucă bereta; și o aruncă în iarbă. Fata-i apăru încadrată de bucle sumbre, cu reflexe roșietice.

Să mă bată Dumnezeu. dar avea un coc pe ceafa. Nici o ființa nu ar fi putut fi mai fermecătoare și de o mai mare feminitate.

— Încetează cu Jo... Jessie, Jessie? repeta cu mândriei.

Mantaua merse după beretă în iarbă. Deasupra cizmelor roșcate, văzui o fustuliță scurtă, strânsă în jurul taliei cu un cordon de piele și deasupra taliei o cămășuță albă cu gulerul răsfrânt, o cămășuță care nu lăsa nici o îndoială asupra sexului ei. Cu siguranță, nu aveau deloc de-aface eu un Jo, ci cu o Jessie.

— Dumnezeule! striga roșindu-se și gata: sa plângă. Dumnezeule! Ce prostie! Explică-i te rog Stephaniei. Altă dată m-ar fi amuzat: sa mă ia drept băiat... dar nu acum. Dacă te iubește și tu îl iubești, desigur că nu vă voi separa... Dar era cred, datorita, mea să intervin.

— Draga mea, răspunse Stephaniea călcând, eu nu țin mai mult la el ca la oricare alt lucru și puteți face orice voiți.

Jessie se răsuci atunci spre mine.

— Și d-ta... mă întrebi.

— Eu, Jo...

Dar ea mă străfulgera cu o astfel de privire, că ma pierdu cu totul.

— Pardon, Jessie eu... Dumnezeule! Și eu cred că ești ultima pe care am văzut-o.

Surâsul luminos ce mi-l adresă, îmi redase toată siguranța. Mă uitai la ceas.

— Vrei să prindem trenul de 8.37, propusei.

Dar Jessie, cu obraji roșii. Își scutură bucele. Propunerea mi nu-i era desigur pe plac.

— Nu, spuse ea. Să nu facem paradă.

Și privindu-mă cu un act de reproș îngână:

— Dacă ai știi ce slabă mă simt... Cea mai slabă dintre femei!

Stephanie se depărtase, fără să ne dăm seama. În ceea ce mă privea, eu nu o vedeam decât pe Jessie... Jessie emoționată și temătoare.

Era atât de copilăroasă, de o feminitate atât de adorabilă, cu mânuțele încrucișate, cu obraji purpurii și privirea împăienjenită, încât simții că naște în mine o dorință irezistibilă.

O prinsei în brațe. Numai știam ca este o miss Grey, ci doar că o iubeam și că o voi lua de soție, chiar împotriva tuturor.

— Jeesie, spusei, vrei să fii soția mea.

Ea, tot trăgându-și nasul, încercă să mă îndepărteze, dar trebui să renunțe. Eram mai tare.

— Nu ți e teamă de guturaiul meu? mă întrebă cu un aer foarte serios.

Și cum surâdeam, își aplecă căpșoru-i nostim întinse buzele pentru a primi sărutul de logodnă.

SFÂRȘIT

Cuprins

TEXANI.....	3
CAP. I.....	3
CAP. II.....	11
CAP. III.....	19
CAP. IV.....	27
CAP. V.....	33
CAP. VI.....	38
CAP. VII.....	46
CAP. VIII.....	50
CAP. IX.....	56
CAP. X.....	65
CAP. XI.....	69
CAP. XII.....	73
CAP. XIII.....	79
CAP. XIV.....	89
CAP. XV.....	93
CAP. XVI.....	96
CAP. XVII.....	101
CAP. XVIII.....	104
Trei candidate pentru un bărbat.....	109
Cuprins.....	119

CENTRALA PRESEI

**Oficiu de difuzare în Capitală
și Provincie**

BUCUREȘTI, Str. BREZOIANU No. 8

— TELEFON 4.29.91 —

Of. Reg. Com. Nr. 1859/941

Cont. CEC -991

Acest volum s'a tipărit
la 20 Aprilie 1942, în
Institutul de Arte Grafice
„EMINESCU” S. A.
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREȘTI —

Romanul „TEXANII” a fost tipărit pe baza autori-
zației Serviciului Cenzurei Militare cu Nr. 829 | 942.